Ketabton.com

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کـتـــاب نـــــوم: سیندونه هم مري

شـــــــــاعـــــــر: اسحاق ننګیال

راټـــولـــوونـکی: محمد اسمعیل یون

خـــپـــرنــــدوی: یون کلتوري یون

چـــاپـــشمـــــېر: ۱۰۰۰ ټوکه

لـــومـــــړی چاپ: ۱۳۷۷ل کال

دویـــــم چـــاپ: ۱۳۸۷ل کال

د راټــولــوونکي پرله پسې نومره: (۱٤)

د خــپرنـــــدوی پرله پسې نومره: (۱٤)

کـــــمــــــپوزر: وفاالرحمن وفا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اثر دویم چاپ

خدای بښلی اسحق ننګیال زموږ د اوسنۍ شاعرۍ یوه نومیالۍ څېره ده. که مرګي له موږه ژر نه وای بېل کړی، نو اوس به یې داسې نور ګڼ نوښتونه ترسره کړي وو. دا ټولګه چې ستاسو په لاس کې ده، د اسحق ننګیال د ټولې شاعرۍ کلیات نه دي، خو منتخبات یا تر یوه حده غورچاڼ ورته ویلای شو. ځکه چې نه یوازې هغه وخت دده اکثره ناچاپ شعرونه په کې خوندي شوي، بلکې له چاپي مجموعو څخه یې هم تر یوه ځایه غورچاڼ شوی او ځینې شعرونه ورسره یوځای شوي دي، نو ځکه یې د اسحق ننګیال د شاعرۍ منتخبات بللای شو.

البته د ننګیال په چاپي شعرونو کې نور ډېر ښکلي شعرونه هم شته، خو دا په دې مانا نه ده چې د هغه ټول غوره شعرونه همدې ټولګه کې راټول شوي دي. د المان مېشتې؛ (د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې) کور دې ودان وي، چې هغه وخت یې ژر دا ټولګه چاپ کړه او د مرګ له خطره یې وژغورله. اوس چې د چاپ امکانات تر پخوا زیات شوي او د انټرنټ څپو کې د ادبي، علمي او نورو اثارو د خوندي کولو زیاته اړتیا ده، نو ځکه مې ضروري وبلله، چې دا اثر یو ځل بیا له سره کمپوز او چاپ کړم. هم به یې د چاپ له لارې خلکو ته ورسوم او هم به یې د انټرنیټ له لارې خلکو ته د لوستو لاره چاره اسانه شي. هیله من یم، چې زموږ نور لیکوال هم خپل او د نورو لیکوالو تېر ارزښتمن اثار یو ځل بیا له سره کمپوز او هم یې بیا چاپ کړي او که د چاپ وس یې نه لري، نو لږ تر لږه خو دې د انټرنیټ څپو ته وروسپاري، چې هم ترې ګټه اخیستنه عامه او اسانه شي او هم د مرګ له خطره وژغورل شي، بیا یې نو که د چاپ هیله او غوښتنه کوله، د چاپ کار به یې هم اسان شي.

په پښتو کې د برېښناییز کتابتون د چټک بهیر د لا چټکۍ او پراختیا په هیله.

پوهندوی محمداسمعیل یون

ارګ، د جمهوري ریاست ودانۍ

۱۳۸۷ل کال، د کب ۲۳مه نېټه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادون

د تېرو دوو لسيزو په بهير کې د پښتو شاعرۍ د ځو مطرح څېرو له جملې څخه يو هم خداى بښلى اسحق ننگيال و. ده د ځوانۍ په شپېو (پنځوسمو کلونو په بهير) کې شاعري پيل کړې وه، خو د ژوند تر پايه پورې له هېڅ شي سره دومره خواخوږى او نږدې پاتې نه شو، لکه له خپلې شاعرۍ سره. شعر په حقيقت کې د هغه د ټکلي روح او روان د ټکورولو اغېزمنه وسيله وه. ننگيال لږ تر لږه د خپلې ځلېرويشت کلنې شاعرۍ په بهير کې د شاعرۍ دومره پخې تجربې ترلاسه کړې او بيا يې د همدې تجربو له کبله دومره ښکلي شعرونه وزېږول، چې په پښتو شاعرۍ کې د ښکلو غميو حيثيت لري او کولاى شي د ننگيال نوم زموږ د ولس په ذهن کې تر ډېر وخته ژوندى وساتي. شاعر هم د بل هر انسان په شان په ټولنيزو، سياسي، فکري او نورو مسايلو او چارو کې د بريو ترڅنگ له يو لړ ښويېدنو، تېروتنو، هيلو او نهيلو سره مخامخېږي. کله چې پر ننگيال او دده پر شاعرۍ خبرې کېږي، نو ځينو ته ضرور د هغه د شاعرۍ ترڅنگ، د هغه د ټولنيز، سياسي او اخلاقي شخصيت انځور هم تر سترگو کېږي. د هنرمند د پېژندنې لپاره خو تر ټولو غوره لاره داده، چې د هغه خپل هنر وکتل شي. د هنرمند تخليق او زېږونه پخپله د هغه د ظاهري او تر زياتې کچې د باطني شخصيت هنداره ده، نو کله چې د ننگيال پر شخصيت خبرې کېږي، مجبور يو د هغه د شعر نړۍ وگورو او هغه کلمه يوه يوه تر سترگو او فکره تېره کړو، چې د ننگيال له ضميره يې سرچينه اخيستې او بيا د شعر پرښتې په خپلو اوښکو مينځلې او د مينې د نړۍ د ابديت غېږې ته يې سپارلې ده. دا خبره د منلو وړ ده، شاعر تر هغه پورې، چې د فکري بلوغ پړاو ته رسېږي، د فکر ستنې به يې يو او بل فکري لور ته کږېږي. تر هغه پورې چې شاعر خپله ذهني او فکري شتمني بشپړوي، تر هغه وخت پورې يې د فکري ښويېدنو اټکل کېدى شي.

ننگيال د خپلې ځوانۍ په درشل کې پر شاعرۍ پيل وکړ او دا هغه مهال و، چې نور نو ټول هېواد د ((عقيدې د بحران او د معنويت د سقوط)) پر لور روان و. گڼو فکرونو د بېلابېلو شعارونو تر پردې لاندې د هېواد د ځوان پښت د ذهنونو د خپلونې هڅه کوله. شعارونه يې خواږه وو، خو وروستي عملونه يې ترخه...

د ننگيال د ذهن يوه برخه هم د يو سياسي فکر د جال په کړۍ کې گير شوه، خو دې فکر لا د شاعرۍ پر بې تکلفې ښکلا خپل سيورى نه وغوړولى، چې د ناورين لومړى پړاو پيل شو. بياناورين دپاسه بل ناورين او غميزه راغلل، چې نه يوازې زموږ د هېواد او ولس د هر ډول شتمنۍ ستنې يې ولړزولې، بلکې له گڼ شمېر متفکرو مغزونو څخه يې هم لاره ورکه کړه.

دې پړاو ډېر زيات دوام وموند او ننگيال هم په داسې يو جغرافيايي او مسلکي چاپېريال کې ژوند تېراوه، چې هلته د يو داسې فکر واکمني وه، چې د ننگيال د اصلي شاعرۍ له سپېڅلي روح سره يې تگلورى په ټکر کې و. ننگيال په دې کلونو کې لکه د نورو گڼو ليکوالو او د فکر د خاوندانو په څېر په داسې يو جال کې راگير و، چې تر دې دمه يې لا نه پوره سترگې رڼې شوې وې او نه يې د شعر د ښاپېرۍ وزرونو خپلواک پروازونه کولاى شول. په دې پړاو کې د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګیال فکري بلوغ هم د خپل پوخوالي پړاو ته رسېدلی نه و، نو ځکه خو يې د هغه وخت په نظمونو (نه په شعرونو کې یو لږ فکري ښویېدنې لیدل کېږي، خو پر همدې وخت بیا هم دده په شاعرۍ کې د فکري او انساني بغاوت او د عاطفي سیند د څپو یو پټ شور پروت و او داسې اټکلېده، چې یوه ورځ به دده ددې فکري تېروتنې پر ځای، دده د فکر او ضمیر هغه دننۍ نړۍ راڅرګنده او د خپل شعر ناوې به پرې سینګار کړي.

کله چې شاعر د فکري او شعري بلوغ پر لوري بریمن ګامونه اخلي، نو تېل شوی، تصنعي او ناشعوري اندود يې هم ورو ورو له منځه ځي. کله چې لږ نوره رڼايي هم راغله او په کابل کې د یو زیات شمېر لیکوالو سترګې رڼې شوې، نو هر چا د خپل هېوادني اند اصلي جوهر میندلو ته هڅه وکړه. ننګیال چې په پټ ضمیر کې يې همدا راز پټ و، له ځینو نورو څخه په دې لار کې څو ګامه دمخه شو. جرئت او رښتینولي يې ددې مرغلرې د ځلونې او خپلونې لپاره امېل کړل. تر ۱۳٦۲- ۱۳٦٤ کلونو وروسته وختونو پر مهال په کابل کې د مقاومت د ادبیاتو او د شعر د شعري جوهر د پیاوړتیا لپاره په څرګند ډول هڅې پیل شوې. په همدې کلونو کې په څرګند ډول د شعر او شعار ترمنځ پوله ډاګیزه شوه. د ادبي مبارزې په دې تاوده ډګر کې د هېواد د پیاوړې کره کتونکي او کیسه لیکونکي زرین انځور او بیا د تکړه کره کتونکي لطیف بهاند او نورو زیار او هڅې د یادونې او ستاینې وړ دي. دوی یو زیات شمېر هغه ځوان شاعران چې په شاعرۍ کې يې د ((شعاریت)) پر ځای د ((شعریت)) جوهر پیاوړی برېښېده او یا په کې د شاعرۍ تومنه څرګندېدله، دېته راوبلل چې له شعارونو څخه خپله لاره بېله کړي. ننګیال یو له هغو ځوانو شاعرانو څخه و، چې تر ټولو لومړی له همدې پیل شوي بهیر سره یوځای شو. دا د شعر د پوخوالي پر لوري د ننګیال د بریمنو هڅو د پیل کلونه دي. دې بهیر تر ۱۳۷۱ل کال پورې خپل عمر ته دوام ورکړ.

په همدې واټن کې د ننګیال شاعري، دومره خوږه، سپېڅلې او عاطفي شوه، چې د هغه محبوبیت يې د هېواد د یو ستر عاطفي شاعر تر بریده ورساوه. ننګیال د همدې کلونو په بهیر کې د خپلو شعرونو څلور مجموعې (ډالۍ، سپېره ډاګونه او غوړېدلي بزغلي، هغه شپې هغه کلونه او څاڅکي څاڅکي)) چاپ کړل. څرنګه چې دده شعر ورځ پر ورځ د خوږوالي او کره والي پړاوونه وهل، نو په (۷۰) کلونو کې دی د خپلو شعرونو له ځینو چاپي مجموعو، په ځانګړې ډول ((ډالۍ او سپېره ډاګونه او غوړېدلي بزغلي)) څخه څه ناخه پښېمان و او هغه يې ((شعرونه)) نه ګڼل. د دده شاعرۍ د پرمختګ بهیر دومره ګړندی و، چې د خپلې دمخنۍ شاعرۍ زیاتو شعرونو ته به يې خندل، سره له دې چې دده په شاعرۍ کې د شعر اصلي تومنه او جوهر له پیله ښکاره کېده، خو وروسته وروسته يې د خوږو کلمو یو زرین شال ور په سر کړ. کله چې د ۱۳۷۱ل کال د غويي میاشتې پر ۸مه نېټه په کابل کې د اسلامي انقلاب (!) په نوم یو ستر ستمي ناورین او غمیزه پر افغانانو ور وتپل شول او د هېواد ټول نظام ګډ وډ شو، د ننګیال ژوند او ان دده فرهنګي کارونه هم له سختو ستونزو سره مخامخ شول. د سرو ګولیو په باران کې يې ایله دومره وکړای شول، چې خپله کورنۍ تر لغمانه پورې ورسوي، د کور شته يې ټول تیت و پرک شول او څو ځله په یوه ښار کې له یوه ځایه بل ځای ته مهاجر شو. د کور دکالیو په کیسه کې خو نه و، خو د کتابتون د چور او تالان له غمه يې له سترګو لمبې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کېدلې او همدا يې ويل: ((ياره پيرجانه افسوس چې دا کتابونه يې راځخه نه واى وړي)). د کتابونو غم لا نه و سوړ شوى، چې د يوې درنې ګولۍ ګوزار هم ورته ور ورسېد؛ د توپ يوه ګولۍ يې څنګ ته ولګېده او څو ټوټو يې د بدن ځينې برخې غلبېل کړې. له ناروغۍ لا پوره ښه شوى نه و، چې بېرته يې د ليکوالو په ټولنه کې خپلې دندې ته ځان ورساوه. شپه او ورځ به همالته په ټولنه کې و. د ليکوالو انجمن يې هم کور و او هم د دندې ځاى. څو مياشتې لا وتې نه وې، چې کوم چا ورته کوم پنجشېرى ولمساوه. تياره ماښام و، ډيوه يې لا لګولې نه وه، چې د وره له ټک ټک پرته دا شخص له خپلو نورو ملګرو سره يوځاى په کوټه ور ننوت. خداى(ج) خبر هغه په کوم فکر کې ډوب و، چې يو ناڅاپه يې پر دوى سترګې ولګېدې. ده لا هغو ته د ناستې او ست هيله لرله، چې يو ګوزار دده ترمخه داسې راورسېد، چې دده يو غوږ يې هم د څه وخت لپاره بې حسه کړ او دا يې ورته وويل چې: ((ما چرم کن استم، سبا تا يى وقت اين اتاقه ايله مى کنى، ديگر ده اينجا نبينم ات، اى اتاق را ما براى چرم کنى کار دارم)). څو ورځې د هغه په سترګو کې له اوښکو او په څېره کې يې له يوې سترې نهيلۍ پرته بل څه نه ليدل کېدل او داسې يو حالت ته په هيله و، چې بيا په دې هېواد کې د يو ملي فکر د حکومت وزرې خپرې شي او د يو سوله ييز ژوند وړانګې هره خوا رڼا کړي. کال دوه لا وتي نه وو، چې د طالبانو اسلامي غورځنګ پر کابل سپين بيرغونه ورپول. سهار د وخته، چې لا ډېر خلک د کابل پر فتحې خبر نه وو، زموږ د کور ور يې ټک ټک کړ او په بېړني ډول يې وويل: ((پيرجانه راوځه، طالبانو کابل نيولى او سقاوي ختمه شوه)). هغه د يو سپين سباوون په هيله و، خو شاعر لکه چې ازلي بدمرغه وي. ننګيال بيا خپلې دندې ته لاړ، خو دا ځل دا دنده بل ډول وه؛ نوي نظام د ليکوالو د ټولنې پخواني تشکيل ته بدلون ورکړ، خو ننګيال بيا هم په همدې تشکيل کې پاتې شو. دا تشکيل د دولت لوړ مقام ته د منظورۍ لپاره ولېږل شو. تر هغه وخته چې د ننګيال د مقررۍ امر راته، په دې کې يوولس مياشتې تېرې شوې، خو په دې يوولسو مياشتو کې ننګيال هره ورځ د پخوا په څېر خپله دنده پرمخ وړله، يو ځل بيا يې شپې په همغه ټولنه کې شوې، چې ده ته ترې د وتلو امر شوى و. ننګيال دنده سرته رسوله، خو بې معاشه او بې امتيازه. ګڼ شمېر ځوان ليکوال او شاعران به ترې راتاو وو، خو يو وخت يې اقتصادي حالت دومره ويجاړ شو، چې د چا خبره د پولۍ ټک ته کېناست. څو ځله يې دا خبره زما تر غوږ تېره کړه: ((ياره پيرجانه د ماشومانو غمه مې که نه واى ما په نهره هم شپې سبا کولې، خو له کابله نه وتلم، کابل خو زما د دردونو، غمونو، برياوو او ماتو کور دى، زه دا کله يوازې پرېږدم. خو افسوس چې د ماشومانو غم دى)). بيا به يې يو سوړ اسويلى وکېښ او يوه ترخه موسکا به يې پر شونډو تېره کړه. نور يې د دندې د ساتلو لپاره پيسې او مالي لګښت نه درلود، چې دى پرې خپله دنده وساتي. لغمان ته راغى او بيا يې د پېښور مخه ونيوله. په پېښور کې هم تر ډېرو انتظارونو او کړاوونو وروسته ورته د بي بي سي د روزنيزې ډرامې د ليکوال په توګه دنده وسپارل شوه. د کلداري معاش مزه يې لا څکلې نه وه، چې د مرګ پرښتو يې روح پر خپلو وزرونو د ابديت پر لوري يووړ او بيا د بي بي سي راډيو له لارې داسې يو خبر خپور شو: ((په خواشينۍ سره مو خبر ترلاسه کړى، چې د هېواد نامتو شاعر اسحق ننګيال نن په پېښور کې د ٤٢ کلونو په عمر د زړه د درېدو له کبله په حق ورسېد)). ددې خبر په اورېدو سره د هېواد ټولو فرهنګيانو که په داخل کې وو او که په بهر کې داسې يو دردونکى ټکان وخوړ،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ټولو زړونو ته يې د غم لمبې ورسولې. دا د ننګيال د سرګردانه ژوند په باب څو يادونې وې چې دلته يې لنډيز راوړل شو. سره له دې چې ننګيال د ژوند په اوږدو کې له ډول ډول کړاوونو سره مخامخ شوی، خو د تېرو شپږو کلونو کړاوونو هغه دومره ځورولی او ټکلی دی چې نور پر هېڅ وخت هغه دومره روحي، رواني، سياسي، اقتصادي او نور فشارونه نه دي زغملي. د يو ليکوال په اند: ((غوره ادبيات د اختناق په حالت کې رامنځته کېږي)) او شاعر يا ليکوال د اختناق په مقابل کې له ادبياتو څخه د يو روحي او رواني غبرګون په توګه کار اخلي.

هر څومره چې دا فشار او اختناق پياوړی وي، عکس العمل يې هم هماغسې وي. د ننګيال د تېرو شپږو کلونو شاعري د همدغو ډول ډول ظلمونو او اختناق زېږنده ده، نو ځکه پکې سوز او درد دده تر پخوانيو شعرونو څه زيات دی.

د غم او درد په دې تېرو څو کلونو کې د ننګيال د شعر ښاپېرۍ لا پسې سينګار شوې ده. دده د فکري تګلورې ليکې او ستنې محکمې شوې او شاعر د شعر د پوخوالي، فکري ثبات او د بشپړو انساني ارزښتونو په پېژندنه او ځلونه کې بريالی شوی دی. په حقيقت کې د ننګيال د وروستيو کلونو شعرونه د هغه د ښکلې او اوچتې شاعرۍ رنګين او مانيز ګلابونه دي. (ښکاري ته) دده يو ښکلی عاطفي او انساني شعر دی چې ده د ۱۳۶۵ل کال د غبرګولي د مياشتې پر لومړۍ نېټه ليکلی دی. دې شعر نه يوازې په هېوادنۍ کچه زيات منبت پيداکړ او ډېر اغېز يې وشينده، بلکې د شمالي کوريا په هېواد کې د ځوانانو د يو نړيوال فيستوال په ترڅ کې، چې د افغاني سندرغاړو له خوا د موسيقۍ په څپو کې په سندريزه بڼه ولوستل شو، نو د ټولو اورېدونکو او مينوالو د منبت وړ وګرځېد او دې شعر هلته لومړی مقام وګټه، خو د ننګيال د شعري بهير د پرمختګ په وجه، د مړينې پر نږدې وختونو کې هغه دا شعر ((پوره شعر)) نه ګاڼه او ويل يې چې د ((شعاريت)) نښې په کې ليدل کېږي. ننګيال د تېرو اوو اتو کلونو په موده کې ښه ډېر شعرونه وليکل، خو د ځانګړو مجموعو او يا مجموعې د چاپ امکانات ورته برابر نه شول. له دې کبله د هغه د وروستيو کلونو شاعري د شعر د زياتو مينوالو او لوستونکو له ليده لرې پاتې شوه. ځکه نو کله چې به کوم ليکوال او يا کره کتونکي دده د شاعرۍ په باب ناسم نظر ورکاوه، نو دی به ډېر په قهرېده او ويل به يې: ((دی نو زما له اوسنۍ شاعرۍ څخه څه خبر دی هغه خو ټوله له ما سره په کتابچو کې پرته ده...)).

د ده يوه ستره هيله همدا وه، چې د خپلو شعرونو ټولې مجموعې چاپ او په خپلو سترګو ووينې. د ننګيال په ژوند خو د هغه هيله پوره نه شوه، خو دادی د هغه تر مړينې وروسته، په جرمني کې د افغان فرهنګيانو او فرهنګپالو په مالي مرسته د هغه دا ارمان پوره شو. ما چې کله د هغه د ناچاپه شعري مجموعو د چاپ پر کار پيل وکړ، نو ننګيال مې يوه شپه په خوب کې وليد، خوله يې له خندا شنه وه او همداسې په خوشالۍ يې راته وويل: ((پيرجانه! زما مجموعې چاپېږي؟ بېشکه والله...)) ما ورته ويل هو ستا ټول شعرونه چاپېږي. په هغه شپه له خوبه راويښ شوم، تر سهاره خوب رانغی، لاټين مې ولګاوه او د ننګيال په چورت کې لاړم- يو ځل مې د هغه ټولې خاطرې تر نظر تېرې شوې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې مې د هغه د شعرونو توري لوستل، نو په هر توري، هر شعر او د شعر په هره پاڼه کې راته د ننګيال تصوير تر سترګو سترګو کېده. زه ددې شعرونو تر پايه په دې پوه نه شوم، چې زه په کوم حالت کې يم، لکه يو څوک چې په خلا کې روان وي.

د ننګيال د وروستيو کلونو، فکري او عاطفي شخصيت کټ مټ د هغه د اوسنيو شعرونو له مانيزې او عاطفي خوا سره منطبق و. هره پاڼه کې ننګيال و، په هر توري کې ننګيال و، دا هغه ننګيال نه و، چې د خپلې شاعرۍ په پيل کې او يا تر هغه وروسته د څو کلونو په شاعرۍ کې ځلېده. دلته يو بېل ننګيال و. هغه د خپلې مينې او عاطفي پر سپين آس سور او د ښاپېريو ښار ته روان و او لکه له هغه ځايه يې د خپل ستي او تپي ولس د درملونې لپاره د ښکلاوو ټکورونه راوړل. ما هره شېبه له ننګيال سره خبرې کولې او دومره خبرې، چې د هغه په ژوند به مې ورسره نه وي کړې او کېدی شي لوستونکي هم زما پر برخليک اخته شي.

خو ددې سوچونو او فکرونو په منځ کې خوشاله په دې وم، چې د هغه د ټولو ناچاپه شعرونو غټ جونګ چاپېږي. کله چې دا مجموعه چاپ شوه، نو زه به يې د الينګار د ښکلې شاعرانه درې د بسرام په کلي کې د ننګيال پر قبر کېدم او مبارکي به ورته ورکړم. د هغه روح به څومره خوشاله شي او هغه ارمان چې دده پر ژوند پوره نه شو، وروسته تر مرګه به پوره شي. په همدې هيله مې د هغه شعري مجموعې چې په کور کې يې وې ترلاسه کړې. هغه يوه شعري مجموعه چې کاپي يې ده سره په کور کې وه انځور صېب ته هم لېږلې وه، هغه هم ترلاسه شوه. دا شعرونه چې ما وکتل زما په نظر کم ښکاره شول، ځکه ننګيال چې به کوم شعر وليکه، نو د نورو شاعرانو په شان به يې خپلو ملګرو ته ضرور اوراوه.

حفيظ الله ګردش، صديق الله بدر، نورمحمد لاهو او عبدالغفور لېوال ته مو د ننګيال صېب د هغو شعرونو په باب چې په دې مجموعو کې نه وو او په ځينو اخبارونو کې په متفرقه ډول چاپ شوي وو، وويل موږ ټولو په اخبارونو او نورو خپرونو کې د ننګيال صېب هغه شعرونه پيدا کړل، چې په تيت و پرک ډول چاپ شوي وو او په دې مجموعو کې نه وو راغلي، بيا هم ماته د خپل اټکل له مخې دا شعرونه پوره نه برېښېدل. د کتاب د تورو لوستل بشپړېدو ته نږدې شوي وو، چې يوځل بيا په لغمان کې د ننګيال صېب کور ته لاړم. د هغه مشر زوی (ارش) ته مې د ننګيال صېب د يو داسې عکس يادونه وکړه، چې تراوسه په خپرونو کې چاپ شوی نه وي او هم مې ورته وويل چې د ننګيال صېب کتابونه او پاڼې يو ځل بيا وګوري، ګوندې څه شعرونه يې ترلاسه شي. هغه ماته وويل: ((موږ څو ځله د خپل پلار کتابونه او يادښتونه واړول راواړول، څه چې وو هغه مو تاسو ته درکړل، خو موږ به يوځل بيا هم ټول کور وګورو)). په پېښور کې د مجموعې کار د بشپړېدو په وروستيو شېبو کې و، چې د ننګيال صېب زوی (ارش) په ډېرې بېړې له لغمان نه ځان راورساوه او د ننګيال د شعرونو يوه بله کتابچه يې هم راوړه. ما چې د ننګيال صېب دا شعرونه وکتل، دومره خوشاله شوم، چې د ټولو سترياوو بار مې يو ځل له اوږو لرې شو. بيا مې دا ټولې کتابچې له اخبارونو او خپرونو او په متفرقه ډول راټول شويو شعرونو سره پرتله کړې، تکراري شعرونه مې ترې لرې کړل، دغه راز مې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دده له دوو چاپ شويو شعري مجموعو (هغه شېبې هغه کلونه او ځاځکي ځاځکي) څخه يو شمېر شعرونه ورسره يوځای کړل. اوس تر زياته بريده پر دې باوري يم، چې د ننګيال نور شعرونه به نه وي پاتې. ده له خپل ناوړلي (نامنظم) ژوند دود سره سره د خپلو شعرونو د ثبت انتظام ته ډېره پاملرنه کړې وه. له دې څخه دا څرګندېږي، چې ننګيال تر خپل ځاني ژونده هم، له شعر سره ډېره مينه درلوده، ځکه چې هغه د خپل ژوند د ښېرازۍ مېرنی نه و، خو د ښکلې شعري شتمنۍ څښتن و. ده انځور صېب ته د يو ليک په ترڅ کې ليکلي وو: ((ځو شعرونه مې له ((سپينتا)) سپين ږيري سره پاتې شول او له ماسره يې اوس کوم نقل نه شته، هغه غوښتل څه پرې وليکي، خو حالاتو وخت ورنه کړ، که چېرې مې بيا وموندل نو در وبه يې لېږم)). له ((سپين ږيري)) څخه يې مقصد (ښاغلی سليمان لايق) دی چې ننګيال ورسره د شاعرۍ ښه ملګرتيا لرله. دا چې دا شعرونه به پياوړي شاعر سليمان لايق سره وي او که نه؟ زه خبر نه يم. د ننګيال صېب د شعرونو د کتابچو او د شعرونو د نېټه ليک له تسلسل نه داسې ښکاري چې د ننګيال صېب نور شعرونه به نه وي پاتې. دا ليک هغه انځور صېب ته له کابل نه د ۱۳۷۱ل کال د زمري پر ۱۲ نېټه ليکلی و. تر هغه وروسته د ځو کلونو په ترڅ کې هغه خپل شعرونه له سره په نويو کتابچو کې ليکلي وو او د هغو شعرونو بل نقل هم ورسره موجود و، چې انځور صېب ته يې لېږلي وو، نو کله چې انځور صېب ته د لېږلو شعرونو نقل وروسته ترتيب شوی، نو دغه راز به ښاغلي سليمان لايق ته ورکړل شوي شعرونه هم بيا له سره په کتابچو کې ليکل شوي وي. بيا هم که ښاغلي لايق سره دا شعرونه موجود وي او هغه ددې مجموعې له شعرونو سره پرتله کړي او کوم چې په دې مجموعه کې راغلي نه وي، ترچاپ وروسته د هغو د خوندي کولو هڅه وشي، نو دا به پښتو ادب ته يو ډېر ګټور کار وي.

د ننګيال دا مجموعه (سيندونه هم مري) د هغه د (ښېرې په مالت کې، نه جام نه ځادر، دا جل دا برسات، سيندونه هم مري، ځينې متفرقه شعرونو او د چاپ شويو دوو مجموعو هغه شېبې هغه کلونه او ځاځکي ځاځکي) له ځو شعرونو څخه جوړه ده. ددې مجموعې چاپ د پښتو شعر په ځانګړي ډول ازاد شعر په برخه کې يوه ډېره په زړه پورې، درنه او ارزښتمنه ډالۍ ده. خو له دې درنې ډالۍ سره سره به مو دا ارمان تل په زړه کې پاتې وي چې: ((کاشکې ننګيال ژوندی وای چې داسې نورې ښکلې او ارزښتمنې ډالۍ يې خپلې ژبې ته وراندې کړې وای)). ننګيال ته دعاګانې.

په مينه او درناوي

محمد اسمعيل يون

۱۳۷۷ل کال- ليندۍ

پېښور- پښتونخوا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

اسحق ننګیال

د پښتو د نوي شعري بهیر په یون کې

د پښتو د معاصرې او نوې شاعرۍ په یون کې ، اسحق ننګیال کله څوک هېرولی شي! ننګیال د پښتو دنوي شعري بهیر د ښایست یوه نښه وه، ننګیال زموږ د شعر د نوي کتاب یوه زرینه پاڼه وه، ننګیال هغه فقیر، هغه ملنګ شاعر و، چې په همدغه لنډ او غم ځپلي عمر کې یې هم موږ ته د هنرونو د ښایستونو دومره شته راپرېښودل، چې زموږ نوی ادبي بهیر پرې ویاړ کولای شي، خو که هغه مرګي داسې بې وخته، یو ناڅاپي او په ډېره بېړه له موږ نه وای اخیستی، په دې کې هېڅ شک نه شته، چې زموږ د ولس ادبي هنري پانګه به یې نوره هم درنه کړې او ښکلې کړې وای.

ننګیال د پښتو په اوسني شعري یون کې په عمومي توګه، د یولاس دګوتو د شمېر له نومیالیو او وتلیو شاعرانو څخه ګڼلی شو او که دافغانستان د پښتو د نوي نسل د شعرپه حدودو کې، یوازې دوه کسه هم تر نورو زیات ځلېدونکي، پیاوړي او دپاملرنې وړ وي، یو یې اسحق ننګیال دی؛ دا یو ستر ویاړ دی، یو لوی ارزښت دی، یو خورا مهم هنري ادبي دریځ دی.

دننګیال شعر، په افغانستان کې په ډېرو کړکېچنو، کړلېچنو او غمجنو شېبو کې اوج او شهرت ته ورسېد. سره له دې، چې هغه د لمریزو پنځوسمو کلونو له پیلامې څخه شاعري راپیل کړې ده، خو د اوج کلونه یې د ثور له غمیزې او بیا د روسي سرو یرغلګرو، تر یرغل وروسته، را رسېږي، دا هغه کلونه دي، چې په شروع کې یې د افغانستان په شاعرۍ کې د هنري- ادبي ارزښتونو پرځای، دنظمونو او شعارونو بازار ښه ګرم دی او دغو وچو شعارونو او نظمونو پر وړاندې د هنري- شعري ارزښتونو لپاره هلې ځلې، نه یوازې دا چې یوه لوړه هنري ادبي هڅه وه؛ بلکې د هغه وخت د حالاتو په رڼا کې په یو ډول سیاسي مبارزه هم بدله شوې وه. د سرو نظمونو او سرو شعارونو پلویان د ګوندي او دولتي واکمنۍ د فرمانونو او دستورونو ناظمان وو او یوازې پر همدغه اړخ یې ټینګار کاوه، خو د دوی پر وړاندې د هنري-ادبي ارزښتونو لپاره هلې ځلې نه یوازې دا چې د یو هنري تقدس لپاره ټینګار و، دګوندي- دولتي دستورونو او فرمانونو پروړواندې یې، د یو ټولنیز- سیاسي (ملي) ملي تقدس په توګه هم ارزښت لاره، ننګیال، سره له دې چې د شعري ژوند په څولمړیوکلونوکې یې د شعارونو او نظمونو ځینې بېلګې هم وړاندې کړې دي، خو له شعارونو او نظمونو څخه د شعري-هنري ښکلاوو پر لوري د هغه د وربښمیني لارې سفر وروسته، که هغه دمینې شعر لیکلی، که یې کومه عاطفي شېبه انځور کړې او که یې کوم بشپړ سیاسي شعر لیکلی دي، تر ډېره زیاته حده یې له هنري-ادبي ځانګړنو او ارزښتونو سره نغاړلي دي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسحق ننگیال په وروستیو شلو کلونو کې، د افغانستان د شعري بهیر له ځو فوق العاده او استثنایي شخصیتونو څخه دی. که د وروستیو شلو خونړیو کلونو، غمجنو بهیرونو، موږ ته کومه ښه ډالۍ هم راکړې وې، ښایي یوه یې د ننگیال په څېر دیو شاعر ظهور وي، چې هغه یې هم یوازې یوه ورځ ورسته بېرته له موږه واخیست. داسې چې که ددغې خونړۍ غمیزې پیلامه د ۱۳۵۷ل کال د غويي له اوومې پیل شي، نو ننگیال د ۱۳۷۷ل کال د غويي پر اتمه ځوانیمرگ کېږي.

دلته به زه، پر هغو ټکو، هغو ارزښتونو څو خبرې وکړم، چې اسحق ننگیال یې، زموږ په اوسني شعري بهیر کې، تر نورو ډېرو، زیات ځلولی او د پاملرنې وړ کړی دی.

لومړي: د افغانستان د وروستنۍ شل کلنې غمیزې انځورگري، ننگیال تر بل هرچاڅخه په ښه ژوره، هر اړخیزه او شاعرانه توگه کړې ده. هغه غمیزه چې د ثور له اوومې پیل کېږي، د جدي پر شپږمه او ج ته رسي او څوارلس کاله وروسته د ثور پر اتمه یو بل نوی غمجن پړاو ته ور داخلېږي او د ننگیال تر مرگه هم لا دغه غمیزه پای ته نه رسېږي، ننگیال ددغې غمیزې په زړه کې پروت دی. همدغه غمیزه د ننگیال زړه خوري او ځاځکي ځاځکي یې د ویرژړلیو شعرونو په توگه څڅوي، ننگیال د همدغې شلکلنې غمیزې ډېر پیاوړی انځورگر شاعر دی. هغه د غم ددغو کلونو ډېره زیاته برخه د افغانستان په زړه، کابل کې، تېروي او د ټولو غمجنو شېبو شاهد پاتې کېږي. دغه شېبې که غمگینې او له ویر او وینو ډکې دي، خو شاعرانه کېږي. ننگیال د همداسې یو غمگین برخلیک شاعر دی او ځکه خو هغه د افغانستان د شلکلنې غمیزې د ویناوال په توگه راڅرگندېږي.

دماښام ډمې مې بولي په ژوندون د مرگ بدلې

ای د ویر پېغلې نغمه شه چې دشپو د جبل بندي یم

راته وژني خوب په گوتو د شوگیرپیغمبر راغی

مه ځه راستنه شه چې د شپو دجبل بندي یم

غواړي ځان ته مې سجده کړي، زه په ټیټ سربلد نه یم

دغیرت ناوې شمله شه چې دشپودجبل بندي یم...(۱)

او یا داچې:

زما دکور هغه وره هغه بېباکه فضا

زما دکور هغه زاره هغه ختین بامونه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ډوبېدل به دماشومو خنداګانو سین کې

زما د کور وړه باغچه کې د سپرلي ښاپېرۍ

دسرو ګلانو د شو پاڼو جنتي تخت نه يې

چې شنو موسکاوو کې ډک جام د بدمستۍ راکاوه

زما د کلي هغه لويې، ها پراخې کوڅې

زما د کلي هغه شنه، هغه سمسورباغونه

زموږ د نجونو حرم

زموږ دسپين ږيرو دېرې

زموږ د سترو کروندګرو د غرمو خپرې

د مرګ په ولو زانګې

اسمان د لويو خړو وريځو او باروتو لوګی

ځمکه دوينو او دمړو له کوپړيو ډکه

انسان د وير او د دردونو او مرګونو کوربه

کور مې د مړاوو بېګناهو اميدو هديره

دنيا مو ټوله نړوونکو توپانو نيولې

نو عقله!

نو عقله ای د توپانو دغلوپه لاس تښتول شوي بېړۍ

وايه چې چېرته لاړ شم؟

او پردې ځان څه وکړم؟(۲)

او:

ته راته ګورې چې محل مې له کارغانو ډک شو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوپه ویالو کې د هیلیو بچي وسوزېدل!

او زموږ د کلي میندې

دمیلاد شپوکې ((بې لاسو اوپښو بچیان زېږوي))

ته راته ګورې؟

ته راته ګورې چې مې ټول کلی چاړه چاړه دی؟

خلک په نوکو او برچو د یو بل سترګې باسي

او دمالت نجونې

په خپلو تورو تورو څڼو کې ځوزان ټک وهي

آه،

آه نازولې سپوږمۍ!

آه درنا مورې!(۳)

ننګیال، په کابل کې د تنظیمي حکومت د ټوپکوالو د ځلورنیمو کلونو د وحشت تر ټولو اوځار شاهد شاعر هم دی. د ننګیال د ناچاپې شاعرۍ زیاتره برخه د دغو وحشتونو شاعرانه انځورګرۍ ته ځانګړې شوې ده.

هغه د بدمرغیو په دغو بهیرونو کې د کابل ((مینې)) ته هم وایي، چې نور درځینې شرمېږم. د ((انسان)) په نوم له دغو (انساني)) اعمالو شرمېږي اود ((افغان)) په نوم له دغو ((افغاني ضد)) اعمالو:

مینې له شرمه در کتلای نه شم

نور مو د کلي د ګلونو په کاله کې

پېغلتوب دګل غوټیو چېرته هم نشته

او ابراهیم د خپلې ښکلې نازولې دجمال اودعفت

د لوټ کوڅو کې د غارت کیسې ته خوب وړی دی

نور مو دباغ نجونو ته ((هسکې)) او ((کرېې)) شملې دښمنې ښکاري

مینې له شرمه درکتلای نه شم (٤)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او لکه چې هغه د ((کلي)) په نوم شعر په یوه برخه کې وایي:

نه پوهېږم، نه پوهېږم

ای دکلي مازیګره!

ها زموږ د کلي چم کې

هغه سپینه کېږدۍ څه شوه

هغه شنې څپرې څه شوې

ها لوګرې جېنۍ چېرې؟

☒☒☒

تاته یا د شي مازیګره!

هغه شنې دېرې دکلي

په کې هسک د شملو غرونه

په کې ورېځې د چلمو

☒☒☒

نه نه وران دی

کلی وران دی

یوه ځاله په کې نه شته

ها دښکلو توتکیو

یو نغری هم اباد نه دی

د ابیو د لاس نښه

☒☒☒

لښتي وچ شول

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويالې وراني

سين د تورو کاڼو غرشو

اوس حيران يم چې د کلي

دا هيلۍ به چېرته لامبي.(۵)

ننګيال په خپلو دغه ډول شعرونو کې د جنګ هغه رښتينې وحشي څېره ډېره ښه تصوير کړې ده، چې زموږ وطن خوري، زموږ ولس وژني او زموږ د هېواد ټولو ارزښتونو ته ګواښونه کوي. ننګيال د دغو غميزو په انځورګرۍ کې شاعرانه او هنري ارزښتونو ته بشپړه پاملرنه کړې ده او هېڅکله يې د ښکاره، بربنډ او څرګندو شعاروي خبرو په څېر دغه مسايل نه دي راوړي، بلکې له شاعرانه ښکلاوو سره يې يو ځای کړي دي او همدا د ننګيال ددغه ډول شعرونو دارزښت بنسټيز ټکی دی، همدغه خبره ده، چې شعر له عادي او خبري مسايلو راجلا کوي.

دويم: د ننګيال د شاعرۍ يوه بله د ارزښت وړ ځانګړنه داده، چې دهغه شعرونه له عاطفي شپېو ډک دي. د هغه شعرونه لکه د عاطفې سيند، لکه د عاطفې سمندر، داسې دی. د هغه په زياترو شعرونو کې د يو خواخوږي، د يو زړه سواند ((انسان)) عاطفه په خپل اوج کې ځان راڅرګندوي. ډېرو شاعرانو او شعرپوهانو په شعر کې د ژورې عاطفې پر شته والي ټينګار کړی دی. عاطفه او په عمومي توګه احساسات د شاعرۍ له اساسي برخو څخه ګڼل کېږي او په دې کې د پاملرنې وړ خبره داده، چې څنګه دغه عواطف په شعر کې د انتقال ځواک پيداکړي؟ دننګيال په شاعرۍ کې دغه ځواک وينو. د ((دا کلی مه ورانوئ)) د شعر يوې کوچنۍ برخې ته پاملرنه کوو:

دا کلی مه ورانوئ!

ګورئ هلته چې لکه زرکې زموږ د کلي نجونې

ګورئ چې هلته د بامو پر سر نورسې پېغلې

کتار،کتار

دلمر تر وړانګو خپل پيکي جوړوي

او په مينو ژبو

د پېغلتوب غوږ کې د ځوان هوس سندرې بولي

دا کلی مه ورانوئ... (٦)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګیال ددغه ډول عواطفو په باب، له ((ډیوې)) سره په یوه مرکه کې ویلي وو: ((هغه چې ډېر عاطفي نه وي، زما په اند نه شي کېدلی، چې ډېر ښه شاعر شي. دخپل ژوند کیسه درته کوم: د اوړي یوه توده ورځ وه، په دېره کې ناست وم. یوازې او تنها له خپلو سوچونو سره لوبېدم، چې یو ماشوم چې په یوه لاس کې یې مړ ژواندی چرګ او په بل لاس کې یې تېره چاړه وه، راته راغی چې چرګ یې حلال کړم.نه مې غوښتل چې خپل لاسونه په وینو سره کړم،خو چرګ ناروغه و، مړه کېده او هلک زارې راته کولې، چرګ مې حلال کړ، خو اوس چې له هغې ورځې نه درې کاله تېر دي، هغه چرګ مې خوب ته راځي، وسله وال وي، په ټوپک مې ولي، چاړه ورسره وي، حلالوي مې، په اوونۍ کې یو ځل داسې خوب حتماً وینم...))(۷)

د ننګیال د عاطفې شاعرۍ یوه ډېره مشهوره بېلګه ((ښکارې ته)) د هغه شعر دې:

...ای ښکاري اشنا درته سلام کوم

پرېږده چې دا سپینې مرغۍ والوزي

لاړې شي جوړې جوړې ګلونه شي

ښکلي شي، ښایسته شي امېلونه شي

واخلي په وزرو کې تنکي بچي

وموښي سینو کې ګلابي بچي

سپینې سرې منښوکې زرکني بچي

پام کوه

پام کوه ماشې ته ګوتې مه وروړه (۸)

د اسحق ننګیال په شعر کې دغه ډول عواطف، د هغو احساساتو په بڼه نه دي، چې ((شېبه یي)) او ((موقتي)) ارزښت ولري، دننګیال عواطف د یو شاعرانه زړه د ډېرې ژورې (انساني))مینې څرګندوی دي. لکه چې په همدغو عواطفو کې د شاعر زړه هم ځاځکي ځاځکي راڅڅېده او ځکه خو یې داسې ژر هغه شاعر زړه ودرېد.

درېیم: کوم بل ټکی چې دننګیال په شاعرۍ کې د پام وړ دی، هغه د اوچت شاعرانه تخیل لرل، د نویو مفاهیمو او شاعرانه ترکیبونو جوړول او د ښکلیو شاعرانه تصویرونو نوښت دی. هغه په شعر کې له دغو نویو شاعرانه ترکیبونو، ژبې ته یوه نوې ښکلا وربښې او د نویو تصویرونو له لارې زموږ د معاصرې شاعرۍ تابلوګانې رنګینوي او دپاملرنې وړ یې ګرځوي. کله کله خو یې په شاعرۍ کې د اسطورو راوړنه او پر ځای کارونه هم دهېرولو نه ده او دغه راز یې شاعرانه او هنري سمبولونوته غور په کار دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه راز موږ وينو، چې د اسحق ننګيال د شاعرۍ دغه ګڼې ښکلاوې او دغه د نوي شاعرۍ بنسټيز ارزښتونه هم د هغه په غزليزه شاعرۍ کې ځان راڅرګندوي او هم په ازاده شاعرۍ کې. لومړی يې د ښکلي او روان بيان، خو اوچت تخيل ننداره، په دغو غزليزو بېلګو کې ګورو:

ويلي ويلي په درګاه کې د صنم مرم

پر سرو شونډو د ګلاب لکه شبنم مرم

د سلګو مزل مې خدايه چې لنډ نه کړې

سترې سترې يې په هر ګام او قدم مرم

پانه نه يم چې په تش لوګي لمبه شم

لکه شمع تر سبا قلم قلم مرم

وچو شونډو ته مې ست د خمار څه کړې

ساقي! دلته چې په ځنګ کې د حرم مرم

د ځوانۍ شپې مې جنت ته نيسه مه ږدئ

زه سرکښه په لمبو د جهنم مرم (۹)

او:

رڼ مې مستقبل شو خو تيارو ونيو

رب دپسرليو مې اغزو ونيو

ماوی چې مړوند به يې زر پوشه شي

مات په کې بنګړي شول هتکړو ونيو

چېرته يوسم جام د شرابي عقل

ځای د مېکدو چې مې کعبو ونيو

نور مې نو اشنا په پلو مه راځه

دلته هر قدم قصابخانو ونيو.. (۱۰)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او:

بیا رانغلې لېمو ته په پستو پستو وزرونو

زما د خوب کوترې ستا دسترګو له بامونو

څلو وهلي ګوره څه خواره واره پرې ګرځي

دشونډو بوراګان مې ستا د شونډو پرګلونو

په خپل شرنګ به ویده شمه په خپل شرنګ به روایښ شم

بنګړي مې کړه د لېچو، ګرځوه مې په لاسونو

زما مینه یو سیند دی او ستا زړه ورکوټی کلی

دا سیند چېرته جانان اوکېږدی د حبابونو

لا ښکاري چې موده د لېونتوب مې پوره نه ده

یو څوک راته نارې وهي د غرونو له سرونو (۱۱)

همدارنګه د ننګیال په ازادې شاعرۍ کې د نویو شاعرانه مفاهیمو او ترکیبونو او دغه راز د شاعرانه سمبولونو سیند بهاند دی. دننګیال شاعري، د پښتو د ازادې شاعرۍ په عمومي مطالعه کې هم دپوره پاملرنې وړ ده. په پښتو ازاده شاعرۍ کې د ننګیال هستونې ښکلې او پیاوړې دي.

دا د سپرلي د شینکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې د تیارو په جهنم کې د اغزیو لښکر

د بلاربو بوټو له شیدو نه ډک تیونه شکوي

اود نرګسو دا موسکۍ موسکۍ رنګینې سترګۍ

د لاس په نوکو باسي...(۱۲)

اود یوبل ازاد شعر د بېلګې یوې برخې ته یې هم پاملرنه کوو:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

...))بېګاه شپونکی باد ستا د څڼو له غرو راغی

په پګړۍ کې یو ټکی د یوګل نه و

له نرۍ ملا نه يې د لمرهغه زرین ومستنی نه وراتاو

چاپې په تشې او ریښې ریښې بخڅۍ یو د سنورو نارنج نه و ایښی

نور مې په کلي کې باد نه چلېږي، باد هم مساپر شو ورنه

څومره تنها

څومره یوازې ده

زما دکلي ښکلې نازولې سپوږمۍ

بېګاه مې خوب لیدلی:

زموږ د کلي د چنارو تر شنو سیورو لاندې

پرهغو نویو پلنګې کټونو

یوڅوکارغان ناست دي

ږلۍ دلښتو وروي پرې،ګډوي ځانته زموږدکلي سپینې هېلۍ

زموږ دکلي په دېره کې د چلمو د کړو وړو لوګیو پر ځای

خورې ورې دي دښایسته ښایسته هیلیوتکې سرې د پېغلتوب وینې

کلي کې یوسېوری دبرېتواویوشرنګ دسپینوتورو نه شته رښتیا!

دکلي په دېره کې

دزلمیو څڼورو

د اتڼ هغه سکڼې ماښام در یاد شي که نه؟... (۱۳)

څلورم: د اسحق ننګیال په شاعرۍ کې ملنګي، شاعرانه لېونتوب، باغیتوب او یاغیتوب ګڼې بېلګې هم راترسترګو کېږي. دغه شاعرانه لېونتوب او یاغیتوب، د هغه شاعرۍ ته یو جلا رنګ ورکړی دی. د مستې او باغي شاعرۍ نمونې یې د لېونېو شاعرانه ولولو څرګندونه کوي:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ملاخه مې د ورځې په دې ډکو کاسو ولې

د حورو لېونيه ماښامونه خومې خپل دي (١٤)

دا زه د توبو نه يم كه توبو كې اثر نه شته؛

توبې مې زړه كې سوځي كه توبو ته مې زړه سوځي (١٥)

ښكل كړلې ذاهدو دساقي ګوتې

ماتې شوې توبې په هوا والوتې

دې بحرنوشۍ خو دې حيران كړمه

شېخه زنګېدې په هوا والوتې

تاچې كړې ښكاره له لوپټې سترګې

خلكو نه شملې په هوا والوتې...(١٦)

د شاعر دغه ډول شعرونه كله كله د پښتني عنعنوي، كلتوري، اخلاقي ارزښتونو په پام كې ساتلو سره ، تر هغو هم پښه اړوي اود نمونې په ډول، كله چې د ((ګناه)) په نوم شعر داسې پيلوي:

ځومره نېكمرغه يم ګناه كومه

تمامه ورځ ورېځې د باد له ژرندو باسم

اود لمر په تناره كې پسرلي ته ترې ډوډۍ پخوم

ځومره نېكمرغه يم ګناه كومه...(١٧)

نوشعر په داسې ډول پاى ته رسوي، چې د كلتوري، عنعنوي او اخلاقي ټكو په پام كې ساتلو سره يې يو لوى شاعرانه لېونتوب او ياغيتوب ګڼلى شو. د داسې څرګند او بربنډ بيان بېلګې به په پښتو شاعرۍ كې بېخي لږې وي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننګیال بې وخته مړینه، د پښتو پر نوي شعري بهیر، د تندر له ګوزاره کمه نه وه او دغه ګوزار د پښتو یو ننګیال، یو بریال شاعر له دغه بهیره واخیست او دومره په بېړه لکه چې ترې پټ کړی یې وي. لکه تښتولی چې یې وي. ننګیال، یو ګل و، یو ملنګ و. دغه ګل لا بشپړ غوړېدلی هم نه و، چې پاڼې پاڼې شو، دغه ملنګ لا د خپل شعر کچکول د فطرت د ښکلا او رنګینو له ډالیو بشپړ نه و را ډک کړی، چې کچکول ترې چا پټ کړ.

ننګیال به د خپلو شعرونو په کرښه کرښه کې ژوندی وي، خو کاشکې هغه د پښتو د شعر د لا ښکلې کېدونکې ناوې د سینګار لپاره لږ څه نور وخت هم لرلای.

دا مجموعه:

زموږ نومیالي شاعر اسحق ننګیال د روان کال ۱۳۷۷ل کال د غویي (ثور) پر اتمه (۱۹۹۸م د اپریل ۲۸مه) د افغانستان د معاصر تاریخ پر دغه توره ورځ له نړۍ سترګې پټې کړې. د هغه په مرګ د افغانستان ټولې ادبي او کلتوري کړۍ غمجنې شوې شوې.د هېواد په داخل او د نړۍ په ګوټ ګوټ کې افغانانو د هغه یادونه ولمانځل اود غونډو او محافلو په لړ کې یې د هغه پر مرګ خپله غمشریکي څرګنده کړه.

په همدغه لړ کې د ۱۳۷۷ل کال د غبرګولي پر نهمه د ۱۹۹۸م د مې پر دېرشمه د جرمني د کولن ښار کې ((دافغانستان د کلتوري ودې ټولنې)) له خوا د هغه په باب یوه درنه یاد غونډه جوړه شوې وه. یاد شوې غونډه کې د شاعر پر ژوند، شخصیت او اثارو ګڼ شمېر مقالې ولوستل شوې او یو شمېر شاعرانودهغه پر بې وخته مړینه د اوښکو څاڅکي توی کړل. په همدغه غونډه کې د ((د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې)) غړیو وپتېیله، چې د ارواښاد ننګیال د ناچاپوشعرونو مجموعه د همدې ټولنې په لګښت چاپ شي او د همغه نېک کار لپاره پر هماغه ورځ یو شمېر دوستانو یوولس سوه مارکه سره راټول کړل.

څو کاله پخوا ګران ننګیال د خپلو ناچاپو شعرونو دوه کوچنۍ مجموعې زما په نوم له کابله پېښور ته رالېږلې وې او ورسره یې زما په نوم دغه لیک هم دخپلې مجموعې په پیل کې لیکلی و:

))ډېر ګران انځور صیب:

هیله ده، چې ژوندډېر درته بد نه وي او لکه چې پر موږ چې یې وکړل، هاسې میرخې یې درسره نه وي کړې. زموږ خو ژوند څه ژوند نه دی او باید همداسې هم وي، ځکه زما په اند ژوند پوچ دی-ژوند رنځ دی، ژوند قاتل دی او ژوند له ژونده د غچ اخیستنه ده. حتا ډېر ښه ژوند هم د شرابو پیاله ده، چې د پېغمبرانو له ستوني نه تېرېږي. څښل، خوړل، کار کول او ویدېدل، دا دي هغه کلمې چې خدای (ج) د ژوند په نامه دژوندیو په څولیو کې اچولي دي او زما ژوند خو تاته تر هر چا ښه څرګند دی، ټول عمر مې له دوو نومونو سره ژوند وکړ:

ښیښه او شعر. سره مو وژړل او پر ژوند مو ناړې تو کړې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښيښه يې رانه واخيسته او اوس زه او شعر دوه په دوه سره ژوند کوو. ډېر کله هغه له ما مرور وي او زه له هغه. ((درېيمګړی)) نه شته، چې سره مو پخلا کړي او که سره پخلا هم يو هغه تېره لېونی پخلاينه نه ده، ټوله ورځ راته د عقل او منطق نانديی غړوي...

ښيښه خو لاړه مګر شعر تر اوسه راسره شه. د وخت لوبي مې وېروي، چې له ده هم خلاص نه شم. پخوا به مو هره ورځ د مرګ ننداره کوله، اوس يې هره شېبه ننداري ته ناست يو، مرګ مو په وينو او رګونو کې ځاله کړې ده.

يوه شپه به سوچونو کې ډوب وم، چې يوه څه مې زړه ته راولوېدل، زړه مې راته ووېل، چې دا خپل څو خام او نيمګړي شعرګوټي تاسو ته امانت درولېږم، چې که څه وشول ضايع نه شي. ښيښه خو تر ما دمخه مړه شوه، وېرېږم، چې شعر مې له ما وروسته هاسې نه شي او که هېڅ هم ونه شول، راته چاڼ خو به يې کړې! څو شعرونه مې ((سپينتا)) سپين ږيري سره پاتې شول او له ما سره يې اوس کوم نقل نه شته، هغه غوښتل څه پرې وليکي خو حالاتو وخت ورنه کړ. که مې چېرې بيا موندل نو در وبه يې لېږم.

يوه ورځ به که خدای(ج) کول سره له نږدې وګورو.

ستاسو لېونی

۱۲/۵/۱۳۷۱

کابل((

ما هغه وخت غوښتل چې دا دواړه برخې په يوه مجموعه کې چاپ کړم، خو دا به د خدای تعالی (ج) رضا وه، چې د اوږدو لارو مساپر شوم او اوس هغه مجموعه د ننګيال تر مړينې وروسته خپرېږي.

ما دخپل اوږد سفر په پيلامه کې هغه مجموعه خپل ګران ورور او تکړه شاعر او ليکوال لال پاچا ازمون ته د امانت په توګه وسپارله. له ښاغلي ازمون څخه د زړه له کومې مننه کوم، چې زما اود ننګيال هغه ګډ امانت يې، د يو ستر ادبي يادګار په توګه دغو څو کاله په ډېر کړکېچنو حالاتو کې له ځانه سره وساته او دا دی اوس دشعر مينه والو ته وړاندې کېږي.

دغه راز له خپل ګران ورور ، پياوړي ليکوال اود پښتو له سوې ستي خدمتګار اسمعيل يون څخه هم زياته مننه کوم، چې دغه مجموعه يې چاپ ته چمتو کړه، له هغو يادو شويو مجموعو سربېره يې د ګران ننګيال نور ناچاپ شعرونه هم ورسره يو ځای کړل، دغه راز يې دهغه چاپي شعرونو څو وتلې بېلګې هم ورسره ملې کړې اوداسې يوه ارزښتمنه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجموعه يې ترې جوړه کړه. له نورو ټولو هغو دوستانو څخه هم مننه څرګندوم، چې له ډولونو څخه په يو ډول يې ددې مجموعې په چاپ کې مرسته کړې ده.

په مينه او درنښت

زرين انځور

۱۳۷۷ل کال د وږي ۲۷مه

۱۹۹۸م کال د سپټمبر ۱۸مه

جرمني � د کولن ښار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځلیک

۱ -ننګیال، اسحق، څاڅکي...څاڅکي.. کابل، د افغانستان د لیکوالو انجمن: ۱۳٦۸ل کال (٦-۷)م،م.

۲ -همدغه اثر. (۱۸-۱۹)م،م.

۳ -همدغه اثر. (۹۲-۹۳)م،م.

٤ -ډیوه (مجله-لندن) ۱۳۷٤،غویی(۱۹۹۵م ،می) ۱۷مه ګڼه (۲۱)مخ.

۵ -ازمون، لال پاچا، پګړۍ کې کم نه يې له کاکله ګله (دنارنج ګل د دودیزې مشاعرې په ویاړ) ننګرهار (اطلاعاتو او کلتور لوی ریاست) ۱۳۷٦ل کال، (۱٤٦-۱٤۷) م،م.

٦ -ننګیال، اسحق، څاڅکي...څاڅکي.. کابل، د افغانستان د لیکوالو انجمن: ۱۳٦۸ل کال (٦-۷)م،م.

۷ -ډیوه (مجله-لندن) ۱۳۷٤،وری،(۱۹۹۵م ،اپریل) له اسحق ننګیال سره د ښاغلي اسمعیل یون مرکه، (۱۵)مخ

۸ -ټکور، افضل، دا لیکوال دا ځېرې(د اسحق ننګیال د شعري بېلګو یوه برخه) کابل، ۱۳٦٦ل کال،(٤۲۹-٤۲۸)م،م.

۹ -ننګیال څاڅکي... څاڅکي (٤۷-٤۸) م،م.

۱۰ -همدغه اثر(۸-۹)م،م.

۱۱ -ازمون، پګړۍ کې کم نه يې له کاکله ګله. (۱٤۸)م.

۱۲ -ننګیال څاڅکي... څاڅکي (۳۷) م،م.

۱۳ -ننګیال، کله چې لمر شین شي. ازاد افغانستان، جریده (د افغانستان د مطالعاتو مرکز) پېښور، لومړی کال، لومړۍ ګڼه، ۱۳۷۷ل کال، وری (۱۰)م.

۱٤ -ننګیال څاڅکي... څاڅکي (۲٦)م.

۱۵ -همدغه اثر (۳۹)م.

۱٦ -همدغه اثر (٦۹-۷۰)م.

۱۷ -ننګیال، ګناه، لیمه (مجله-مسکو) لومړی کال، ٤مه ګڼه، ۱۳۷٦ل کال سنبله (۱۹۹۷م کال، سپټمبر)، (۵٤)م.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګیال د نورو لیکوالو له نظره

اسحق ننګیال یو رښتینی، ریالست او هیومانیست انقلابي شاعر و او زه به یې د لارښوونې ویاړ د ژوند تر پایه په خپلو اوښکو ساتم. پوهاندډاکټرمجاور احمد زیار.

د اسحق ننګیال شاعري د ژوند شاعري ده، ژوندۍ شاعري ده، دموضوع او شکل دواړو له خوا د ځېړلو او ځیرلو وړ ده. حبیب الله رفیع.

ننګیال خپله شاعري په ژوندیو انځورونکې پلې کړې ده، هغه یو لوی انځورګر دی، د غم دیوه شهکار تابلو یې کښلې ده، چې انځورونه په کې ژاړي. پیرمحمدکاروان.

ننګیال په غربت کې پیدا شو، په غربت کې لوی شو او په غربت کې یې ژوند تېر کړ، هغه هېڅ نه لرل، خو یوازې شعر یې لاره او دغه شعر د هغه ټوله شتمني وه. ننګیال زموږ د لومړۍ لیکې له مخکښو شاعرانو څخه و، چې په شعر کې یې صمیمیت، نوښت او خوږوالی و. هغه په خپل عادي ژوند کې هم ډېر عاطفي، صمیمي او خواخوږی و، یو انتقاد منونکی شخص و او هر څه به یې په ورین تندي منل. بریالی باجوړی.

ننګیال یوازینی عاطفي شاعر و، چې په شعر کې یې له ډېرو نوښتونو سره د ازاد شعر جنډه هسکه کړه او دهغې سیوري ته یې ډېر سترې دمه کړه. لال پاچا ازمون.

ننګیال یو نوښتګر او پر ښکلا مین شاعر و. نورالحبیب نثار.

اسحق ننګیال د پښتو په معاصرو ادبیاتو کې داسې یو روڼ او نه هېرېدونکی فصل دی، چې د برېښنا د یوه پړک په شانې وځلېد او ژر الونیا شو او د زړه اس یې ارمانونوله درانه بار سره د ((یوباد)) تر سر ځار شو او زموږ وطن یې له یوه لوی ویر سره مخامخ کړ. احسان الله اریزی.

ننګیال هغه مجنون شاعر و، چې دخپل لیلی هېواد د ښکلا لپاره د خپلې ځوانۍ او ښایست بدرنګۍ ته هم تیار ولاړ و. بادام ظریفي.

ننګیال له ((بې ضرورته)) شعر ویلو څخه مخ واړوه، له تقلید څخه یې نوښت ته مخه کړه او دشعر اصلي جوهر ته یې پاملرنه وکړه. نورمراد.

ننګیال د ښکلي لغمان د شاعرانو د لویې کورنۍ د سرګل، د افغانستان د ځوانې پښتو شاعرۍ سر خېل او د ازاد شعر سالار و.ډاکټرمحمدالله رازق.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننګیال شعري ځواک دومره پیاوړی و، چې کله ما دده یو شعر (خیبري تنده) چې د سر بیت یې دا دی:

ټول عمر درنه ده سپکېدوته یې چې پرې نه ږدئ

خاوره پښتنه ده او پردو ته یې چې پرې نه ږدئ

ولوست له واره یې په ولولو راوستم. ډاکټر جاوید وردګ.

د ننګیال د شهرت او بریالیتوب یو راز په دې کې نغښتی و، چې ده د واکمن ګوند فرهنګي غوښتنو او سیاستونوته یې غاړه نه ایښوده او نه یې غوښتل، چې دستوري خبرو ته ځان تسلیم کړي او د ورځې دستور ته په پاملرنه شعر د شعار تر سطحې راټیټ کاندي. دی په واقعي مانا یو روښانفکر و. په فرهنګي، اجتماعي مسایلو کې یې له یکه تازی او یوګوندي استبداد څخه کرکه کوله. سرمحقق زلمی هېوادمل.

که دافغانستان د پښتو د نوي نسل د شعر په حدودو کې یوازې دوه کسه هم تر نورو زیات ځلېدونکي، پیاوړي اود پاملرنې وړ وي، یو یې اسحق ننګیال دی. زرین انځور.

ننګیال د جنګ په ډېرو بدو شرایطو کې د خپل ټاټوبي په غېږ (کابل) کې فرهنګي او ادبي کارونه په پوره مینه او اخلاص پر مخ وړل، هغه شپه او ورځ پر ځان یوه کړې وه. که مبالغه ونه کړم، نو ویلای شم، چې ډېر کم وخت یې د ارام لپاره لاره. فرېدون.

ننګیال لکه څنګه چې په شعر او ادب کې یو روښانه ستوری و، همدغه شان د نېکو اخلاقو څښتن هم و. تل به یې له هر چا سره په ورین تندي چلندکاوه. دمشرانو درناوی دده پر طبعیت واکمن و. له کشرانو سره یې مینه ډېره زیاته وه او په نورو ټولنیزو خېرښېګڼو کې ډېر پیاوړی و. مولوي عیسی خان عالمي.

ننګیال د یوه لوی عزت سیوری و، چې تر دې سیوري لاندې د هر لاروي دمه جوړېده، هر چاتردې سیوري لاندې د ارام ساه اخیسته او بیا یې نود خپل منزل پر لوري د یون لپاره ځان جوړاوه. احسان الله الینګاری

ننګیال یو هڅاند او ښه انځورګر لیکوال او شاعر و، هغه دهېواد ناخوالې په ښه شان انځور کړې او هغه یې د تاریخ په پاڼو کې خوندي کړې دي. محمد حکیم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شېبې، هغه کلونه

دا چې لګیا یمه زخمونه شمارم

تورو کمځو ته دې ګلونه شمارم

تا چې پرې ایښی نازولی قدم

هغه کوڅې هغه بامونه شمارم

ستاله رښتیا ستا له درواغو لوګی

څه دې وعدې څه دې لوزونه شمارم

حسن یې یو دی یې مغروره په څه

ته چې خالونه زه داغونه شمارم

ته لوبوه په ګرېوانونو امېل

زه د ګرېوان زاړه تارونه شمارم

حساب یې ورک شي راته راشي خندا

څومره ساده یمه غمونه شمارم

کله به راشې په مزار د ننګیال

هغه شېبې هغه کلونه شمارم.

٢٦/١/١٣٦

خیبري تنده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول عمر درنه ده سپکېدو ته يې چې پرې نږدئ

خاوره پښتنه ده او پردو ته يې چې پرې نږدئ

پرېږده خيبري تنده چې بيا په وينو ماته شي

ګرمه معركه ده سړېدو ته يې چې پرې نږدئ

سره چې وړي اورونه په كمڅو كې د پښتو ناوې

ښه ده چې لمبه ده لوګېدو ته يې چې پرې نږدئ

زلفو د جانان ته چې څو سرې وينې غوټۍ نه شي

لاره تكه سره ده وچېدو ته يې چې پرې نږدئ

نن مې د خوشال توره چې بيا هوس د شرنګ لري

تاوه په شرنګ ښه ده چوپېدو ته يې چې پرې نږدئ

ګورئ چې اسمان كې وربځ د ستورو د لار پل وهي

ورځ خو لا اوږده ده تورو شپو ته چې يې پرې نږدئ

وړي يې چې غرور ته ثريا په جام د سترګو كې

نېغه مو شمله ده كږېدو ته يې چې پرې نږدئ.

١٧/٩/١٣٦٤

طلايي مرغان

سهر اوچت شو

دتيارو لمن يې څيرې كړله

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سپرلنيو وږمو

ددې شينکي اسمان په دښتو کې

په سرو منګولو

باغ دنارنجو جوړ کړ

او،

ددې لوی درياب په غاړه کې

دحسن په کور

د شنو اوبو د سپينو سپينو آينو د پاسه

د سرو لمرونو

طلايي ماهيانو ولامبلې.

۷/۲/۱۳۶۵

ښکاري ته

ای ښکاري اشنا! درته سلام کوم

پرېږده چې دا سپينې مرغۍ والوزي

لاړې شي جوړې جوړې ګلونه شي

ښکلي شي ښايسته شي امېلونه شي

واخلي په وزرونو کې تنکي بچي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وموښي سينو کې ګلالي بچي

سپينې سرې مښوکې زرکني بچي

پام کوه!

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

ااا

اى ښکاري اشنا درته سلام کوم

پرېږده چې دا شنو جلګو کې وځغلي

پېغلې د هوسيو د دامان په لور

واړوي پيکي د شنه اسمان په لور

وخاندي راتاوې شي مستي وکړي

ورغړي نخرې وکړي خوښي وکړي

پام کوه!

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

ااا

اى ښکاري اشنا درته سلام کوم

پرېږده د غونچو په لمن پريوځي

زموږ دکلي باغ کې د سپرلي بلبل

زموږ د خمارونو شرابي بلبل

پرېږده چې په سرو مښوکو وبولي

زموږ د بام د پاسه د سپرلو سرود

بڼ ته د غوټيو د ښکالو سرود

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکې ته د ورېځو بارانو سرود

پام کوه!

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

☒☒☒

ای ښکاري اشنا! درته سلام کوم

ګوره دا بې ژبې مرغان مه وله

نه يې چې کوم ووړ بچی بې موره شي

ته هم ګوره پلار يې او بچی لرې

پېغله لور شايسته زوی ګلالی لرې

درد لرې، ارزو لرې، زړګی لرې

نو!

ای ښکاري اشنا! درته سلام کوم

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

١/٣/١٣٦٥، کابل

څار

باده! لږ پام کوه

ورو، ورو چلېږه.

دوير ګلان مې د سهار له اننګو تول کړي

د ورېځو سيورو ته مې ايښي دي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې خوبه ککې

د شپو سارا کې د درواغجنو ستورو

لارې څارم!!!

٦/٣/١٣٦٥

کابل

گناه

هېره دې جفا که نور دې نه درځم په کلي

دا ځلې خوله راکه نور دې نه درځم په کلي

مادرته نیازبین زړگی ټوټې ټوټې راوړی

ډېره دې ادا که نور دې نه درځم په کلي

نن راته ساقي د انگوري میو ست مه کوه

شونډې دې مینا که نوري نه درځم په کلي

خوله خودې ښېرا نه غیر دعاته جوړه نه شوه

سترگو کې موسکاکه نوردې نه درځم په کلي

ټول عمر ډک نه شو تش کچکول د گداسترگو

نن دیدن سېواکه نوردې نه درځم په کلي

زه ملامت نه یم صبر مات شو ته مې ښکل کړې

معافه مې گناه که نور دې نه درځم په کلي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱٦/٥/۱۳٦٥

کابل

غزل

زړگیه اوښکه د لیمو شوې دا دې څه وکول

تېر د قاتلو په کوڅو شوې دادې څه وکول

دلته د ښکلو مینه سرغواړي د عشق په بدل

راغلې مین په داسې غلو شوې دادې څه وکول

دلته خو لارې د جنون وې د هوس خو نه وې

تاو د جنون په زنځیرو شوې داد څه وکول

قدم چې خوشې دلته اخلې په اغزیو لګې

ته یې په خیال د پسرلو شوې دا دې څه وکول

ته خو پښتون وې سرټیټی دې چاته هم نه و زده

بې شرمه دلته په سجدو شوې دا دې څه وکول.

تشې هوجرې

ګلونه شته خو له وږمو خالي دي

جامونه ډېر دي له نشو خالي دي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور يې نو شرنګ نه شته چې پا مې څوي

سپين مړوندونه له بنګړو خالي دي

نجونې سرتورې شوې بهر نه راځي

ځکه قبرونه له ډيوو خالي دي

چې يې پيزېب شي زنګ وهلې کړی

دغه کوڅې له لېونو خالي دي

چې مې رقيب په کلي زغرده راځي

ښايي هوجرې له پښتنو خالي دي.

۱۳٦٦

کابل

زما دلور (اوښکې)

د زوکړې په شپه

د سرو وينو دشپو څانګې...

د سپوږمۍ ټيک په وربل کې

دا له کوم لورې نه راغلې؟

د موسکا په ډکو شونډو

د ساړه ژوندون زندان ته!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مرگ دی، دلته وینې

مورې پر خپل ژوندون په تنګ یو

تا بې غمه جهان پرېښود

د ژوندو مړو مېلمه شوې.

❖❖❖

دلته زمورږ د ژوند پر ولو

زمورږ د مېندو په سینو کې

د زلمیانو په ککو کې

د پېغلوټو په کمڅوکې

رازنګېږي، رازنګېږي

د سور وینو د شپو ځانګې...

۱۰/۲/۱۳٦٦،کابل

شپه

تاسو پر کمڅیو باندې تېره کړه

موږه شپه اغزیو باندې تېره کړه

دا د ژوند مروړلې او ترخه کیسه

ټوله مو سپرغیو باندې تېره کړه

یوه شېبه رودل به وو د شپو له تې

دا شپه مو پېریو باندې تېره کړه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاخو په سرور، ما د نشو ډولۍ

تورو تروږمیو باندې تېره کړه

ډېرو ستمګرو مو د وخت توره

څو ځلې مریو باندې تېره کړه.

۲۵/۸/۱۳٦٦

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصيب

مورې چې له اره د شپو روږدي يو سبا دې نه شي

که په څو شمعوشپې رڼېږي نو رڼا دې نه شي

خيردی زمورږ دباغ ګلونه که تالا تالا شول

ستا د ښايست، ستا د کمڅو غرونه تالا دې نه شي

د خپل تندي تياور کې ډوب شوم ستا وربل مې هېر شو

ستادبېلتون خوب مې ليدلی دی رښتيادې نه شي

خوا مو اغزو،لاره اغزو،کلی اغزو نيولی

داسې سپرلي کې که راځې ګلونه رادې نه شي

مورږ د تقدير پر ماڼوپه وچ سمندر ټول لاهو کړو

دغه نصيب به وي زمورږ خو د بل چادې نه شي.

۱۳/۱۱/۱۳٦٦

جلال اباد

انګازې

چوپه چوپتيا ده

لارې چوپې دي، کوڅې چوپې دي

چرګانو نارې نه کړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا اذان ونه کړ.

☒☒☒

دا څه سهار دی؟

چې له يوه کوره يو غږ

د يوه ور د خلاصېدلو ونه خوت

چرګانو نارې نه کړې

ملا اذان ونه کړ.

☒☒☒

واټونه تش دي

د سوالګرو ماشومانو

پر نازکې چغې پلنې نه شوې

چرګانو نارې نه کړې

ملا اذان ونه کړ.

☒☒☒

خو يوغږ اورم،

يو غږ وينم،

يو غږ څښم

چې مې په ذهن کې ژړېږي

انګازې کوي

په ماته ژبه وايي راته:

کارغان راغلل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارغان راغلل

کارغان تورې غاړې راغلل

وای! زمورږ د باغ گلونه

وای! دا ونې، دا فصلونه.

۱۳۶۷ل کال

کابل

ژوند ته ژړا

سترگې دې شته؟

ته راته گورې؟

غږ مې اورې؟

ژوندونه! نن دې پټو سترگوته

یو غلی مساپر ناست یم

چې اسوېلیو ته مې

دباد او توپانونو

د کاروان اوښې ستمی کوي

اود غم اور ته مې

د غرونو

اود دښتو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرينې پښتنې وسوځېدې

اوښکې مې بهېرته خو را.!

۲۸/۲/۱۳٦۷

کابل

درشل

چې پر اغزنو لارو ځو سبا ګلونو کې ځو

د عشق درشل ته په سکروټو په اورونو کې ځو

شپو کې دلمر زړې کړو وربخې په ستورو ولو

پاتې منزل پورې اشنا په سحرونو کې ځو

کړې کوڅې که د سفر څو له تیارو ډکې دي

دوينو سور مشال په لاس کې تورتمونو کې ځو

له زړنو پرخې وورو پر جل وهلې فصل

شېبې،شېبې لکه وږمې مړاوو باغونو کې ځو

د وصل لاره کې رقیب خیر که کوهي کيندلی

سبا به غاړه غړې یاره! منزلونو کې ځو.

۳/٤/۱۳٦۷

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوونه

ګډشول هر خواته په کروندو لوونه
موږه کوو د خپل سرو لوونه
ته دې ګلان دلی دلی وړه پر سر
موږ ته راپېښ دي د غونچو لوونه
موږ د لونګو کرونده کړې وه
اوس پکې کېږي دا غزو لوونه
خواشيني نه يو پر بې سرو تنو
مګر چې نه شي د شملو لوونه
خير دی که نور راکې څه پاتې نه دي
وطنه! ځار درنه د زړو لوونه.

۳/٦/۱۳٦۷

کابل

مات خوبونه

هېڅ نه پوهېږم،
چې سبا به مې دماتو ارمانونو
مړاوي شوي بڼ کې
د شنو اغزيو باچاهي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر کوم گل اوربلوي؟

هره شېبه، هره گړۍ مې

دخوړو خوړو خوبونو

دماتېدلو اوازونه اورم.

⊠⊠⊠

هره شېبه، هره گړۍ

له خپله ځان تښتم

هره شېبه، هره گړۍ مې

څوک له ځانه شړي

د یوه ځنگله پر ښانگو ناست یم

یوه سیوري کې مې ځاله کړې

سیوری زما په هره ساه کې

ځغلوي د خپلې ساه تنستې؛

زه،

سیوری،

ښانگې،

لاس په لاس د تور ځنگله له پاچاهۍ نه

دغریبې مهاجرې کورنۍ په څېر

په گډه تښتو.

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د مزل په هر يو ګام کې

د پرون شاهدان وينم

او د نن شهيدان.

زه مې د غرونو او ځېړيو

د ګونګۍ ژبې اورينو افسانو ته ناست يم

چې هره ورځ کې راته ښيي

په خوني ټکو دوينو

او اورونو تاريخ.

***

زه يې په سترګو کې

د خپل نن او پرون

ماتې هنداري وينم.

زه په زړو هديرو لولم

د نيکونو په لاسونو کې

د نن د زېږېدلو کيسې.

١٨/٦/١٣٦٧، کابل

کوټنۍ

نور مې تر دې چت لاندې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه نه راځي

نور له ختېنو دېوالونو

او بامونو سترې شوی یمه

ماته له دې ځایه نه لېرې

په ځنګله کې

یوه د غوړګو کوټنۍ کوره کړئ!

٢٤/٦/١٣٦٧

باور

منم د ژمي چې اثر نه شته دی

خو پرسپرلي هم څه باور نه شته دی

ګودر به وي، نجونې به ډېرې وي خو

هغه د ښکلیو مازیګر نه شته دی

تنہاکه وم مګر اوبه چې نه شوم

د اتشي سترګو نظر نه شته دی

شپه سبا شوي له مودو ځنې پس

خو زور په زړه کې د سحر نه شته دی

لوېې دېرې چې مو اغزو ونیوې

جګې شملې پګړۍ په سر نه شته دی

٣١/٦/١٣٦٧

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسکو پېغلې ته

زه چې ګورم ستا د زلفو دمارپېچو غرونو باغ ته

ماته یاد شي

زمونږ د پېغلو وران پیکي، ځنګل سرونه

زه چې ګورم ستا د شونډو د شرابو سره لښتي ته

ماته یاد شي

پر وطن مې د سرو وینو ډک سیندونه

زه مې خپل او هم خو ستا بخت ته حیران یم

پر ماکانې وروي، پر تاګلونه

۱۹۸۸/اکتوبر۱۳مه

مسکو

سترې مور مې

هر څو زېبښمه ورو ورو (د بلبل اوښکې)(

هر څو زېبښم د ورېښمو شونډو څاڅکي

هرڅو خېږم د نشو پر میناړونو

لامې مینه تاوده نه وي چې رایاد شي

دا زخمي زخمي وطن مې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا سترې سترې مور مې

هر يو ګوټ شي د شرابو

پيمانه راته د زهرو

راته يادې کړي مچکې

د ملګرو سور ټټر مې.

ای زما وطنه!

ای د مرګ او وینو کوره!

لرې مې پرېږده، لرې مې پرېږده

چې مېلمه يم پس له عمره

د یورپ د ښاپیریو.

۱۹۸۸اکتوبر ۱۹مه

کیف

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زوی ارش ته:

سترې شعرونه

زه دې له لرې نه اواز اورم

زه دې له لرې ننداري کوم

چې لټوې مې سرګردانه نا اشنا کوڅه کې

چې لټوې مې ددې سترو ميخانو غاړه کې.

خو زه

د شنو ونو د لاندې له خپل سیوري سره

شیښه د غم دمیو لاس کې

له هرګوټ نه وروسته

د اورلګیدو د کوچنۍ لمبې رڼاوو لاندې

سترې شعرونه ليکم.

هوکې!

د وينو شعر، د غم شعرونه

او ستا د ماتو مړاوو شونډو ارمانونو غزل.

٥/٩/١٣٦٧

کابل

راشئ او وګورئ!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشئ او وګورئ!

زما د ژوند دا((شنې شنې)) اود ((مستو)) شاعريو شېبې

راشئ او وګورئ!

زما دغزلونو د ميلاد او کوچنيوالي دغه تنګې کوڅې

راشئ او وګورئ!

زما د شعر چغې مساپر ماښام کې

چې په سرو وينو لامبي

چې سترې ساندې بولي

چې تورتم کې د څو وچو اورلګيدو

دې کوچنۍ رڼا ته

وينه شي،وڅاڅي او ژاړي سربداله دې کڼې ځمکې ته.

⊠⊠⊠

راشئ او وګورئ!

زما دمړو خوبونو د اسمان دا نړېدلې ځاله

راشئ او وګورئ!

زماد غزل سترګو کې

څپې، څپې د وينو او سرو اوښکو چينې.

راشئ او وګورئ!

زما د شعر ګلونه پاڼې پاڼې

الماسي برېښنده غاښو کې دخاڼو پاتې.

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشئ او ومې ګورئ!

راشئ او ومې ګورئ!

چې څنګه خلاص شم شوګیرونه د سهارله شنو بادونو سره

وایم چې نه یې لیکم

خو پاڅم وخوځم او ګرځم

لا هماغسې له غمو ډکو شعرونو سره.

۱۰/۹/ ۱۳٦۷

شومه دم

راځه چې څه د ستورو د لالونو شومه دم دی

په څنو د سپوږمۍ کې د ګلونو شومه دم دی

کیسې خو په والله چې د شرابو زړې شوې

جانانه! د سرو شونډو د جامونو شومه دم دی

دشمعې په رڼا کې به مې ستا څېره لیدله

اوس راشه چې مې کور د مشالونو شومه دم دی

خیالونه شول څپې څپې په شنه سین د اسمان کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ګوره چې اشنا! د غزلونو شومه دم دی

زماد انتظار شېبې او ستا نيم کښه سترګې

زما د شوګيرو، ستاد خوبونو شومه دم دی.

٦/١٠/١٣٦٧

کابل

اجمل خټک ته:

شمشاد شمله، زيړې خبرې

ته رانه ځې او زه تنهاکې پر ځيګر ګرځوم

د ذهن باغ کې دې کرم ياد دې پر سر ګرځوم

اشنا! در تلی نه شمه لار ټوله اغزو نيولې

د زړه پر ګل دې لکه پرخه هر سهر ګرځوم

خاځکی غزل به مې ليکه تابه تر جوړ کړ درياب

اوس به د شعر منګی خالي پرکوم ګودر ګرځوم

بې شکه کور د پښتنو کې لر وبر خو نه شته

چې مې دزړه ((دالان)) نه ځې خاورې پر سر ګرځوم

ستا دا شمشاد، شمشاد شمله او ستا زيړې خبرې

لکه روڼ ستورې په اسمان کې د خيبر ګرځوم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره زاري درته کوم چې درنه نه شمه هېر

ستا د ((غیرت چیغه)) خو زه په لر وبر ګرځوم.

۳/۱۱/۱۳۶۷

کابل

د خاورین کلي ناوې

هاغه ده وینم یې تر خاورو لاندې

یوه سپېڅلې څېره

او یو تنکی ماشوم

چې پوست په غېږه کې نیولی دی د څمکې ادې

تی ورکوي

او له خاورین زړه نه یې ورکړلې

دتورو تورو وینو لپې.

⊠⊠⊠

هاغه ده وینم یې تر خاورو لاندې

یوه رنګینه پاڼه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه نازکه لښته

چې شنه بادونه یې خاورین کلي ته ځي

او ورته ساه ورکوي

باران یې زلفې مینځي

اوښې وږمې یې غوږ ته بولي

د ښایست او د شنې مینې کیسې.

⊠⊠⊠

هاغه ده وینم یې تر خاورو لاندې

یوه د حسن ډیوه یوه ښایسته شهزادګۍ

یوه له شنو، سپینو او سرو رنګونو ډکه

نازولې انا.

⊠⊠⊠

هاغه ده وینمه یې

چې له خاورین کلي نه راغله

د ښایست پر اوږو.

⊠⊠⊠

ګوره سپرلی راغی

هلته یو ګل وټوکېد.

۱۳٦۷ کب

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فصل

د خزان رټلی ګل یم پر سپېڅلي بهار سوځم

د ګونګۍ شمعې رڼا یم د شپې زېږم سهار سوځم

ورته اوښکه شم د سترګو زما سترې سفر ګورئ

لاپې کوز پر شونډېو نه یم چې په ښکلي رخسار سوځم

د کمڅیو د بڼ ګل وم لکه روڼ د شفق څاڅکی

ستاد تورو زلفو غره ته اوس تنهالکه خار سوځم

د لیلې زړه کې شوې هېرې د مجنون لېونۍ سترګې

ټولو لوزونه ځوانیمرګ شول د وعدو پر مزار سوځم

د وفا دانې مې کښت کړې د جفا فصل زرغون شو

د ژړا چم خو مې نه زده خو د زړه په انګار سوځم.

۱۳٦۷ وری

کابل

ښکاري نظر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زده که دې خواږه نه دي ترخه خو راته ووايه

مات مات دې منګی شه جنۍ څه خو راته ووايه

زه ساده په غورو د لېمو کله پوهېږمه

نيمه راته ووايه د زړه خو راته ووايه

نه وايمه نه چې راته وکړه د وصال کيسه

خير دی يو غزل د بېلتانه خو راته ووايه

ما دې د الفت زېړي د زړه پر سر کرلي دي

ته پرې د سپرغو د بارانه خو راته ووايه

سترګې مې باولۍ شوې ستاښکارې نظر ته کېناستې

اوسه يې هغه وخت د قتلېده خو راته ووايه.

۱۸/۱/ ۱۳۶۸

کابل

زړه سوی پر غوټۍ

نازولې غوټۍ راغله

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ امېل پر غاړه

د سپرلي وينې پر شونډو

او د ستورو د سرو اوښکو

په چينو مينځلې زلفې

⌧⌧⌧

دا ډېرۍ د سپينو واورو

د جلگو سپين کفنونه

يرغلونه د ږليو

د يخجنو بادو کړيکې

توپاني خونړۍ وريځې

دترخو سيليو ژبې

د گلونود مرگ چغې

د ويرجنو ورځو مينديې

د نېستۍ پر سين لاهو شول

راته سور پسرلی شين شو

زما زړه پر غوټۍ سوځي

⌧⌧⌧

زما زړه پر غوټۍ سوځي

چې د مرگ له پولې راغله

له لوخړو ډک جهان ته

د شرابو جام په لاس کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماري نشې په سترګو

خو شېبه پرې تېره نه ده

چې بې اور او توپان سوځې

د ثواب بنګړي پر لېچو

له ګناه تشه لمنه

دا زمونږ د وينو سين کې

دا زمونږ غريب سپرلي کې!!!

۲٤/۱/۱۳٦۸

کابل

د بې لارو لارو پل

تا وې درځم به

ما مې زړه درته باغچه کړ

زماد مړه اميد انګړ کې

د نرګسو او زنبقو ګلان وغوړېدل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زماد ذهن د اسمان

د اجل وهلې دښتې

او وچې شوې چينې

لکه د شنه هسک کرونده کې

د سپوږمۍ

او رڼو ستورو د موسکاوو پټې

هاسې پر فصل راغلل

ΧΧΧ

ستا دراتلو د شپېو ټال کې زنګېدم زنګېدم

ستاد راتللو هر قدم ته مې د شعر پېغلې مينځې کړلې

ستاهر قدم ته مې د شعر نازولې وينې وپاشلې

خو ته رانغلې:

خو ته رانغلې د شينکي باد د کمڅيو

غورځېدلې غوټۍ

زماد بې ګله شملې ول ول کې تلپاتې شوله

او هر سهر راته په ذهن کې

دا ستا د قدمونو

دبې لارو لارو پل ښيي.

۲۹/۱/۱۳۶۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلۍ

تورې سیلۍ دي په جونګړو کې رڼا نه پرېږدي

دلته دوينو لېوني چيرته خندا نه پرېږدي

چې د اشنا خورو ورو زلفو کې نه شته ګلان

ظالم وختونه د سپرلي ستوني کې سا نه پرېږدي

پرون په کاڼو نن چې داسې په سکروټو لګو

شپېې سلګۍ ته خو مو هېڅکله سبا نه پرېږدي

وينو کې زېږي، پکې لوی شي، پکې ومري بچې

قاتلې شپې دي دعا ګوی کور کې د چا نه پرېږدي

داسې مېلمه شو په وطن راته د مرګ سوداګر

چاته عزت، چاته شمله، چاته حيا نه پرېږدي.

۱۵/۲/۱۳٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشهادت کیسې

چا مې د مات، زخمي زخمي

او مړاوي شوي خوب تعبير ونه کړ

چې مې د اوښکو د ګلونو ننداري ته

ددې لرې وطنونو له باغونو نه

د شاتو مچۍ ولې راځي؟

☒☒☒

چامې د زړه د وینو سین کې

وینې څښونکي کبان ونه لیدل

چې یې د مستو خنداګانو

او پیالو له کړنګهار نه یې

دې لوی کلي او ټول وطن ته خوب نه ورځي.

☒☒☒

چا د اسمان له چاودي زړه

زخمي سینې

اوله ویرجنو سترګو ونه پوښتل

چې د سپوږمۍ ناوې

د هسک د واټ په منځ کې

د شهیدو ستورو وینو نه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مخ ولې خالونه ایښي؟

او شپو ته بولي

د اسمان د طلايي بڼ

دهر ګل او سرې غوټۍ

د زړه چاودون او شهادت کیسې.

۱/٤/۱۳٦۸

دري نومونه

زما د شتو پوښتنه ولې کوئ؟

زه مې د ژوند لپاره

دري نومونه ښکلي

اوله هر څه نه سپېځلي لرم:

شعر،

شراب،

اود شنو ولو د شنو څانګو غرمو سیوری.

٥/٤/۱۳٦۸

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل

د ماضي پاڼه

د سرو وینو پرون وینم
چې دنن شفق ته ګورم
راته تېرې کیسې ښیي
د ماضي پاڼه اینه شوه.

⊠⊠⊠

چې کې لوی سمندر وینم
په باغي څپو کې لامبم
د زمان ګلونه مینځم
د ازاد ساحل په خاځکو
د نجات پر بېړۍ سپور یم
کله تندر کله کله اور یم
ږنګوم د سکون ځلي
ویښوم د ماڼو کلي
هر محل راته میوند دی
هره دښته تاتره شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

چې کې لویو غرو ته ګورم

ټول جهان راته شمله شي

دا کږې وږې درې مې

راته رزم شي، جګړه شي

هره تیږه د وطن مې

د جرګو لویه دېره شي

هره چغه دبابا مې

پر ((لاتیانو)) زلزله شي

هر یو توغ، هره جنډه مې

دپرنګ پر سر لمبه شي

هره پېغله د وطن مې

ملالۍ شي، زرغونه شي

چې دا مسته برېښنا وینم

راته توره شي تیاره شي

د پرون غرور ته ګورئ!

چې زموږ د لاس وسله شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

لا د هسک څنو کې زانګې

دا اسمان اسمان خیبر مې

دا دننګ د کسو تورشو

دا جهان جهان سپین غر مې

لا د فتحې سرود بولې

دا میوند میوند سنګر مې

د دښمن پر مرۍ چورلې

د غازي ادې خنجر مې

لا د تورو ګوزار غواړي

د زلمي شهید ټټرمې

زېرى! زېرى! چې لا سره مو

د ننګونو معرکه شوه

دا په سرګټلې لاره

بیا زمونږ په وینو سره شوه.

۷/٤/۱۳٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاصل

بیا مو په کلیو، کروندو کې
د ماتم د ماښامونو ډمې ونخېدې
بیامو د ژوند واټ
د سرو اوښکو دماښام شفق
په وینو سور کړ.
او په دې سترېو کروندو کې
د غنمو او ګنیو د هر فصل پر ځای
هره شپېه د ځوانیمرګ ژوند
اود سرو وینو حاصل اخلو.

۲٦/٤/۱۳٦۸

کابل

دا ستوري هم توېي شول
دا ستوري هم توېي شول
دا سپوږمۍ هم بوره شوه
او ددې شپو تورو ځنګلونو کې زېږېږي
او لوېږې د شرمښو
او د دښتو د بګوو بچي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

دا ستوري هم تويږي شول

دا رڼا هم مړه شوه

او د زړو کېږديو منځ کې

دکوچنيو ماشومانو د خنداوو

او په غرو کې د زاړه شپونکي

د ((های های)) اوازونه پټ شول.

☒☒☒

دا ستوري هم تويږي شول

سبا به لمر هم مړ وي

او مورې د شپوبنده ګان خاندو

د رڼاوو د مرګونو

او شهيدو ښکلو ستورو

ډلوډلو جنازو پسې.

٤/٥/١٣٦٨، کابل

هغه ورځ...

بيا به سره لېچې د رامبېلو

زمورږ د کلي د ګلابو

له شينکي قده راتاو، راتاو شي؟

بيا به د سرې غوټۍ ډولۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پسرلي پر مرمرينو اورږو

راشي زمورږ د كلي باغ ته؟

بيا به د غرونو

د زاړه شپونكي

د بين د زړه

زخمي اسويلي ساه واخلي؟

بيا به زمورږ دكېږدی مخه

د وريو له سپېڅلو او معصومو اوازو ډكه شي؟

هوكې!

همداسې به شي

غرونه به هست شي

او دا دښتې به

له ډېرو ترانو سترې شي

خوهغه ورځ چې:

زما پر قبر

د پولادو شناختې هم ويلې وي؟

١٨/٧/١٣٦٨

كابل

که سپوږمۍ نه وای

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه ښکلي اسمان کلي کې

زموږ د باغ خوږو انګورو به

د چاله حسنه رنګ اخیسته؟

او د کوچیانو کاروانونو به

پر کوم لورې مزلونه وهل؟

⊠⊠⊠

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه ښکلي اسمان کلي کې

د مساپرو سلامونه به له لرې وطنونو

د اشنا سترګو ته چا رسول؟

او زموږ کېږدۍ به

د تورتم له خونړیو لاسو چا ژغورلې؟

⊠⊠⊠

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه ښکلي اسمان کلي کې

د شعر پېغلې به تنکیو اننګیو ته

د مینې خال له چاپوراوه؟

اود وختونو تروږمۍ کې به

د ژوند او دامید ګامونه چا اخیستل؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښت دي سمسور سپوږمۍ!

ژوند دې زرغون،

ځواني دي هسکه او ښېرازه اوسه.!

۲٤/۷/۱۳٦۸

کابل

لمبې په دام کې

دلته غوټۍ له ډېرې تندې وسوې

دلته د باغ ډېوې سوې قتلې

د اغزو پر خونړيو لاسو

او دلته ځمکه شوه د سربو

او اورونو پر غرمو بدله.

⊠⊠⊠

دلته په کليو کروندو کې

د ماتم د ماښامونو ډمې ونڅېدې

بيامو د ژوند واټ

د سرو اوښکو دماښام شفق

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وينو سور کړ.

او په دې سټړيو کروندو کې

د غنمو او ګنيو د هر فصل پر ځای

هره شپېه د ځوانيمرګ ژوند

اود سرو وينو حاصل اخلو.

☒☒☒

دلته په سترګو کې

تنکۍ اوښکې هم وچې شولې

دلته سيندونه، ګودرونه

او ويالې تږي شول

))دلته ډوډۍ وږې ده.((

☒☒☒

دلته د شنه سپرلي د ګلو د زېږېدا

او شهادت نېټه راغبرګه شوله

او زموږ په مينو او جونګړو کې

خواره لوګي

زموږ دژوند د پای ټکي شول.

☒☒☒

دلته وطن په وينو سور دی

او لګيا دی زموږ د وينو پر مدار څرخي

دلته زموږ داوښکو سين کې ملايک او شيطانان،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوپرښتې او تور دېوان سره په ګډه لامبي

دلته غرونه غرور مات دی

او هر سين ته اتکړۍ دي پرتې

دلته د اورلمبې په دام کې نيسي.

☒☒☒

دلته اوبه، دلته اورونه، دلته خاوره

او بادونه رانه غلو وړي دي

دلته د سترګو له ککيو نه قي شوی

د شملو او لوپټو انځور

دلته زموږ د لاس تسبې او س د لوليو

او لغړو فواحشو په غوږو کې زانګي

دلته ويالې تږي دي

))دلته ډو ډۍ وړي ده.((

۲/۷/۱۳۶۸

کابل

ښېرې په مالت کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه! دلته مه راځه لمبې دي په مالت کې

زندۍ دي زولنې دي، غرغرې دي په مالت کې

چې ته به لوبېدې پکې اوس هغه ګلان نه شته

ایرې دي په مالت کې، هدیرې دي په مالت کې

د مینې ګودر وران شو د منګیو کتار مات دی

له سرو وینو نه بیا جوړې ویالې دي په مالت کې

سبابه وي منم خو په ماحول کې دکوډګرو؛

په موږه خو خورې ورې تیارې دي په مالت کې

ذره هم سترې نه شو پر موږ زور د ستمګرو

هر څومره که ژړا وې دي شېبې دي په مالت کې.

۱٤/۸/۱۳٦۸

کابل

اس (۱)

هغلته لرې یو سپین اس ولاړ دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه د ګلو پرخه

لکه د قو بڼکه

لکه دښکلي يار د سپينو غاښو سپينه برېښنا

لکه اوبو کې د ښايسته وو ښاپېريو د مرونډونو سيورى.

⊠⊠⊠

هغلته لرې يو سپين اس ولاړ دى

لکه د ستورو اوښکه

لکه د ټولې دنيا سپينه نازولې سپوږمۍ

ورپسې منډې وهم

چغې وهم

تښتي رانه

راځني کرکه لري

فقط همداسې لکه ته چې رانه کرکه لرې

منډې وهې

تښتي رانه

هلته يو اس ولاړ دى

هلته يو اس ولاړ دى

لکه د ګلو پرخه

لکه د قو بڼکه.

١٥/٨/١٦٨

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ

پاڼې را ورژېدې

څانگې بربنډې شولې

کفن د سپینو واورو واغوسته

د ځمکې ادې

کنگل زموږ په ویالو کې

د اوبو له ستوني ساه واخیسته

او ځوانیمرگ شول د سیندونو

نازولې کبان

نو ای هیلۍ!

وزورنه پرانېزه ورځه

دغه ماحول

گرانې! دا ستا د اوسېدو کله دی؟

۲۲/۹/۱۳۶۸

کابل

سلامونه

هلته چې شنه ښکلې بادونه

غوړوي پر شنو گنیو

د شنو پرخو امېل،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته چې ویالې دي

د جل په موسمونو کې

د سترړیو پردیسانو د غرمو ښېرې

اودوېالو رنې اوبه دي

د سپوږمۍ دپېغلتوب اینې

اشنا! همغلته زموږ کلی دی

زموږ د ژوند هغه ویالې

او کروندې هلته دي

ګوره! که راغلې کله زموږ

دغه زاړه، دغه کوچنې کلې ته

ماته پلو کې

زموږ پټیو نه د تلليو

((قځلاخو)) سلامونه راوړه.!

٨/١٠/١٣٦٨

کابل

غلا

نن مې مودو نه پس په سترګو کې

د خوب پر ځنګله اور ولګېد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو سپین سهار ړوند شو

نن مې د کور په دېوالونو کې ځنګېږي

د ځوانۍ د زړه چاودون

اودګناه یو وېروونکی انځور

کور مې لوټ شوی خوبه!

صدف په ناړو باندې لوند دی

مرغلرې ورنه غلو وړې دي:

زما دمور دلاسو نښې ها سپېڅلې تسبې

او په انګړ کې

د انګورو دتاکونو هغه ښکلې، هغه مستې شنګلې.

۲۳/۱۰/۱۳۶۸

کابل

ماښو ته سرود

موږه دې وینو ماښو!

موږه دې وینو ببرۍ!

ماښو! زموږه دلته یو ګودر اباد دی:

د زلمیو او د پېغلو د تنکیو زړو د وینو ګودر

دلته زموږ د وطن میندې د کوډلو

اود ورانو کلاګانو انګړونه

هر سهار په خپلو سترېو سترېو اوښکو مینځي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⊠⊠⊠

زموږ بوختیا: ویر سره غاړه غړې

زموږ ((میلې)) پر هدیرو، ټولېدل

او ټنګ ټکور مو: د ګولیو نڅا

ژوند مو د اور او د ایرو

او دسکروټو او سپرغیو

یوه تکه سره بټۍ ده مانړو!

مړي مو کور کې مساپر

او د ځنګلونو شرمښانو خوراک.

⊠⊠⊠

خو موږ دې وینو بېړۍ!

موږه دې وینو د توپان او ګردابونو په سرونو

د ګلونو او عمرونو لالهاندې بېړۍ!

موږه دې وینو د یاغي سین په موجونو کې

چې اوړي او را اوړي

غورځېږي، پرځي

او را وخوځېږي

د څپو پر غرونو لارې باسي.

⊠⊠⊠

موږه دې وینو مانړو!

موږه دې وینو چې ((سلام)) ته دې هر ګام کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وختونو لېوني پېریان

د شپو له ځنګلونو وتي

موږه دې وینو چې دې ښکار ته

هر څپک کې

دنهنګو وینې څښونکی لښکر ناست دی

له غاښونو نه اري جوړوي.

⊠⊠⊠

موږه دې وینو چې د درد کومې کې ساه وباسې

موږه دې وینو چې یوه تناکه مړه نه وي اوبله درځي

موږه دې وینو چې د ژمي باد دې ژامو کې ډېره شوله

تاوه را تاوه شوله.

⊠⊠⊠

موږه دې وینو مانړو!

چې هره ورځ او هره شپه، هره ګړی راته دا ستا

د سفرونو اومزلونو د ګامونو ښکالو

دلته راځي

موږه دې سوز، موږ دې ګداز اورو

موږ دې په لاس کې د ورغوي کرښې دلته لولو

مانړو ورځه!

مانړو وردرومه، سفرکم مزلونه لږ پاتې دي

د ستم زور اوبه دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

که چېرته تم شې ماڼو!

اود ساحل پر لوري لار ونه کړې

د وخت پر پاڼو به ورستې شي تورتمونو کې

د ستړيو قافلو ديون سپېڅلې کيسې

د ګلکڅونو شنې رينبې به چېرته هم

د شنه ساحل پر ازادۍ باندې باور ونه کړي

☒☒☒

موږه د مرګ او د ژوندون پر تمځای ناست يو

ستا هر ګام ته موله زړونو نه

د وينو مشالونه ايښي

موږ دي هر ګام او هر قدم

د خپلو اوښکوپه دې ماتو، تکو سپينو مرغلرو مينځو.

راته هادي شه ماڼو!

راته هادي شه ماڼو!

۱۰/۱۱/۱۳٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس راکوې او که نه؟

بیا د اسمان دروازې بېرته شوې

باران دی چې ورېږي پسې

خو د سرو وینو باران

ځمکه شوه ټوله سرترپایه پر چینو بدله

د سرو لمبو په چینو

دنیا مو ټوله په ناپایه سمندر واوښته.

□□□

((نوح)) بیا دعا د مرگ

دو خت د گناه کارو کړي

مورِ گناه کار چېرته یو؟

نه خو مو چاته لېونی ویلی

نه موپېریان د چا د عقل غله گڼلې چېرته

خوځو ډوبېږو بېگناه

د سرو اورونو د موجوو سین کې.

□□□

ای د ((جودي)) پر غرونو ناستې

زمورِ د ((نوح)) بېړۍ!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه په خپله لېوني يو

او پېريانو رانه عقل وړی

لاس راکوي او که نه؟.

١٦/١١/١٣٦٨

کابل

موسم

بې له تا دوينوشپې شوې، مېلمنه مو شه د کلي

د (زيوس) د کال وړانګې ((اتنه)) موشه د کلي

ځو چې غار په وينو لوند دی، ګډوي لوګي د غوښو

ځويو سترګی دبو پاچا دی نو وسله مو شه د کلي

د تيارو اوښې ګونډې دي ژوندترې ساه ايستلی نه شي

د سپوږمۍ د روح اينه شه او ډيوه مو شه د کلي

ورته يوې لولۍ سترګک کړسکندرتخت دجمشيد وسو

دا مرژواندی قوم راويښ کړه زلزله موشه د کلي

چې دژوند هره چينه يې تر هر پل لاندې کړه وچه

دا د مرګ په سره موسم کې ته قبله مو شه د کلي.

٢٦/١١/١٣٦٨

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل

زما لیلا

زما لیلا د شنو نارنجو د باغچو ونه ده

چې د سپرلي باد یې د ګلو د وږمو سپینو چینو کې

د خپل ټول عمر مزلونه مینځي.

⊠⊠⊠

زما لیلا د شنه اسمان د لویو کلیو

دا سپوږمۍ پېغله ده

چې تورو شپو کې ځانګه ځانګه شي

د دښتو او ځنګلونو تورو څښوته

غونچې د مرغلرو وایي.

⊠⊠⊠

زما لیلا د چنارونو او سپېدارو

ښایسته مرغۍ ده

چې چېرته ښاخ له ونې وزېږي

نغمې ورته دعشق او دپاکۍ غږوي.

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لیلا د هسکو غرونو د سرونو

د کېږدۍ کوچۍ ده

لکه گوربت یې پر ژورو اوپر ترږو

کړېدل نه دي زده.

⊠⊠⊠

زما لیلا د شنو بادونو د چینو

هغه رڼه سترگه ده

چې چېرته گرد پر رڼا پرېوزي

پرې ورېمي د ازادۍ وروي.

⊠⊠⊠

زما لیلا د خدای دکلي د شنه باغ

دهسکې ونې سره منه ده اشنا!

چې د جنت وږي یوازې د خپل حسن

او رنگونو په کاسو مړوي

او تویولو ته یې لاس د قدرت هم نه رسي.

۳۰/۱۱/۱۳٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرمنې ته مې:

ستا وفا

مادې په زلفو کې
یو گل د وفا کېښوده
تا مې شملې ته
د ځوانۍ شپېې
غونچې غونچې کړې...

کیسې

سوړ ژمی اوبه شو د سپرلي هنگامې چېرته دي؟
دا زموږ دترږیو هغه ډکې کاسې چېرته دي؟
شپو کې لگېدلي د زلمې شهید پر قبر چې
اوس موپرشهید وطن دا ورکې ډیوې چېرته دي؟
زموږه خو یادېږي دپردیو هم بېوسه مرگ
سرې جنډې رپېږي پرې؛زموږهدیرې چېرته دي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ټنګ ټکور هوجرې، زموږ د محبت کلي

زموږ د شمله ورو هغه لویې دېرې چېرته دي؟

شته دلوپټو غرور او هسک دی دیګړیو غر

اوف چې دپښتواوپښتونوالې کیسې چېرته دي؟

۱۳۶۸

کابل

لکه سپېڅلی لوګوس

ته د زنبقو د تنکیو اننګیو

د شبنم څاڅکو کې

دانه دانه د پسرلي ښکالو کې وتوکېدې

لکه سپېڅلی ((لوګوس))

لکه د ويني د زلمي شهيد سوري ټټر کې.

☒☒☒

ته د باران او سپیونو واورو

له معصومې او سپېڅلې بېګناه لمنې

زما دزړه پر جل وهلې دښتې تویه شولې

لکه ورمه د سهر

لکه کوچنی ماشوم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ديوې بېوزلې مور د وير او د دعا په بدل.

☒☒☒

ته دلمرونو د کانونو

او سپوږمۍ له ځاه نه

لويه ډيوه شوې

په تيارو شپو کې مې وځلېدې

لکه دړوند لاسو کې ستړې امسا

لکه د تږي مساپر په مخ کې لويه چينه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړلۍ

په دې سپرلي څه وشول؟

سپينې وږمې څه شوې؟

سپېرو اغزوته

لکه سترږی بازينګر ګډوي

دا پسرلي څه شو؟

دا زرکې چېرته لاړې؟

چې زمونږ د غرو په لاله يې درو کې

او دبادونو د پستو سينو تر سيورو لاندې

د ځوزو ډلې او دکاږو کاروان غېږې موښې

او داسمان غېږه کې

شفق راوسوځېد

په شنو پاڼو يې

ځولۍ، ځولۍ د سرو سکروټو ړلۍ وشيندلې.

داکلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

ګورئ چې هلته د شنو ولو د شنو سيورو لاندې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ د شنې ويالې تر څنګه د جلګو د پاسه

یو کوچنی پروت دی

یو کوچنی ویده دی

او تر ورې لوپټې لاندې

دناز په غېږه کې کوچني شينکي خوبونه ويني.

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

ګورئ چې هلته لکه زرکې زموږ د کلي نجونې

ګورئ چې هلته د بامو پر سر نورسې پېغلې

کتار،کتار

دلمر تر وړانګو خپل پيکي جوړوي

او په مينو ژبو

د پېغلتوب غوږ کې د ځوان هوس سندرې بولي

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه روانوی!

ګورئ چې هلته له هغو سپېرو کوډلو څنې

ګورئ چې هلته ددې تورې تروږمۍ له غېږې

ساړه ځګيروي جګېږي

سوزمن اواز راځي

او اميداورې ميندې

د انتظار د بڼ د سرو ګلونو لارې څارې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

د سفر په لاره کې

مامې د مینې نوبالغه څرېکه ولیدله

چې مې دیاس او دوهمونو دتیارو شپېې یې

د خپلو سترګود الماسو په تېغ څیرې کړلې.

⊠⊠⊠

مامې د مینې نو بالغه څرېکه ولیدله

چې د سرو وینو له بسترنه یې دستورو نجونې

دشپو دزورله ګنهګارې غېږې خلاصې کړلې.

⊠⊠⊠

مامې د مینې نوبالغه څرېکه ولیدله

دسبایي ددې ورېښمینې ورمې سیورو لاندې

چې د اسمان د ورېځو سین نه دسفرلاره کې

د باراني ګلو سلام ته غېږ د ځمکې نیسي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهداء زما سپين ږيري شهيد پلارته:

د ميلاد په شپوکې

اى! ددې شنه اسمان په غېږه کې خوب وړې سپوږمۍ!

اى! په دې شپوکې دپرديسو د سفر ډيوې!

اى! د گلونو اود پېغلو، پېغلو وينو پرې!

ته راته گورې؟

ته راته گورې چې د کړيکو او تيارو نښه شوم؟

او دساړه ژمي خونې او گنهگار ابليس

زما دگلانو او نرگسو باغ کې اور وکاره!

ته راته گورې!

⊠⊠⊠

ته راته گورې چې محل مې له کارغانو ډک شو؟

اوپه ويالو کې د هيليو بچې وسوزېدل!

او زموږ د کلي ميندې

دميلاد شپوکې ((بې لاسو اوپښو بچيان زېږوي))

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راته ګورې؟

ته راته ګورې چې مې ټول کلی چاره چاره دی؟

خلک په نوکو او برچو د یو بل سترګې باسي

او دمالت نجونې

په خپلو تورو تورو څنو کې ځوزان ټک وهي

آه،

آه نازولې سپوږمۍ!

آه درنا مورې!

د چړې په څوکه کې

دا دسپرلي د شینکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې د سپوږمۍ شونډو کې تورو ورېځو ځاله کړې

اود شیطانې شپې په لومو کې د ستورو نجونې

د مرګ له نوکو نه کترې، کترې راتویې شولې.

◻◻◻

دا دسپرلي د شینکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې د تیارو په جهنم کې د اغزیو لښکر

د بلاربو بوټو له شیدو نه ډک تیونه شکوي

او د نرګسو دا موسکۍ، موسکۍ رنګینې سترګې

د لاس په نوکو باسي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سپرلي د شينکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې زموږ د کلي دبامو د سر سپينکۍ کوترې

د زهرجن غبار د زهرو د باران له لاسه

له ډېرې وېرې د ښکاري ګوتو کې ځاله کړې

او دچړې څوکه کې

سپينې دانې لټوي.

د رڼا کلي ته

زه به د سترګو تخم

دغه راڼه کسي ته

د وچې ځمکې په تبجنه غېږ کې وکرمه

او،

د سينې له باغ نه

به مې د وينو څراغ

تورو کوڅو کې

د لارويو مخ ته، ونيسمه

څوچې په ګډه سره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې لويو شپو کې

د رڼاکلي ته ټول ورسو.!

د شپې پر بام

نن مې کور له پنجرې نه

د مغرب له لورې

يوې مرورلې

خوسا شوې وږمې سر اخيستی

او دګلانو په چوپتياکې

دکارغانو ډلو

تيارې پر سر

دسبايي په شبنم ولامبلې

سهرله شرمه

ځان ته ونه کتل

ګلانو خپلې سرې مچکې پرې کړې

او لمر خولې، خولې

دشپې پر بام ويده پاتې شو.

د رڼا مرګ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاد نرگسودموسکاپه سپرلني پاڼو کې

غرمو خوړلې،

جل وهلې کربلا ویده ده

د شپو په څنوکې

د تورو، تورو وریځو خمار

د سپوږمۍ زړه نه

د سرو وینو پیمانې اخلي

او اطلسي باغونه

د سرو ګلابو

د غوټیو جنازې پر اوږو

د پرهرونو

د باغچو داغي ګلونه پر سر

د تور خزان خوني سیلیو ته سلام کوي

او د سپېدو له باغ نه

د تورې دښتې

پر اغزنې چاودې، چاودې سینې

یوه رڼا ولوېده

یوه رڼا مړه شوه

)چې رنګ د لمر یې درلود.(

پوهاند دوکتورمجاور احمدزیار ته د هغه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پنځوسمې کليزې په مناسبت:

ته لکه لمر

ته لکه لمر

دخپلو وړانګو

طلايي لمبونه

ذره، ذره

پر مړاووو شويو

(ګلو) وښښېدې

او،

د شينکي ذهن

د هسک له رڼو ستورو نه دې

زموږ رڼېدلي

اوسرتور (بڼ) ته

سالو وګنډه.

سپرلي ته

سپرليه راشه پردې کلي راشه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ساړه ژمي قاتلو، خونړیو شپېو

زمونږ دباغ د کشمالیو وینې وچې کړلې

اوماښامي سیلیو

بیا دسپوږمۍ دزړه چاودون

د مړو سلګیو شپو کې

د پېغلو ولو او سپېدارو ملاوې ماتې کړلې.

***

سپرلیه راشه پر دې کلي راشه

چې زمونږ د کلي د پېغلوټو ګودر ونړېده

دلته د شونډو په خیالي باغ کې موسکا مړه شوه

او زمونږ دمیندو مهربانو مورنۍ غېږو کې

شونډې پرتیو دا کوچني ماشومان وسوځېدل.

***

سپرلیه راشه پر دې کلي راشه!

چې تورو دربلو کې زمونږ د سفرونو سپوږمۍ

د رڼو ستورو دګلونو دمیلاد په ماښام

کترې، کترې له اسماني دښتو راولوېدله

اود شنو وږو د ځوانۍ او پېغلتوب خوبونه

د وحشي باد په قهرجن ستوني کې ونښتل.

***

سپرلیه راشه پر دې کلي راشه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زموږ د پېغلو او تنکيو سرو غوټيو سترګې

دڅانګو بڼ نه د خزان په سيلۍ توېې شولې

د تورو شپو د تورو ورېځو تر لمنې لاندې

د سرو رېديو د مور بلاربه ګېډه وڅيرله!!!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څاڅکي...څاڅکي

بیا ددې تور اسمان په غېږه کې

د ورېځو هادي

په تورو شپو کې

دسپوږمۍ په وینو ولمبېده

او اورني بادونه

د شنو پستود پېغلتوب د وخت

شینکې خوبونه

تنکي، تنکي سوځوي

او په دې شنو شنو دامانو کې

د هوسیو بچي

اود زیتونو

دتنکي ذهن بې ژبې پاڼې

د خپلو وینو په بدل

څاڅکي د لمر غواړي.

پسرلی، ږلۍ، باران

سږکال به هېڅکله سپرلی را نه شي

غوټۍ به چاته شنه موسکا ونه کړي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه دا کلی، داکورونه

اودا وراني کوڅې

خپله سپرلی، سپرلی دی

او راټوکېږي

هره ورځ په کې دښتي ګلونه

زموږ دوینو غوټۍ

سږکال به هېڅکله باران ونه ووري

ځمکه به هېڅکله محتاجه داسمان نه شي

ځکه: هر ګام او هر قدم

راته باران نیولي

یوه ترېدلي باران

یوې ترېدلې ږلۍ

داسې باران چې زموږ دپېغلو د بنو له وریځو

له دې یتیمې ځمکې

ان په اسمان ووري.

استاد واصف باختري ته:

لیک

ته یې سپېڅلې لکه وړانګه او اروا د مرغلرو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صدفو د سپېڅلو رڼاګانو د ښکلا کعبه یې

ته یې سپېڅلی لکه د روح د ((ادم))

او د جنت د ښکلیو حورو اننګیو او ککیو کې یو روڼ

دانطهور څاڅکی.

☒☒☒

زه دې په پاکو بې ګناه سترګو کې وینم

د دنیا دبېګناهو او سپېڅلو ارواګانو فریاد

یو ګونګ شوی، یو بې ژبې، یو بې وینې، بېګناهه انځور

زه دې د زړه په دې ناپایه سمندر کې هر ساعت

هره شېبه د یوې یاغي ببړۍ د ستر ماڼو د ستړیو شپېو

لیکي وینم،

چې لا خوځېږي پسې، لارې وهي، منډې وهي ځي او دارمان

غاړې ته نه رسېږي.

☒☒☒

کله چې خاندې

ستا مالګینې خنداګانې ماته ویر، ماته فریاد

ماته فغان رابښي

ژړا دې نه پېژنم

کله چې ژاړې نه ژړلی نه خندلی شمه

خو دومره پوه یم چې کاتب د مخلوقاتو زماوستا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوندون پاڼه د خپل ((قار)) او له ((مستۍ))

ډکو شېبو ليکلې

چې ژړا نه پېژنو

خندامو هم نه ده زده.

ته يې سپېڅلې لکه وړانګه او ارواد مرغلرو

د صدفو د سپېڅلو رڼاګانو د ښکلا کعبه يې

ته يې سپېڅلې لکه روح د ((ادم)).

٢٨/١/١٣٦٩

کابل

سيوری (١)

دا څو ونې

دا څو ولې

دا څو ځانګې

دا زموږ د وطن نه دي

دوی نه بوی ځي د پرديو.

⊠⊠⊠

دا سپېڅلې خاورې وايي:

دوی زما د غېږې نه دي

دا دباد د مور اواز دی:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما تی ورکړي نه دي.

د لمر وینې وهي کوکې:

چې دوی ما لوی کړي نه دي.

کاني، غرونه راته وایي

دا سیندونه راته وایي:

پام چې څنگ له یې ورنه شې

یو ساعت شي درته سیوری

بل ساعت درنه ساه اخلي.

۹/۲/۱۳٦۹

کابل

شناختې

یه ښکلې، ښکلې

یه سپېڅلې ملایکې!

دې مالت او په دې چم کې

گناهونه هومره ډېر دي

چې تا هېڅ

د خپل وبال اودگناه غاړه کې

څوک نه ویني،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه! په دې لار چې راتلې

هغه زموږ د پلرو

اود نیکونو قبرونه څه رنګه وو؟

نښه یې وه؟

خاوره یې وه؟

شناختې یې وې او که نه؟

موږ خو دپلار اود نیکه هغه سپېڅلي

اودرانه قبرته نه پرېږدي څوک.

۹/۲/۱۳٦۹

کابل

ګامونه او قدمونه

سیلۍ! د کومو اورنیو غرو له څوک دي

زموږ کلي ته لاره کړې؟

موږ چې قدم پر قدم اخلو

ستا دغېږې د اورونو پر سکروټو

او سپرغیو لګو.

چې د غنمو فصل شین شي

او دغوړګو نازولي بچي قد وباسي

ددنیا ټولې سرې لمبې مو مېلمنې شي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کبلو او کبانو د سپېڅلو خنداګانو

د معصومو څپو وینې زبېښي.

⊠⊠⊠

سیلۍ، له کومې نا سپېڅلې او بدبختې لارې راغلې

د ګناه اودویرونو ساز پر شونډو

زموږ د ژوند او ددعا او عبادت کلي ته؟

موږ چې قدم پر قدم اخلو

هر قدم مو د کربوړو پر قدم او پر پلونو لګي

قدم زګېروي کوي

ګامونه چغې وهي

لارې له شرمه لارې نه راکوي.

⊠⊠⊠

سیلۍ، قدم چې دلته اخلې باغ له شرمه

خپل ورمېږ غوڅوي

موږ له غوټیو او غوټۍ له موږ مخونه نیسي.

وایه ته څوک یې؟

د کوم ځای یې؟

او له کومه دې زموږه د دعا او عبادت کلي ته پېښه کړې؟

۱/۳/۱۳۶۹

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

توپير

دا دشنه اسمان ناوکۍ

ځومره مينه ګر کې ده!

شپې چې د ګناه شي

هر ځو ځان په خيرو ولړي

دا راته موسکۍ شي

د خپل ځان په سپينو پيو مې ځادر مينځي

دلته مې د ځمکې

دا سپين سرې نيا ميره شي

هر ساعت راته قبلې

د شنو ډنډونو په اوبو ولي.

۹/۳/۱۳۶۹

کابل

کلی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښتي وچ شول

ويالې وراني

سين د تورو کاڼو غر شو

اوس حيران يم چې دکلي

دا هيلۍ به چېرې لامبي؟

⊠⊠⊠

نه پوهېږم، نه پوهېږم

ای د کلي مازېګره

ها زموږد کلي چم کې

هغه سپينه کېږدۍ څه شوه؟

هغه شنې ښپرې څه شوې؟

ها لوګرې جنۍ چېرې؟

⊠⊠⊠

تا ته ياد شي مازېګره!

د ګودر د غاړې ليکې؟

لکه باغ د ښاپېريو،

لکه لارې د کوترو؟

⊠⊠⊠

تاته ياد شي مازيګره!

هغه شنې دېرې دکلي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پکې هسک د شملو غرونه

پکې وریځې دچلمو.

☒☒☒

نه، نه ودان دی

کلی ودان دی

یوه ځاله په کې نه شته

ها د ښکلیو توتکیو

یو نغری هم اباد نه دی

دابیو د لاس نښه.

☒☒☒

لښتي وچ شول

ویالې وراني

سین د تورو کاڼو غر شو

اوس حیران یم چې دکلي

دا هیلۍ به چېرې لامبي.!!

۲۵/۳/۱۳٦۹

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغه

وخت د دیدن اور شو د لمبې پر سر ولاړ یمه

څه وکړم پښتو ده د وعدې پر سر ولاړ یمه

څاڅکی څاکی راغلم ستا د حسن پر بام پرېوتم

اوس چې پر ځان پوه شوم د ناوې پر سر ولاړ یمه

ته خو به تندی دشپې نن بیا پر کاسو وولې

زه څومره کمبخت یم د توبې پرسر ولاړ یمه

لږ خودې کاږه واږه بانه راباندې سیوری کړه

خیر دی مساپر یم د غرمې پر سر ولاړ یمه

اوښکه د غزل مې د ساحل د غاړې چغه شوه

ډوبه مې ببړۍ ده د څپې پر سر ولاړ یمه.

١٤/٤/١٣٦٩

کابل

دپښتو خبرې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته انکار تاته د هو خبرې نه دي زده

تا ته د راتلو ماته دتلو خبرې نه دي زده

ته خوبه ماښې د وعدو بیاراته ودانه کړې

ماته له دروغجنو د ګیلو خبرې نه دي زده

ستا خوبه امېل لکه سپوږمۍ په ټتر وزانګي

ماته دناځیرو ګرېوانو خبرې نه دي زده

ته دخم مېلمه شه، سر تر پښو د مستې ځانګه شه

ماته یې د اوښکو دنشو خبرې نه دي زده

زه بې له پښتو نه په ټول ژوند پر بل څه پوه نه شوم

ستا لکه مغله دپښتو خبرې نه دي زده.

۳۱/٦/۱۳٦۹

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوير مالت

ته راته خانده زه سلګوسره خوشاله يمه

ته پسرلی شه زه اغزو سره خوشاله يمه

د وير مالت کې دهوس د ادا نه شته قدر

د غم موسم دی له غمو سره خوشاله يمه

ستوري دې اوري پرخې پرخي پر خوب وړي نظر

زه لکه شمعه شوګيرو سره خوشاله يمه

دزلفو وريځې ووروه بلې دې نه شي ډيوې

د ژمي شپه يم له تيارو سره خوشاله يمه

نادان قاتل راته په لاره کې کرلي سپرغۍ

زه لکه دود لويو لمبو سره خوشاله يمه

ځومره خوړه شوه په دې چم کې د وحشت ارتقا

چې يې ښاغلو لېونو سره خوشاله يمه.

۳۱/۹/۱۳٦۹

کابل

پسرلی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلي شو، پسرلی شو

پسرلی مې مساپر پر کاله راغی

پسرلی مې چې کړي

ګلابي حورې

پسرلی مې چې دخدای

له مهربانو سترګو ووري.

⊠⊠⊠

پسرلی شو، پسرلی شو

هره لوېشته د وطن مې

دنرګس ډکه کمڅۍ شوه

هره لښته مې دکلي

تکه شنه د جنت څانګه

غنمي وږمې په زلفو

غرنۍ کوترې راغلې

د هوسیو لونې ناڅې

د شنو دښتو پېغلتوب ته.

⊠⊠⊠

پسرلی شو، پسرلی شو

د لمر سرې تورې یې ښکل کړې

لمبوې درنا ناوې

غوڅوې دشپې رګونه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کري دښتو داسمان کې

د انځرو شنه باغونه

سپوږمۍ سپین رباب اخیستی

رانه ستوري نڅاګر شول.

***

پسرلی شو، پسرلی شو

تودوي مې سرې مینې

زوړ خمار پر عقل ولم

سدمې اخلي د تاک وینې

ګناهکار ساقي ته ناست یم

راکوي جنتي ((پیینې))

هره پاڼه د هر ګل مې

دې یاغي سرته پګړۍ شوه

هر یوکانۍ مې ګلاب شو

هره پرخه مې غوټۍ شوه.

۲۱/۱۲/۱۳٦۹

کابل

کلیزه

نن مې دښکلې لور د حسن پر سپرلیو

یو بل ګل وټوکېد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن يې دژوند پنځلسم ستورى رابرشو

د كمځو پر ماښام

نن يې د تاند عمر د لښتې پېغلتوب ته

بل ګهيځ شين شو

لور مې نن پېغله شوله.

⊠⊠⊠

نن مې وعده وه، چې دزړه دوچې دښتې

دسمسورې غوټۍ جشن لمانځم

نن مې وعده وه چې به ناوې كړم

د كور پنځلسمه سپوږمۍ

نن مې وعده وه چې سلګۍ ورته

د شمعو دودوم

او بلومه ډيوې

خو نن د خپلې بدنصيبې سرې غوټۍ

موسكا ته كېنناستم

مايې د باغ د پېغلتوب

ددې تنكۍ شېبې سلام وانه خيست

ما شمعې ونه شواى راوړاى

وركې ډيوې بلې نه شوې

مايې ترخو شونډو ته

رنګ د خوږو هم ور نه كړ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مايې پر زلفو يو کوچنی پوړنی

نه کړو راخور.

☒☒☒

او نن ماښام چې ټوله ورځ

روژه په خوله

دلوی الله پر عبادت بوخته وه

په دې گناه چې

په نغري کې

ماښامي ټيپر ترې وسوځېدل

مور يې له شپې نه

تر سبا ورته غمبوري

په ځپېړو شنه کړل.

هو!

مورِ دبچو کليزې داسې لمانځو

زمورِ د ستور داسې دی.!!!

۲٦/۱۲/۱۳٦۹

کابل

عبدالباري جهاني ته(۱)

دهغه د شعر په ځواب کې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مساپر خیالونه راغلل

مساپر له لرې غرونو

مساپر له لوی سفر نه

یادوي ((دماضي پاڼه))

رانه پوښتي دنن وینې.

☒☒☒

اوس به څنګه ورته وایم؟

اوس به څنګه ورکړم ((زېرى))؟

چې یه سترېه مساپره!

هر لوېشته دددې کلي

چې د خدای (ج) له خوبه شنه وه

اوس ېوازې د کارغانو

او زاړه شېطان کېږدی ده.

☒☒☒

اوس به څنګه ورته وایم؟

چې د غرونو څنګل لوټ شو

د څېړیو څنې پرې دې

ځالې ډکې له کربوړو

د چنارو په سینه کې.

☒☒☒

اوس به څنګه ورته وایم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دنن مینزو کړې ماتې

د پرون ښکلې هندارې

زمورږ بوډۍ مورې یې کړه بوره

ټول وطن شهید شهید شو

دلته مرې د ماضي فصل

دلته مري دسبا زړي

شمله ور غرونه مات شوي

را میراتې لوټې دي.

☒☒☒

اوس به ځنګه ورته وایم؟

چې مې مري دمستۍ کلی

دلته ویر دې خندا نه شته

د مرګي لوبه جاري ده

چا خنداراته وژلې

چامو کور پر انګار وویشت

چا مو پخو چړو باندې

دبچیو مرۍ پرې کړې.

☒☒☒

اوس به ځنګه ورته وایم؟

چې د نجونو تور وربل کې

سپرلی شین شو د ځوزانو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته اوس دګودر لاره

د اغزو لښکر نیولې

اوس د ښکلو دسرو شونډو

هغه شنې موسکاوې مړې دي

اوس د ښکلي ریبار ژبه

د اغیار پر نوکو وتې

دلته لوېې دېرې نه شته

د هجرو تېغر تېول شوی.

اوس به څنګه ورته وایم؟

چې شهید پلو پر سترګو

د وطن ادکۍ ژاړي

رنګوي ددعا څلي

هسکوي دښېرو غرونه

((زور)) له لوړ ګرېوان نه نیسي

د سرو اوښکو په لاسونو

ترېنه غواړي د خپل فصل

ددې شنو دانو مرګونه

چې نامردو بزغلیو کې

دمور څه قدر نه شته.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دې ورک سيوري ته ژاړې

زه له خپل سيوري نه ستړی

ته له ځان سره په جنګ يې

زه فلک سره په جنګ يم

راته وايي:

ژمی درومي

توتکۍ به بېرته راشي

لکه وړانګې د سپرليو

په ورېښمين ورېښمېن وزرونو.

⊠⊠⊠

زه وايم:

ای د ټولو ربه!

که ته چېرې توتکۍ وای

ته راتلې زموږ پر کلي؟

لکه وړانګه د سپرليو

په وريښمين ورېښمين وزرونو؟

=۱/۱/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاک

چې یې دنیا ته سترګې راکړې

او غونچې غونچې شوې

پرهغه ورځ مې د مور سرې سترګې غوټۍ شوې

بېرته ونه غوړېدې

چامې پر تړیو او ماشومو شونډو تی کېښود،

پر هغه ورځ هم دلمر سرې وینې شوې وچې

او یوه شېبه راونه وربدې

شپه شوه، شپونکۍ، سپوږمۍ د ستورو درمو

وړیو وریو پسې هم ونه وتله

تمامه شپه د مړو سلګیو پرزانګو ویده شوم.

☒☒☒

سهارچې پاڅېدم

زموږه د کاله د سرو انګورو نرۍ ونې راته ایښې وه

غولانځه پر سپېرو او جل وهلیو شونډو

ما ورته مور وویل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس هغه ځاځکی د انګورو مې پر زړه باندې

نیالګی ولاړ دی

خوږې لویېږم ښاخور تاک مې

له ژوند سره سم لویږي

زه او تاک دواړه له یوې ریښې یو.

۱۰/۳/۱۳۷۰

کابل

دلبرې

هرڅومره چې پی مخې دې او ښکلې دې دلبرې

هغومره ستمګرې او قاتلې دې دلبرې

پوهېږم څو خونخوره مېلمنې وې درنه لاړې

زړګیه! خپه نه شې نازولې دې دلبرې

نه لوز، نه یې وعده، نه یې رښتیا ده چا لیدلې

دې چم کې د وفا له غرو لوېدلې دې دلبرې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ که ځواني اورشوه د دوی ګل له څڼو پرېوت

دا هسې پر خپل حسن غولېدلې دي دلبرې

توبه! لکه دخوار فقیر دې خپلې غوسې وسوم

درنې دي، ښتنې دي اوښاْغلې دي دلبرې.

۲۹/۳/۱۳۷۰

کابل

ازادي

دلته څوک نورد پسرلیو

دګلونو او وږمو په سوچ کې نه دي

دلته چاته نور زموږه د کورونو

دبامو سپینو کوترو ته

دانې ورکول نه زده.

☒☒☒

دلته دښتوکې د باد له کوچې هېر دي

چې بیا ښکل کړي

په پردېسو وچو شونډو

د لوګرې پېغلې څڼې

دلته چت پر کاله نه شته

چې دا سترې توتکۍ پکې دمه شي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

دلته وينه، مينه مړه ده

دلته فصل د لمر وچ شو

دلته قتلې دي دعشق اود ځوانۍ

او پېغلتوب ددې سپېڅلو ګناهونو

د جنت ښکلې هندارې.

☒☒☒

دلته ساه په باغ کې نه شته

دلته مات د ګل انځور دی

دلته بڼ کې زرغون شوې

د ساراوو د زړو بګوو چغې.

☒☒☒

موږ د مرګ کام کې ژوندي يو

د ښکاري ګوتو کې ناڅو

دسبا کښت يې رالوټ کړ

دا دنن شپېو دېوانو

د پرون پاڼې ورستې شولې

دمړو اودخاپو په لاسونو

ازادي خو وي همداسې

ژوند خو داسې وي کنه!؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

١٤/٥/١٣٧٠

کابل

ځو منثور شعرونه

مصطفی جهاد ته:

زموږ مړينه

-١-

پرېوزه،

ارام ويده شه!

زموږ مړينه داسې ده

لکه زوکړه مو چې وه

او زوکړه مو

لکه مړينه مو چې ده.

☒☒☒

هغوی چې د خپلو کورونو

پر دسترخوانونو

ډوډۍ خوند نه ورته ورکوي

ژوندي وي.

پرېږده!

هغوی چې د پرديو د کاروبار

د افيونو او الکولو په چينو کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لغړو فواحشو

دپستو او مرمرینو غولانځو پر غرونو

یوه شېبه خوب

زموږ د ټولو په ژوند نه ورکوي

ژوندي وي.

او پرېږده!

هغوی چې ویاړ ګڼي

دخپلو ناوو پېغلتوب

له هغوی نه

په پردیو کټونو کې واخلي

ژوندي وي.

او،

زه او ته

چې ژوندي وو مړه وو،

نو،

پرېوزه

ارام ویده شه!

زموږ مړینه

لکه زوکړه مو چې وه

او زوکړه مو

لکه مړینه مو چې ده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۰/۵/۱۳۷۰

کابل

درد

-۲-

د پلار مړينه مې وليده

اودوروڼو زړه چاودون هم

لوږې مې ډېرې وزغملې

او تندې هم

خو يوه يې دومره دردوونکې نه وه

لکه:

نشه چې نه وي پوره

او ښيښه پاى ته ورسي.

۱۷/٦/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغمبران هم ژاړي

-۳-

ونې! ولې ژاړې؟

ښاخونه يې رانه غوڅ کړل

چا؟

ښاخ مې،

ومې روزه، ومې روزه

چې رالوی شو

تبر ته لاستی شو.

⊠⊠⊠

-مورې! چېرته ځې؟

-دخدای کلي ته.

-مګر دا لويه نړۍ؟

-نړۍ خو د دېوانو ده.

-مېړه دې شته؟

-رانه ورک شو.

-او زامن؟

-لرم يې: قابيل او هابيل.

⊠⊠⊠

-مسيحه! ته او اوښکې؟

-اوښکې نه، وينې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-دچا له لاسه؟

-د یهودا له لاسه.

-ومې روزه، ومې روزه

-چې رالوی شو

-دښمن ته یې وسپارلم.

☒☒☒

-وطنه! ته؟

-او دا دی زه هم ژاړم.

-څوک دې ژړوي؟

-ملت مې.ملت مې دوه برخې شو:

-قاتل او مقتول

-درییمګړی نه لري.

۱۸/۳/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه

-٤-

هغه ورځ مې چې غوښتل

کمڅۍ یې ورته له ګلونو ډکې کړم

د دښتو او بڼونو ګلان

سیلیو یووړل

او نن چې، ګلان بیا راوغوړېدل

هغه نه شته.

⊠⊠⊠

هوکې!

زموږ برخه همداسې ده

تېر کال مو چې ویالې

له اوبو ډکې وې

زموږ دکلي ژرنده ورانه وه

او اوس چې

د کلي ژرنده بیا ودانه ده

په ویالو کې اویه نه شته.

١٢/٦/١٣٧٠

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا

زما زړه تر جهان لوی دی د حهان تنگه سینه ده

چې زه نه په کې ځایېږم دا دنیا څومره وړه ده؟

زه د جل د غرونو تږی پرواگیر نه یم د لپو

ساقي! چم مې د گوټ نه زده زما بحر پیمانه ده

ما مسیح حیران لیدلی د خپلې مور دعفت سوال ته

ما چې نوم دعشق اخیستی راته لښته زمانه ده

موږ یې څنگ ته د گورناست یو پوکوو په کې ساه گانې

گڼې دا دژوند ډیوه خولا پخوا تر ازل مړه ده

د تقدیرکچکول پرغاړه مرگ نه خیردهستۍ غواړو

دا دنیا څومره لولۍ ده، دا دنیا څومره سپېره ده.

۳/٦/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مساپر

څه د ښکلو اوښکو ستورې مساپر پر خاورو خوریم

د چا سترګو نه لوېدلې يوڅوڅې څوڅې انځور يم

اوس به چېرته پسې لاړ شم نا اشنا کوڅې دي ډېرې

دا دزړه تير به مې څوک وي چې يې زه د شګو کور يم

چې يې ټپ په سترګو ړوندکړم ترې سړو بادونو يووړم

دا د چا د نظر دوديم؟ دا د چا د نغرې اور يم؟

قتلوې مې چې خوبونه، لېونی خيال مې چې وژني

دادکوم پښتون شملې ته د مغل دخولې پېغور يم

ځغلوم اس په درياب کې، ګرځوم بېړۍ په وچه

دا دکوم جنون امسا يم، دا دچا دعشق شبکور يم؟

۸/٦/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیاله

دا ځواني مې صدقه شه، خو پیاله مې تشه مه شه

د زړګي لپه چپه شه، خو پیاله مې تشه مه شه

ښه پوهېږم چې مې وژني دا بربنډې دتاک پېغلې

عمره! یوڅاڅکی نشه شه، خو پیاله مې تشه مه شه

څو یې ښښم نه تمامېږي راته څه د زهرو سین شو

دا دژوند وچه چینه شه، خو پیاله مې تشه مه شه

دا د دوه کاڼو دنیا چې دومره ګرانه پر موږ پلوري

لکه دود پر اور خوره شه، خو پیاله مې تشه مه شه

نه په بر د عمر خوښ یم، نه په ګز د ژوند خو شاله

ټول دلوځو پښو ناره شه، خو پیاله مې تشه مه شه.

۷/۷/۱۳۷۰

کابل

لاره

د ژوند مزي خو لنډشول هغه شپه قراره چېرته ده؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاران د لارې ډېر دي خو ملګرو لاره چېرته ده؟

کاروان مو د سپوږمۍ تر څنګ برشو، خو زموږ مینه

چې تاویل ځاروانه! اوس دخدای لپاره چېرته ده؟

ساقي! راځنې وچې شوې ډالۍ ورته دزړه لپې

زموږ د وینو تږې دا ویده خماره چېرته ده؟

موږه ساده ګان یې د دوکو پر ژرنده دل کړلو

ای عشقه! د دروغجن دیدن هغه ریباره چېرته ده؟

دا دومره پېرۍ شپه کې دسبا سبا نارې چې دي

شیمه مو د نیمزالو ډیوو تر سهاره چېرته ده؟

۳/۸/۱۳۷۰

کابل

کب

سیندلا همغسې

ځپاند روان دی

او ا سپین ږیری جاله وان

خدای زده

پر کومې دې شګلنې غاړې

خوب وړی دی نه ویښېږي

سترګه مې ورپېده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ستا دکور کوتره راغله

ستا راکړی ګل یې

زما شملې نه یووړ.

زه پوهېدم چې

نن به داسې وشي

او نور به هېڅکله

در ونه رسمه:

بېګاه مې خوب کې

له لاسونو څنې

کب لوېدلی!

۳/۱۰/۱۳۷۰

کابل

مینه

نیمه شپه، نیمه شپه ده

د سپوږمۍ خانګو ته ناست یم

یو ځوسیوري راته ناځي

لکه ډمې عربانې.

☒☒☒

د جنت پیالې یې راوړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه وربښمينې پرښتې دي؟

رانه اخلي تاج د عقل

دجنون جوغه يې راکړه.

☒☒☒

اوس د زړه پر پاڼو ليکم

ستا د دوه سترګو غزلې

لکه خدای چې مينه ليک کړه

دا دحورو په لاسونو.

۱۹۹۱ جنوري

مسکو

ځانګه

د کومې شپې بله ډيوه يې ځانګې!

چې مې د زړه پر کور خوره يې ځانګې!

لږ صبر وکړه چې وزګار خو شمه

څنګه بې صبره پيمانه يې ځانګې!

شېبه د ژمي د راتلو خو نه ده؟

داسې چې بيا کږه وږه يې ځانګې!

نه چې ياغي شونډو مې وکړ تېری؟

له شرمه بيا چې تکه سره يې ځانګې!

څنګه د عشق پر قيام نه کړم باور؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راته سیورى او شمله یې څانګې!

د وخت سیلۍ دې رانه وړاى کله شي

د پښتني کور مېلمنه یې څانګې!

۱۹۹۱ جنوري

عشق اباد

زه او غر

تاسو مې پېژنئ؟

زما دتن هډوکى

اود خاورو په رنګ مسته وینه

زما د غرونو د هستۍ نښې دي

ما مې د غرو له تیو پې رودلي

زما دکور دبامبوتۍ له پاسه

غر ولاړ دى

او په انګړ کې

هر قدم ته د ځېړیو ونه،

په هره یو ښاخ کې یې

د لمر د زېړدلو کیسه

او شین اسمان یې

خپلو سترګو ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پاڼو نه

رانجه پوروي.

ماته د خوب او سترِیا

چم نه دی زده

تیارو ته ستوري،

د سبا بربنډو پېغلو ته

لمنې ګنډم

او کرۍ ورځ سترګې په لار تېروم.

سترګې په لار یم

خو دځه لپاره؟

نه پوهېږم!

وه چې زما تر سیوري هاخوا

دا دنیا نن څومره ښکلې ښکاري

دریغه!

له شرمه راته پاس

د کتو وس نه لري.

۲/۱۱/۱۳۷۰

کابل

لوی احمدشاه بابا ته:

د غمنو ورِی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-۱-

د غنمو وږی زما د پګړۍ څانګه

د غنمو وږی زماد غرونو ژبه

د غنمو وږی زماد ماضي درمند

د غنمو وږی زماد سبا توره.

☒☒☒

د غنمو وږی زما اوښکو ټکی

د غنمو وږی زما د موسکا پاڼه

د غنمو وږی رنګ د ښاپېریو

د غنمو وږی زما دیار سندره

☒☒☒

د غنمو وږی لمر دشپو د تیو

د غنمو وږی سیوری دغرمومي

د غنمو وږی وږم د سپرلیو

د غنمو وږی تن دشنو خېریو

☒☒☒

-۲-

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غنمو وږی پاس پر شملې شین شو

طلايي تاج يې نسکور کړ له سرونو

د غنمو وږی شنه دوياړ جنډه شوه

لکه سره وينه ايت د پاني پت شو.

☒☒☒

د غنمو وږی توره د برېښنا شوه

د دښمنو وريځو ګېډې يې کړې څېرې

د غنمو وږی زما د غرونو باد شو

له هيبت نه يې زمرو ګيدړې راوړې.

☒☒☒

د غنمو وږی وينه د غيرت شوه

په ککرو کې يې اور د ايمان پو کړ

د غنمو وږی زما دپلار شمله شوه

تېتېدل يې لکه ستوری چېرته نه زده.

☒☒☒

د غنمو وږی اور شو پرنامردو

هره لوېشته يې تنور کړه پر بګوو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لمر بڼ يې له لويديزې سيلۍ خپل کړ

د شمال د باد ترخه ژبه يې پرې کړه

⊠⊠⊠

د غنمو وږی ټول هېواد شو

د غنمو وږی ټول ولس دی

د غنمو وږی زما د وطن هسک شو

چې تر غاړې يې د بلا لاسونه لنډ دي.

⊠⊠⊠

د غنمو وږی زما د پګړی ځانګه

د غنمو وږی زماد غرونو ژبه

د غنمو وږی زماد ماضي درمند

د غنمو وږی زماد سبا توره.

۳/۱۱/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښت

دزلفو شپې دې راوړې خونسکورې درنه نه شي

ته ګوره هغه کړې وعدې نورې درنه نه شي

بلد نه یم په غېږ کې د سپېڅلې ګناه چېرې

داشونډې وچې روږدې دې سمسورې درنه نه شي

ما څښلي کله نه دي ساقي تور شراب په جام کې

ستاسترګې تکې سرې ښې دي چې تورې درنه نه شي

کمڅۍ دې راته دارکړه چې منصورشمه ژوندی شم

وېرېږم له هغې نه چې منګورې درنه نه شي

له وريځو نه خير نه شته کښت مو هم له سينده لېرې

سپرليه! څو غوټۍ دي چې کمزورې درنه نه شي.

۱٤/۱/۱۳۷۱

کابل

عبدالباري جهاني ته (۲)

د هغه د شعر په ځواب کې:

مادرته نه وې چې ياغي شو اولس؟

مادرته نه وې چې ژړېږي وطن؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مادرته نه وې چې نړېږي غرونه؟

مادرته نه وې چې ورانېږي وطن؟

⊠⊠⊠

مادرته نه وې چې د کارغيو سيورى

تاج د شيطان شو لوټوي پرښتې؟

مادرته نه وې چې د حورو حسن

پر ډمو پلوري، خرڅوي پرښتې؟

⊠⊠⊠

مادرته نه وې چې دنن سندره

غريبه اوښکه شوه په اور وسوه؟

مادرته نه وې چې ډيوه د سبا

ماته هنداره شوه په کور وسوه؟

⊠⊠⊠

مادرته نه وې چې هادرنې لوپټې

د اور او وينو پر ګودر زانګي؟

مادرته نه وې چې هاسپېڅلې تسبې

د څو لوليو پر ټټر زانګي؟

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایو زخمي تن د وطن ژړلو

اوس له وطن نه وطنونه جوړ شول

ما يې لا یو درد دواکړی نه و

اوس يې له هر ټپه ټپونه جوړ شول

☒☒☒

تا ویل مه ژاړه جوړېږي وطن

زه ویم چې نه يې ناخبر شه يې

تا ویل اور دی بیا ګلان دي پسې

زه ویم له دې اوره بهر شه يې.

۱۵/۱/۱۳۷۱

کابل

ویني پر کاله

اوښکې د شېبو که دکلو وې په سر واوښتې

لپه وې اوبه،که په نېزو وې په سر واوښتې

ټول عمر باران و، يوه شپه مو رڼه ونه لیده

پوه نه شوودژمي که سپرلو وې په سر واوښتې

نه به وایي ژبه دغه ګونګ زړګی شاهددی خو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښتي د کمڅوکه توپانو وې په سر واوښتې

خيرکه مو سر لاړ دپښو پل مو ژوندی پاتې دی

څوورځې کاني په قافلو وې په سر واوښتې

سترې نه شوې غاړې زموږ اوداپځې چړې ددوی

وينې پر کاله د پښتنو وې پر سر واوښتې.

۱۸/۱/۱۳۷۱

کابل

بيديا

سپېره بيديا ده په کې پل د بنيادم نه شته

يو څو پېريان دي له پرديو غرو راغلي

بربنډپړي، ناځي،ناځي

چې تياره شي بيا سينې پر خپلو ميندو سروي

پر خواږه خوب پرېوزي.

☒☒☒

د زهرو ونه ده ولاړه

پر بيزو ادې يې سيوری کړی

بيزو د زهرو پرګي خوري هره ګړۍ ورځنې حمل اخلي

د ورځې دېرش،څلوېښت بچيان زېږوي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورځې دېرش، ځلوېښت ځوانان شي

بيا قتلېږي

خو بيزو ادې پرګي خوري

او ليګا ده هره ورځ نوي بچيان زېږوي.

پېريان ګډېږي

د بيزو ادې په وير اوپر خواريو خاندي

چې شپه تياره شي

بيا سينې پر خپلو ميندو سړوي

پر خوارِه خوب پرپوزي

سپېره بيديا ده په کې پل دبنيادم نه شته.

۱۹/۱/۱۳۷۱

کابل

ګيله

زه دې د کومې ښې ځوانۍ په خاطر؟

ستاد نيمګړې مينې

د سمسورتيا په هيله

پيالې په سر اړوم؛

او زه دې کومو مهربانو سترګو

ته شين غزل وليکم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیالو ته شونډې

د غزل زلفو ته لاس نه ورځي

کله چې زړه کې مې یې.

۲۲/۱/۱۳۷۱

کابل

شیخ

شیخ بې نغمې ګډېږي

شیخ د جومات کړکۍ ترلې د واټونو دېوالو ته ناځي

شیخ د خپل عشق د باکرې مور

له ټپونو نه شراب څښلي دي.

☒☒☒

شیخ لکه سپینه پاغونده

بادونه یوسي،

بېرته راشي

او خپل مست سیوري ته ښه وخاندي

شیخ د کوکنارو ګلان وټومبي په تورو څڼو

شیخ توره شپه شي

په غلا غلا د زلیخا دمخ پوړني پسې لاس غځوي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ بې نغمې ګډېږي

شیخ د خپل عشق د باکرې مور

له تیونو شراب څښلي دي

شیخ تورو څڼو کې ټومبلي

د کوکناروګلان.

۹/۳/۱۳۷۱

کابل

ګړۍ

ګړۍ پېړۍ ده چې د نیمې شپې له ټکې څنې نه خوځېږي

ستوري سوځېږي،

شمعې مري،

د تړېمیولېونۍ د زنداني شپېو دژوندځړې آینې ته ناځې

کاڼه په لارکې د مېږیود راتلو شپېو ته غوږ ایښی دی.

❖❖❖

د دوو وروستیو د کمڅو پر سر سپوږمۍ بندي ده

او مساپرې پښې د غوړګو دکاله پر لوري لاره باسي

متې زخمي دي،

بې نوکانوګوتې څڼوکې د شپې پاتې دي

ړونددګلونودرنګونو تماشې ته ناست دی.

❖❖❖

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرۍ زموږ د ژوندسپېڅلی او محکوم کلام دی

ګرۍ، پېرۍ ده چې کړه ملا سمولی نه شي

ګرۍ غریبه

د پېړیو د سکون پېټی په سر ګرځوي.

☒☒☒

کانه په لارکې د مېږیود راتلو شپبو ته غوږ ایښی دی.

ړونددګلونودرنګونو تماشې ته ناست دی

۱٤/۳/۱۳۷۱

کابل

پوښتنه

دومره قدری یادشي چې یوځه خو دې په تله ووې

پوه نه شوم قسم دی چې تا څه ووې ما څه ووې

ټوله شپه رښتیا دي پټ د زړه کور کې ساتلی وم؟

یو غلچکی خوب و په کاله مې تېرېده ووې

ستا دنظر تندر ته مې ټول خوبونه درمند شول

چاراته له وریځو نه خبر د بارانه ووې؟

ویښ وم که ویده وم خدای زده ډېرې مودې تېرې شوې

مینه دې له زړه وه او که هسې دې په خوله ووې؟

کړې مې وعده وه چې دې بیا په کلي نه درځم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېره وه له مانه خو رېښو دګرېوانه ووې

وپوښته رښتياترې کوم مغل دې چم کې شته که نه؟

څومره سپکې سپورې مېلمانه ته پښتانه ووې؟.

١٤/٥/١٣٧١

کابل

دا کلی، دا وطن

کلونه تېر شول، ځواني مري

او درنګونو پسرلي

زمونږ پر سوي اوغريب مالت

ګذر ونه کړ.

ورمو د سترې شپون

دڅنو په ځنګلونو کې نڅا ونه کړه

دتورو دښتو دکېږديو د وريو ژبې

بياوچې شوې.

☒☒☒

بيامو دکلي د چنارو

پر نيم سويو تنو اور بل شو

د شنو غنمود وريښمين فصل کمځيو ته يې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ بیا د لوګیو ورکړ

بیاپې د ستورو سره ټوکرۍ

د تورو وربځو

د شیطان مریي ته وبښله.

☒☒☒

کلی، وطن

بیا دځپلیو دمېخونو جنګ کې ساه وباسي

کلی، وطن مو

دځو تورو تجمل ته

بیا له سره قربانېږي

هر قاتل یې

د زخمي ځان له هډوکو ځنې

لاسته د ((بېرغ)) اخلي.

☒☒☒

زموږ سرونه،

زموږ وینې

دشنو چرسو اود بنګو هغه شنې دانې دي

چې دودوي یې ((باباقو)) ملنګ

دغم اود سترږیاشیبه کې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۵/۳/۱۳۷۱

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازې

وريځو د ستورو جنازې ښخې کړې

بيا پر دې غرو

د رڼو ستورو د نارنجو ګلان نه وريږي

رانه د سترو مساپرو پښو پل ورک شو.

❖❖❖

هره شپېه مې ځوانې مړې تندورنه وژني

هره شپېه دځوانو مړو جنازې ښخوم

خدای زده

دې لار کې چېرته روغه څېرې شته او که نه؟

چې راته غېږ پرانيزي

ځادر مې باد وړی دی.!

٢٦/٤/١٣٧١

کابل

کلی- ديره

ماته دکلي مازيګر يو ځلې بيا وخندل

دمرورو وږمو پېغلو مې د شونډوجل وهلې پاڼې بيا ښکل کړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلی مې بیا لکه د وینې د زړګي پر فصل وبهېده.

⌧⌧⌧

د پلار هوجره لکه کنډکپر پرته ده

نور ترې د سترو بزګرانو دچلم دودونه نه راخېږي

نورېې انګړکې دښاغلومساپرو د څپلیو د ګل مېخونښې هم نه شته

له ماتې ملا یې نړېدلې د سنځلو نازولې څنې

اوپلار یوازې دکابل په هدیرو کې مساپر پروت دی.

⌧⌧⌧

بیا مې دکلي د اذان اواز له خوبه ویښ کړم

اذان پر کلي باندې خور دی خو په غبږ کې یې هماسې

د سپین ږیري ((بلال)) سوز نه شته (۱)

ټول د پکول شاته لمونځونه کوو

اود جومات محراب له مانه د((بلال))سپینه پګړی غواړي.

⌧⌧⌧

کلی هماسې له دېرو ډک دی

دکلي لارې د زلمیو تردرنودرنو ګامونولاندې ساه اخلي

خو ګودرونه ړنګ دي

د کلي پېغلې انګېرونوکې د نیا زړې څرخې تاووي

او زه لګیا یمه دپلار زړه دېره چلوم.

۱۸/٦/۱۳۷۱

۱ -د شاعر منظور مشر تره مشهور دیني عالم مولوي عبدالحی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

گلونه

کرلي مې جانان دي په اورونوکې ګلونه

زه هسې لټومه په ګلونوکې ګلونه

زاهده رانه کېږي چې ماښام کې قضاګانې

ليدلي مې د زلفو ماښامونوکې ګلونه

وږمې وې نابلدې د کمڅيو له غرونو راغلې

زرغون مې شول دکلي په خوړونوکې ګلونه

هر ګوټ سره ګلاب شي تکې سرې دپيالو مورګې

جامونه په ګلونو کې، جامونوکې ګلونه

په شونډو کې موسکا خو يوه وکوه جانانه!

سپرلی شه غوړوه مې په زخمونوکې ګلونه.

۲۵/۷/۱۳۷۱

کابل

د ((آدم)) وصيت

زه ((آدم)) يم، زه ((آدم)) يم

له جنته شړل شوی

پر دې ځمکې بادشاه شوی

ورور دې ورور پرکاڼي وويشت

نازولی زوی مې مړ شو.

***

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه! زرکاله پوره شول

یو څو ورځې دې مېلمه یم

څو خبرې درته کړمه

نن به یم سبا به ځمه.

⊠⊠⊠

دغه سپین مزی در واخله

دپستو پستو ورېښمو

پکی حک مخ د نبیانو

د جمله ووبادشاهانو

پرښتو وو دی اودلی

له جنته دی راغلی.

⊠⊠⊠

خو وېښته زما د رېرې

اوهمدا جنتي مزی

په یوه تابوت خوندي کړه

ورته جوړ قفل او کلي کړه

څوچې ته او دنیا ده

پر دښمن غلبه ستا ده.

⊠⊠⊠

دا ګوتمی مې هم درواخله

ورته وبه ښیې لارې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ((میمون)) اس مې هم ستا دی

ورسره برېښنده توره

هر برى د ستا برى دی

هر زورګیر دستا مریی دی.

▯▯▯

زما نښې دستا نښې

زما لکړه ستا لکړه

زما لاره د ستا لاره

زما چاره دستا چاره

خو وروستۍ خبره واوره

وينه توی زما د زوی کړه

دمظلوم زوی په بدل کې

زویه څه ته هم قاتل شه!

د ((آدم)) د غاړې ګل شه!

٦/٩/١٣٧١

کابل

د احمق په لټون

اورېدلې مې کیسه ده خدای زده کله

له ملانه، له عامي نه که له بله

یو سپین ږیری چې یې وخت دځنکدن و

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هوښيارو کې هوښيار اوعزتمن و

خپل زامن يې کړل پر ځان باندې چاپېره

وې خبره درته کړم چې نه شي هېره

څه يې چې شته نيم يې په ما پسې خيرات کړئ

څه ويش، څه يې پخه او څه يې سقات کړئ

نيم يې ورکړئ دکوم ځای نامي دله ته

کوم احمق، نادان، رذيل، حرامزاده ته

چې په نوم د حماقت تر څوک بر نه وي

دغه نيمه برخه تړوله دې دده وي

سړی مړ شو دخيرات کټوې بار شوې

ګېډې ډکې شوې د دار او د نادار شوې

زامن ټول شول مصلحت يې سره وکړ

د احمق سړي لټون ته يې زړه ښه کړ

وې فرض کړی موبابا پر موږ دا کار دی

پسې ګرځو په دې ښار که په بل ښار دی

ګوندې وې چې په دې کارکې کوم حکمت وي

د سپينږيرو خو په نيکو مصلحت وي

زامن لاړل نيمه برخه يې تر ملا کړه

په شپو شپو يې خپل زاړه کلي ته شاکړه

د احمقو يې څارله هره لاره

پسې تلل له يوه ښاره تر بل ښاره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لټوه هغوی احمق چې ښه شاخدار وي

احمقان خو ګڼې هر چېرته بسیار وي

خو شاخدار احمق هېچېرې پیدا نه شو

څو چې سر یې د پایتخت پر کوڅو وشو

دوی له ورځو یوه ورځ لیدل په ښار کې

چې راجوړې دي مېلې په هر بازار کې

هرې خوا نه راټول شوي ښه ځوانان دي

څوک یې پېغلې،څوک زاړه، څوک هلکان دي

دچا شونډو کې موسکاوې دي غوړېږي

څوک تندی پر زنګنو وهي ژړېږي

یو خوا ساز دی، پایکوبي ده او خندا ده

بله خوا چغې دي نارې دي او ژړا ده

چا کړه شمله پر سر اېښې خوښې کړي

چاله برېتو نه تار ایستی زبونې کړي

ورونه ګرځي په مېلو کې هورې دورې

دوی لیدل هغه کاڼې چې نه وې چېرې

دوی لیدل چې د مېلې په هغې خوا کې

تخت ځلېږي د رنګونو په رڼا کې

په کې ناست یو عزتمن سړی دی ګوره

چې ورېږي پرې ګلان له هره لوره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

طلايي تاج يې پر سره لکه دلمر دی

تیارسۍ ورته سردار دی که لښکر دی

جوړ ټولګی ورته ولاړ دی د ساقیانو

ښکلې پیغلې او په کې دي دزلفانو

دمېلې پرې بله خوا بله کیسه ده

دوی لیدل چې هلته بله هنګامه ده

دوی لیدلو یوسړی چې عزتمند دی

له یوې پښې له ونې نه ځوړند دی

ښوک یې سر وهي په سر ښوک په سوکانو

نه زړه سوی د جنکو نه د ځوانانو

له ماشوم نه هم خیرات د خپل سر غواړي

خو وهي په کې هر ښوک د لاس سوباړي

د سپین ږیري زامن ډېر ورته حیران شول

بیا په لټه د دلیل اود برهان شول

له یو چا ځنې یې وکړل تپوسونه

چې راښیه د خدای پار دی دلیلونه

د یوه مو ولې دومره هرکلی کړ؟

او له بل ځنې مو جوړ د کوڅې سپی کړ؟

وی هغه چې اوس د تخت پر سر مستي کړي

پس له دې نه به پرموږه پاچاهي کړي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا بل چې تالیده سر په ژړا و

یو ساعت مخکې زموږ پر سر پاچا و

موږ دنوي هرکلی کړو څه چې غواړي

بیا چې زوړ شو نو وهو په کې سوباړي

د بابا زامنو ووې چې مو ومونډ

ها احمق چې موپه ټول جهان کې نه مونډ

د شاهي په باغ کې ناست نه ګوري مني

ښه پوهېږي د سبا سوباړي ويني

نيمه برخه دبابا یې رابهر کړه

بیایې ټوله د بادشاه په لاس کې ورکړه.

۷/۱۰/۱۳۷۱

کابل

بادشاه او معشوقه

تېره هېره زمانه کې یو بادشاه و

نازولی په هر ملک ددې دنیا و

خدای ورکړې دبدبه دتاج اوتخت وه

په هر ځای ورته ګونډه اوښه دبخت وه

خزانې یې وې د شتو وتې له شماره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر خزان يې ښايسته و له بهاره

نه کمی و د لښکرو نه د زرو

نه کمبود په کې د مينځو او نوکرو

شمار يې نه و په حرم کې دبيبيانو

نه د ښکلو معشوقو نه دساقيانو

هر محل يې د دنيا پر سر جنت و

رب ورکړی له ازله دا عزت و

د بادشاه په دلبرانو کې يوه وه

چې په ټولو کې ښايسته لکه ډيوه وه

لکه حوره هسې ښکلې نازولې

ته به وايې له جنته وه راغلې

چا ليدلی داسې حسن چېرې نه و

ډېر شاهان يې په ليدو پسې ړانده وو

د بادشاه ټوله هستي ددې هستي وه

دشپې ورځې پايکوبي وه بدمستي وه

دغه نورې معشوقې، نورې بيبيانې

ورته ټولې د پښو خاورې وې خوارانې

يو وېښته ددې او دا ټوله دنيا

بدلوه کله دداسې عشق بادشا

يوه ورځ يې په شپېو د بدمستۍ کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوندونو او رنګونو په ځولۍ کې

سرې د ناز شونډې راپرانيستې ادا ته

څو خبرې وې چې ويې کړې بادشاه ته

وې پلانی حاکم دې ډېر درته خاين دی

ته پوهېږې نه خو ما ته مبين دی

***

چې خېمه د مستۍ ټوله شوه سهارشو

دمظلوم حاکم تيارې خونې ته لار شو

پس له څو ورځو پوښتنو احوالونو

پس له ډېرو تحقيقونو، تپوسونو

شوه معلومه چې تقصير د حاکم نه دی

تش تومت د معشوقې د ترخه زړه دی

پس له هغې بادشاه ډېر ورنه خفه شو

سلطان لاړو درباريانو ته جرګه شو

وې که څه هم ډېر پر دې شکلې مين يم

خو والله چې پر هغې پېښې غمجن يم

زه وېرېږمه که بيا هم داسې وشي

خدای خبر چې ددې ملک چارې به څه شي

درباريانو ورته وويل سلطانه

نوريې مه منه خبره عاليشانه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بادشاه ووې ناممکنه ده ملګرو

چې ځان منع کړم دهغې له خبرو

⊠⊠⊠

یوه شپه بادشاه دربار نه رابهر شو

معشوقې سره ملګری په چکر شو

پر بېړۍ سواره روان وو په دریاب کې

معشوقه یې کړه ګوزاره په تالاب کې

معشوقه لاړه خو اور یې د عشق بل کړ

لګېدلی د بادشاه پر تش ګوګل کړ

بیا بادشاه شپې پر اوښکو لندولې

اوښکې څه چې یې سرې وینې بهولې

بادشاه هسې خواروزار او تورکمندشو

چې ګوزار د عشق او مینې له سمند شو

درباریانو ورته ووې ای امیره!

ای زمورږ د سرو سیوریه ای زهیره!

اوس چې مرې ورپسې ولې دې غرقاب کړه

خپله مینه دې لاهو په دې دریاب کړه

بادشاه ووې ورته ای عالیجنابه

زه خراب نه یم نه ملک خانه خرابه.

۲۹/۱۰/۱۳۷۱

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر قبر مې

ما مې دا خپل قبر په سترګو ولید

قبر،

زما د سفر نوې بېړۍ

د وچې ځمکې سمندرکې غړوې د مساپرو مساپرې شپېلۍ

او قبر کښونکي

سترې سترې رانه پښو ځنې څپلۍ وباسي.

ꕥꕥꕥ

بربنډې پښې، سپینې جامې پر غاړه

زه مې دخپلې جنازې پر سر ولاړ یم

د ملا غږ ته مې غوږ نیولی

چې بلوي مې پرګناه د ثوابونو څراغ

زه ورته سرې سترګې ژړېږم

وایم دروغ دي

ملا مه یې وایه!

ꕥꕥꕥ

له کور او کلي نه مې ساندې خېژي

ادې د زوی چیغې وهي

بچیان دادا بېرته له خدایه غواړي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپه خوله کې چېرته نه شته چې شاعر مړ دی

او دلته زما په جنازه کې

یو شاعر

خپلې مېرمنې سره ناخې او سندرې بولي.

۵/۱۱/۱۳۷۱

کابل

بزگر

ځنگه سرې ږلۍ په سر واخیستم؟

زما دلاس د خولو فصل نه یوشین بوټی راپاتې نه دی

چېرته یو ژېړ وړی هم نه شته چې یې پاس پر پټکي کېدم

له گودر ځنې په برېتو کې موسکی تېرشم

په مخه لاړ شم، شاته وگورم

پر ښکلې اشنا بیا د یوې بلې وعدې زېری وکړم

ږلیو څه ونه کړل؟

بزگر لگیا دی تر خپلې

لور سره خبرې کوي

بزگر ژړېږي

او وریو ورته غوږ نیولی.

٦/١/١٣٧٢

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لغمان

بنګړیواله

بنګړیواله توړی بیا پر کلي راغله

بنګړیواله شرنګ پر ولو،

دښایسته رنګونو ځانګه

بنګړیواله زموږ دکلي

دزلمیو د ((طالعو)) د نازکې غوټۍ ورم

بنګړیواله زموږ دکلي

د پېغلوټو د اختر د شپږو زېرې.

⊠⊠⊠

بنګړیواله توړی راغله

رنګه بنګه ساه نیولې

په پستو پستو زګېروو یې

دهر کاڼي تپوس وکړ

خو زموږ د کلي لارو

د پردیسې بنګړیوالې

تش د خولې سلام وانه خیست

وې یې: هو! رښتیا زړه شوم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغو سترګو رب وهلو

خدایزده چېرته

بیا پرکومو نابلدو کوڅو سر کړم؟

☒☒☒

بنګړیواله توری تم شوه

حک حیرانه پښېمانه

بنګړیوالې په لستوڼې

دښو دوړې جارو کړې

هر دېوال یې ددې کلي

له خوارږه نظره تېر کړ

وې یې: نه،کلی همدا دی

دا کوڅې هغه کوڅې دي

خو حیرانه یم چې څنګه

نن مې پل په کې پردی شو؟

☒☒☒

بنګړیواله ږنګېدله، بوګنېدله

چې له لرې زمونږ دکلې

پخوانۍ ښارو ښکاره شوه

یو اشنا سلام یې وکړ

اودانه یې دانګورو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډۍ په خوله کې ورکړه

وې يې: څه نو بنګړيوالې

څه ورځه پر مخ دې ښه شه

اوس نو هغه کلی نه دی

او د ښکلو مړوندونه

ډېر کلونه شول چې پرې دي.

۱۱/۱/۱۳۷۲

غچ

...خويو تريخ د زهرو جام دی

نه څه سره لري نه سپينه

نه يې رنګ شته

نه يې خوند شته

نه يې پاتې شته نه مړينه.

☒☒☒

عجيبه ډالۍ يې راوړه

پرښتو، د جنت حورو

شپېلوي راته هډوکي

قتلوي سر توره مينه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سین د زوو دی ترې څاڅي

وریتوي د زړونو وینې

☒☒☒

اوس پوهېږئ؟ څه یې وکړل؟

ها لوبګرو د باغونو؟

یوه وښوده په ګوته

بل یې دل کړه پر غاښونو.

☒☒☒

اوس یې غچ له موږه اخلي

ږدي مو ژرندې پر سرونو

ورشه غوټه دې کړه ونه

راشه وادې خله غنمینه

نه یې رنګ شته

نه یې خوندشته

نه یې پاتې شته نه مړینه

قتلوي سرتوره مینه

وریتوي د زړونو مینه

...خویوتریخ د زهرو جام دی

نه څه سره لري نه سپینه(!)

۱۲/۲/۱۳۷۲

لغمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپېرۍ

دغره په لوړه څوکه ګورئ

چې د ستورو د هيليو تر ښکو لاندې

زما دمينې ښاپېرۍ ناسته ده

چيغې وهي

تندې اخيستې پرې باران نه ووري

په تور وربل يې

د چندڼو پاڼو اور واخيست

غزل وسوځېد.

☒☒☒

څومره درنه او پښتنه ده اوښکه

اوښکه دزړه له نازولې کوره راغله

زما په لپو کې راپرېوته

او زه لګيا يم لوړې څوکې ته

په لپو کې اوبه خېږوم

څوکې ته ورسم نږدې شم

بيا د ځمکې تل ته ولوېږم

اوبه اوبه شم

ښاپېرۍ تنده وژني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زه اوبو وړی یم.!

١٦/٢/١٣٧٢

سیلاني بلبلې

سیلاني بلبلې لاړې

نور دباغ د خوب په سین کې

د بلبلو سرود نه شته

د شنو چیغو تصویر تت دی

نور دباغ د سرو ګلونو

د بلبلو دسرو شونډو

نازولې مینه مړه ده

نور دپاڼو پر کمڅیو

سهارونه دسپرلیو

چېرته پرخې پرخې نه شول

))سر له سره پالنګه هسک کړه فتح خانه

لویه خدایه، سیلاني بلبلې والوتې له باغه((.

سیلاني بلبلې لاړې

نور پر اس د ننګیالیو

د پګړیو د شملو

د لوړو لوړو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسماني غرو پته نه شته

نور د برېتو پر سرونو

هغه تاوه

د پښتون

اسرافيلي شپېلۍ کنه ده

نور هغه ډگر مات شوی

او پرغاړه د پرديو

هغه مستي

سپيني توري لښتي نه شوي

((رابيا)) بله ناره وکړه:

))سره له سره پالنگه هسک کړه فتح خانه

رابياگلي پونده ورته کړه سپره شوه.((

۳۱/۳/۱۳۷۳

کابل

روږده

زړه شړلی يم له کوره اور مي بل دی په کاله کي

لړ مي پردېږده چي ويده شم ستادزلفو په ځنگله کي

سترگي ستا سترگو کي لامبي ملامت راباندي مه کړه

تنده کله ماته شوي د کبانو په وياله کي؟

ما دمات زړه له هرشرنگه د شنوچيغومالت جوړکړ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دي نوم وځي له زړه نه،نه مې شپه کوي په خوله کې

دسينې پرباغ دې تلم ستادسينې قراول تم کړم

اوس نوپرې چې مې زندۍ کړې ستا دغاړې امېله کې

چې په پټه دې خوله راکړه تاپه خپلو لاسو غل کړم

نن سترۍ وې سبا درمند رووړده داسې کوي غله کې

۳/٤/۱۳۷۲

کابل

تنده

د فردوس د عيش کوربه دی

غرقوي دنيا دترکو

خو لا تښې مرۍ غوارې

د سوالګر ساړه نغري نه.

❖❖❖

د سوما جامونه لاس کې

زموږ دوينو لامبوزن شول

نه سرېږي، نه ماتېږي

دمړو شومانو تنده.

۲۱/٤/۱۳۷۲

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د دوه ویشت کلن ځوان وراره شفیق الله متین شهادت

ویرنه

خلکو ګورئ چې پر کور مې د غم اور لکه غر پرېوت

د فلک خونړی لاس مې لکه تبر پر سر پرېوت

هر یو کاڼی مو قاتل شو راته بېل بېل پر در پرېوت

د سرو وینو په کاله کې بیا د وینو ګودر پرېوت

څه درانه چنار ته ناست هم دمرګي پر خنجر پرېوت

یو روڼ لمر مې دکاله و، سهر وخوت سهر پرېوت

مرګه څومره ګناهکار یې ورانوې د عزت کلي

له بې پتو ځنې تښتې ړنګوې د عفت کلي

☒☒☒

خدایه څنګه به شم صبر څنګه اور مړ کړم په زړه کې

زېړېدلی یم لویېږم دا دویر په زنګانه کې

چېرته اور چېرته توپان وي راته سم ووري کاله کې

غم زما دکور کوربه دی، مرګ مې ناست په دالانه کې

نه په غېږ کې د نیا لوی شوم نه په غېږه د نیکه کې

پرون پرې دپلارمرۍ شوه نن ساه قتله په وراره کې

څه د غم په ورځ پیدا یم څه دغم په ورځ به مرمه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه لویه خدایه! دا څه یمه دا څه یمه.

ټول کهول مې جارجارو وای خو((شفیق))راته په کور وای
دا زلمی ستوری د کور مې د نیکه پر درگاه خور وای
تل دقام د پگړۍ گل وای د ټبر د پت انځور وای
غم یې تل زماپرسر وای دا دژوند پر نیلي سور وای
دده درد وای زما مرگ وای دده کور وای زما گور وای
زماخونه وای خرابه خو ودان نغری د ورور وای
تولعنت زماپه غم شه زه یې زوړکړم دی زوړ نه شو
کال په کال رانه کښت ربېي خو وړ سترگی دی موړ نه شو

لاپې سیوري ته ناست نه وم ځوانیمرگ شو بهار وسو
سم چې گل جوړشوشلمې ته، شمله وسوه گلزار وسو
چې راخوت د سهار ستوری، ستوری وسوسهار وسو
هغه رنگه ځواني وسوه هغه دنگ سپېدار وسو
ځارېدې چې ورنه ښکلې ها دښکلیو سردار وسو
گلالی لالی مې وسو، وطن وسوځېد ښار وسو
پر هر سربانديې اوربل دی سر دې پورته کړه ((شفیقه))
پر مزار باندې دې سوځې له (یمینه))تر ((عقیقه.((

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

□□□

وروره ته خو د گور نه وې ستاځواني دگل ځواني وه

ستاښایست د گل ښایست و، ستاثاني دگل ثاني وه

ستا د خولې د تکبیرچیغه ددې کلي وداني وه

ته دسرو یاقوتو کان وې خو وطن کې ارزاني وه

ورور د ورور په لاسو وژني دلته دا مسلماني وه

دلته داسې ناداني وه، دلته داسې ناداني وه

مگرته یوازې نه یې دلته دنگ غرونه قتلیږي

دلته سیند پرچړو وژني دلته ټول وطن نړیږي.

۲۲/٤/۱۳۷۲

کابل

داسې لور داسې لوونه

وربخې بیا لامبي پر اور ووري پر گلو

دا زلمی سپرلی خو نه دی د سوځلو

له اسمانه د سکروټو غر راپرېوت

سوځوي مې ښکلی کلی د سنځلو

بیا د گلو د حیا پرناموس جنگ دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څانګې ستړې شوې د ځان پر قتلولو

دباغ سپین مړوند ربېلی دی اغزیو

پرې یې نه ښود چېرته جوړ ګرېوان د ګلو

د سیندونو مست اوښان وسول له تندې

د هیلیو پېغلې بیا لاړې له کلو

دسپوږمۍ پر وربل مرې غونچې دستورو

لمردځان جنازه وړې پر خپلو ولو

موج دوینوګلان و کول سپرلی شو

څه حاجت شته؟ دګلاب اود سنبلو

بیا لنده نه شوه ډوډۍ د ((عیسی)) جام کې

پاتې نه شول هغه سره شراب د څښلو

دپیالو پر شرنګار یو ویده ویښ نه شو

نه ساقي شته نه کنډول د کړنګولو

یوې شمعې د شپو دېو پرتندې ونه ویشت

یو پتنګ نه شته لمبو کې دلامبلو

دا ویدې سترګې دبڼ پرې رڼې نه شوې

چیغې پرېوتې رانجو کې دبلبلو

فلک اور پسې اخیستی ستړی نه شو

ددې مستو چټو ستورو په رېبلو

نازولې غوټۍ نه شوې په کې بلې

تور لوګې دې چې ټیکرې شول د وربلو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دماتم ډمو بنګړي دښکلومات کړل

غوڅوي ورنه نکريزې له منګولو

په پرهر زړه مې لاس مه وهه جانانه

دا خوسا لوپټه نه ده د ګنډلو

زرغون شوی چم په چم برسات د اوښکو

قتل شوي موسمونه د خندلو

دا چمن چمن وطن دار ته بس نه شو

نه يو شين ډې دچنار شته نه د ولو

مني بيا ورته له سره سيخان سره کړل

دا لاله دې له ازله د داغلو

ددې خوارو پر قسمت به باران نه وي

چې لمبې ووري په کور د جل وهلو

يو پرې شوی رګ مو ښخ لکه تاک نه شو

يو سر نه شته په دې ښار کې د ښندلو

نه د عقل پر اس سور نه ليونې شته

نه شته ژبه د زنځير نه دويلو

څه ايرې د بې قدرۍ وربانديې شنې شوې

دا درنې شناختې خو نه دې دکتلو

ددې کلي ښاريان مړه له سره وژنې

غشي ولې بيا پر زړونو د بسملو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یومڅ د تیارو جنګ ته چېرته پاتې

نه یولاس د خپل ګرېوان د څېرولو

د لمبو ترخېمو یو ((ابراهیم)) نه شته

پیدا نه شو یو ((منصور)) د دارختلو

بیالوېدلی دی((رستم)) د((شغاد)) څاه کې

لاره نه شته دې ګړنګ نه دوتلو

نه یې ګرد په تورو دښتو کې د اس شته

نه نارې د شهسوارو د دانګلو

بیایوشین زمری دې غرونوکې لوی نه شو

یوه تشه جنډه نه شته پر مورچلو

د شنو چیغو له کاروان سره سفر دی

ژبه نښتې په تالو کې د غزلو

سرله توروخاورووپورته کړه ((خوشاله))!

لا خو غچ د ((هجري))پاتې پر ((مغلو)).

۹/۵/۱۳۷۲

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه جام، نه څادر

څو تور سرې

څو سپین سرې

))يو څو اوښې((

))څو پسونه((

څه غریب سترې کاروان دی؟

باد راوړې پانې رهبردې.

⌧⌧⌧

((قاف)) لمبو پرسر اخیستی

ښاپیرۍ شوې مساپرې

خدای خبر دی چې به دمه

بیا پرکومو غرونو کېږدې؟

⌧⌧⌧

څنګه رنګې میکدې دې

څنګه ښکلې شونډې سوځې

جانه بیا به دې ساقې شم

))که مې غم د ډوډۍ پرېږدې.((

⌧⌧⌧

نه ترانګې د کېږدۍ شته

نه څپلۍ، نه څادرونه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوټوي دجام ناموس مې

پر شهیدې پګړۍ پښې ږدي.

***

څو تور سرې

څو سپین سرې

))یو څو اوښې((

))څو پسونه((

څه غریب سترې کاروان دی؟

باد راوړې پانې رېږدي.

۹/۷/۱۳۷۲

کابل

سیوری (۲)

ماخوټول عمر له کوچیو سره مینه کړې

کوچي لوګي،

کوچي بادونه،

کوچۍ پیغلې

او کوچۍ کیږدۍ

ماخو ټول عمر له کوچیو سره مینه کړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

[illegible]

-کله چې باد

زما دکور پر رژېدلو او ختېنو بامو

د خپل ناپایه منزلونو سفرونه وهي

زه ترې مدام

د خپل ورک شوي سیوري

د ټوخي غږ اورم.

-کله چې

ما د شوګیرو د تورو غرونو ترشا

د خوب کوچۍ

زما دسترګو په رڼې کېږدۍ راپېښه وکړي

زه دکوچیو د کاروان

د هغه مست

خو ددې سترې اوښ

دغاړې له زنګونو څنې

د خپل ورک شوي سیوري

سترې غزل اورم.

-کله چې

د کوچۍ پېغلې د رنګین وربل ماښام

اودکمڅیود غځېدلو غرونو شپو ته ګورم

زه ترې مدام

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل ورک شوي سيوري

د پرهرجنو وينو

د شنو غوټيو شين سلام اورم.

-کله چې

تر ستړيو ستړيو منزلونو وروسته

د هغو دنگو غرو تر غاړو

د وړو وړو وريو

د خندا تمځايونه گورم

زه مې خپل سيوری وينم

چې ورته لېو کې اوبه ورکوي

او له شنو سترگو يې ستړياوې مينځي

ما خوټول عمر له کوچيو سره مينه کړې.

ﮮﮮﮮ

ای د بې نښو

اوبې کوره شنو بادونو په څېر

زموږ د کوچيو

لالهاند کاروانه!

-ای ددې دنگو دنگو غرونو

او د لويو دښتو

په سپينو سپينو او سپېڅلو پيو

را لويه شوې کوچۍ!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ای ددې غرونو د څېړیو

او چندړو دباغونو

پر لندو لښتو ویده کوچیه!

_او ای د غرونو د شپونکیو

د شپېلیو په وزرونو کې

راتاوې کېږدۍ!

سیوری مې بېرته راکړئ!

زه مې یوازې د غم غر

او د خنداوو جنازې

پر خپلو سترو

او بې کسو اوړو نه شم وړلای

سیوری مې بېرته راکړئ!

زه پر دې ارتې او پراخې نړۍ

ایکې یوازې

همدا سیوری لرم

سیوری مې بېرته راکړئ!

☒☒☒

ما خو ټول عمر له کوچیو سره مینه کړې

کوچې لوګې،

کوچې بادونه،

کوچۍ پېغلې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کوچۍ کېږدۍ

ما خو ټول عمر له کوچیو سره مینه کړې.

۲٦/۸/۱۳۸۲

لغمان

مېرمنې ته لیک:

کورمې

شپې شي، شپې ومري

او د ورځو اوښې بیا وزېږي، بیاقتلې شي

خو زه ژوندی یمه د شپو، ورځو د قتل انتظار ته ناست یم

ویې څښم، ویې خورم،

ګړۍ، ګړۍ ویده پاتې شم، بیا پاڅېږم

پورته شم، بیا یې وڅښم، بیا یې وخورم، بیا ویده شم

شپې شي،

شپې ومري،

او د ورځو اوښې بیا وزېږي

بیا قتلې شي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د څانګې يخ وهلي ګلان لاړل

چې د ښکلي مشرق زلفو نه

په څنو کې د لمر ښکلي ګلونه کېږدي

او زه يوازې د پنجرې په څنګ کې ناست يم

له خپل ځانه سره ((ګاتي)) کوم

کله نانځکو ته لمنې اوبم

کله انګړ کې له خپل سيوري سره پاځم په ((موسيبو)) سر شم

خو د ((موسيبو)) چم مې هم نه دی زده

کله د خدای له وېرې پاځم

ستا لمن مخې ته واچوم پرې لمونځ وکوم

ستړی ستومان شم پر لمونځونو

خو لمانځه نه وروسته

خولې ته دعا نه راځي

خدای ته دعا هم پښتنې ژبې ته سوال ښکاري

او زه د سوال او د سوالګر له نامه کرکه لرم.

شپې شي،

شپې ومري،

او د ورځو اوښې بيا وزېږي

بيا قتلې شي.

※※※

زما د کور ښاپېرۍ تللې د مالت د کوه قاف په سفر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور مې د کور له دېوالونو نه

د عطرو ګلان نه ورېږي

هره شپېه

د سرو ګلونو د غوټېو د عطرونو پر ځای

د ورور د چرسو او د شنو بنګو دودونه څښمه

څوک د ډوډۍ پر سر لګیا دی

نامینځلی لاس ګولۍ تاووي

بل د یو بل د خولې مړی شماري

بل پخلنځی د شنو نسوارو په شنو لاړو ډک کړ

نور ددې کور د عادتونو په ښیښه کې خپل مخ نه شم لیدی

ښاپېرۍ بېرته راشه!

ګلونو راشئ!

زما تشه ځانګه بیا ډکه کړئ!

۳/۱۰/۱۳۸۲

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل (۱)

منم چې وطن وران شو مګر وران نه شو دا غر

اسمان يې په سر کېوت خو ستومان نه شو دا غر

حاجت څه د بېرې شته دا مې کلی دا مې کور

خبر دي چېرته نوحه په توپان نه شو دا غر

هر کانی يې رهبر دی هره پرخه يې قيام

بې تورې بې شملې نه شو حيران نه شو دا غر

وربېرې دې اورونه پرې دا غاړه دا يې سر

سوزېږي خوله هوډه پښېمان نه شو دا غر

قربان يې شم له ضده چې يې هېڅ نه کړو بدل

هماسې چې افغان وبل افغان نه شو دا غر.

۳/۱۲/۱۳۸۲

لغمان

رحمان

وچې خاورې نه بهر شو

هومره لوی شو لکه غر

هغه ږوند سترګې پيدا کړې

هغه ګونګ شو ژبور

په بې پوندو پښو ګرځي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سپوږمۍ ده که دا لمر

لویه ځمکه یې پیدا کړه

هسک په تله برابر

دا شنې ونې دي که څانگې

ورته ټولو ایښی سر

هر څه پرمخې پراته دي یادوي نوم د رحمان

تاته چا وې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟

څوک یې جوړ کړ له کودړې

څوک یې پاڅوه له اوره

څه خوږې، تروې اوبه دي

ځي بهېږي لور تر لوره

تکه شنه هره دانه ده

هره ونه یې سمسوره

لکه غرونه ښېرۍ گانې

په دا شنه دریاب کې گوره

څوک پیدا کړي څوک فنا کړي

څوک تر کوره څوک تر گوره

یا خو وباسي له سینده مرغلرې او مرجان

تاته چا وې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟

☒☒☒

وخت د تلې رانږدې دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بقا شته نه مهلت شته

که پېرى دى که انسان دى

نه يې زور نه يې همت شته

بې لوګيو سرې لمبې دي

نه ارام شته نه راحت شته

دا اسمان به څوې له وېرې

داسې غم داسې هيبت شته

له اسمان او ځمکې ووځه

که دې توان که دې طاقت شته

چې کرل دې اوس يې رېبه دا ده ورځ د امتحان

تاته چاوې چې درواغ دې نعمتونه د سبحان؟

دا شعر له سوره رحمان څخه په الهام ويل شوى دى.

۱۴/۱۲/۱۳۸۲

لغمان

سپند

پېرۍ يې تېرې شوې هوښيار نه شو

چا وې د کلي سپند مهار نه شو؟

زه به رسوا کړم بې ننګي د ځپو

که چاله وان راته په قار نه شو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦/١/١٣٧٣

کابل- ماهیپر

کرونده

ځمکه هېڅکله د سینې د سر شین شوی نازولی زړی نه هېروي

زړی هم مور غواړي.

☒☒☒

باد ددې غره له تالا شوي کلي راغی

زموږ د ښکلې کرونډې په سپینو تیو کې یې پی وچې کړې

زړي له لوړې مړه شول

او زه تنها پاتې شوم

د کرونډې پر وچو تیو د ماشومو شهیدانو سرې جنډې شنې شوې

کرونده بوره شوله

کرونده زړه پر شا پرته ده

د اسمان د مور پر سپینو نازولو بچو نارې شیندي

کرونده باد نه دا د خیرې لمن پور غواړي.

☒☒☒

کرونده ژاړي راته چیغې وهي:

زویه! فقیره او ناکامه شومه

سبا به سره اورونه مړه وي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د کلي دغه سوړ تنور به ژاړي

او له لوږې به مري

لاړ شه! د بلې کروندې د سینې زړی شه او وغوړېږه

زه به دې هله مور شم

چې ها بزگره او نهره پېغله راشي راته وخاندي

او ووایې چې ای مورې!

دادی نن بیا مړه شوم

وچه ډوډۍ مې بیا له لاړو سره تېره کړله.

☒☒☒

تنور لگیا دی رانه اور غواړي.

۱۵/۲/۱۳۷۳

کابل

کچل

یو سړی نوم یې حسن د کونډې زوی و

د کچل په نوم مشهور پر کلي، کوی و

پیدا کړی رب تنبل او هم بېکار و

همېشه به دی د مور پر اوږو بار و

یوه ورځ یې ابۍ ویوسته له کوره

څه په چل، څه په تدبیر او څه په زوره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کچل لاړه له خپل ښار څنې بهر شو

تر هغو چې پر یوې دښتې برابر شو

خوار او ستړی یوې ونې ته دمه شو

چې له لرې یو ټولی ورته ښکاره شو

یو هجوم و چې پرې راغی د مچانو

سره جګړه وه چې پرې جوړه شوه یارانو

کچل دم ساعت پر ټولو بریالی شو

له غروره هسې مست لکه زمری شو

بیا یې ولیکل پر غټو تورو باندې

چې ویده و د هغې ونې د لاندې:

))شل مې مړه، سل مې زخمي، سل مې ازاد کړل

دښمنان مې په یوه ګوزار برباد کړل((

په دې وخت کې یو لښکر چې د سلطان و

پر همدې لاره په کوم مقصد روان و

دوی لیدل چې یو سړی دلته ویده دی

او ترپاسه یې یو لیک په رپېده دی

لیک یې ولوسته لښکر ورته حیران دی

وې یې دادی چې رښتینی قهرمان دی

لښکر وخوځېد په منډو خپل سلطان ته

وې یې راشه شاها! ګوره پهلوان ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سل ازاد، سل يې زخمي، سل يې وژلي

اتلان نه شته تر ده چې موږ ليدلي

ددې شاه چې له بل شاه سره جګړه وه

د برې او ماتې وېره ور سره وه

په ليدو ددغه ځوان هومره خوشال شو

ته به وا چې د برې يې شين نهال شو

حسن راغی د دربار د غاړې ګل شو

د عيشونو تود باران وربانديې تل شو

بله ورځ هغه د جنګ چغه خپره شوه

اول تولو نه حسن باندې ناره شوه

د جګړې کالي يې واغوستل کچل ته

اوس يې بيايي د مېړانې تود مورچل ته

وې يې زين کړه هغه اس چې دې خوښېږي

مېړني پر مېړنو اسو سپرېږي

خو کچل چې لا د خره سپرلي يې نه زده

د جګړو پر مېړنو اسو يې څه زده؟

کچل هغه اس راخلاص کړ له رسۍ نه

چې بېزار وله ازله زنده ګۍ نه

هغه اس چې نه مردار و، نه ژوندی و

پرې سپور شوی د سلطان دا مېړنی و

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ووې په رښتيا چې قهرمان دی

پر همدې اس د جګړې پر لور روان دی

کچل ووې اوس مې وترړئ په پرې

چې چارپېر مې شي تر اس د بدن غړي

د کچل خو دا کارونه و له ډاره

چې ګوزار يې نه کړي اس په سمه لاره

خو پادشاه وې چې دا کار دی د نرانو

نه ويرېږي په تش لاس له دښمنانو

کچل لاړه د جګړې په لور وان شو

سر لښکری ګډ د رزم په ميدان شو

چې يې وليد د دښمن د لښکر سيوری

هلته جوړ شو له کچل څنې کربوړی

دی روان و چې تر مخې يې شوه ونه

هغه ونه چې له بېخه وه چينجنه

بيا له وېرې يې ترې غېږه کړه چارپېره

ونه ووته له خاورو نه تر زېره

پر اس سپور، ونه په لاسو کې کچل

ښکارېده هغو دښمنو ته اجل

دښمنانو چې يې نوم و اورېدلی

خو پر سترګو يې هر ګز نه و ليدلی

وې ترلی پر اس سپور پر موږ روان دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه باسي په لاسونو دا څه ځوان دی

موږه نه یو پر رښتیا د ده د زور

داسې برېښي لکه تندر، لکه اور

دښمنانو د جګرې له لوري شاکړه

فتحه داسې رب پر برخه د پادشاه کړه

پادشاه وویلې کچل ته پهلوانه

مبارک شه لور مې در کړه درته ځوانه

بیا کچل سره له ناوې راغی کور ته

شهزادګۍ یې کړه نوکره خپلې مور ته

اوس مېړه د مېړنیو حسن خان دی

هم باتور دی، هم اتل دی، هم ښه ځوان دی.

۱۹/۲/۱۳۷۳

کابل

عبدالله پویان ته!

یو رنګ- یو باد

زه د دردونو رسېدلی فصل

زه مې د ځوانو ارمانونو شهید

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مې د پېغلو سهرونو قاتل

زه مې د سترېو منزلونو شهيد.

☒☒☒

زه له خپل ځانه سترى شوى سيورى

زه له خپل ځانه سترى شوى شاعر

زه هغه هېر، هغه نيمګړى غزل

هغه له سترګو غورځېدلى شاعر.

☒☒☒

زه رالوېدلى د موسکا له غرونو

اور راکې مړ دى هسې سکور يمه زه

زړه کې هنداره د سبا قتله ده

لکه حباب هسې يو کور يمه زه.

☒☒☒

زه ددې تورو شپو کېږدۍ ته ناست يم

مانه د ورځو تاج محل هېر دى

زه د تيارو د ډمو رنګ وهلى

مانه د سرو شونډو غزل هېر دى.

☒☒☒

زه د ابليس ناوې په ښکار وړى يم

زه د بدرنګې ګناه اور کې سوځم

زما يې خوله د شپې پر تيو ايښې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د کمبختو ستورو کور کې سوځم.

☒☒☒

زه ددې ورېځو سمندر کې لاهو

او ته ساحل راته د لمر ښیې

زه د لولیو شپو په غېږ کې ستړی

ته راته غېږه د سهر ښیې.

☒☒☒

ما د زړو بګوو چیغې وژنې

رانه پېښې څه د بلبلو غواړې.

زه د بلا ژامو کې شپې تېروم

ته راته عزم د خندلو غواړې.

☒☒☒

زما یې چیغې په زنځیر تړلې

لکه فرهاد راته تېشې راکوې

زما یې شونډې په توبو ګنډلې

ته ګنا هکار راته نشې راکوې.

☒☒☒

ګوره زه مړ یم ته آیت د سبا

راځه راځه اشنا یه هیر مې که

رنګ مې وانخلې له دې سوي دردمند

باد یم راوړی په باد تیر مې که.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۸/۳/۱۳۷۳

کابل

غزل(۲)

غر ځومره ښکلی دی؟

د تیږو دارام سین

د موسکا

ویښو ځپو کې ویده،

غر

ددې شګو په ټوکریو کې

د لمر د سرو انګورو

د باران هادي.

⊠⊠⊠

غر ځومره ښکلی دی!

د لارې د کاروان د تږیو اوښو

هر قدم کې

د شنو پرخو ګړی

غرمو د مینو د کیسو

سمسوره ژبه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ښکلو ښاپېریو

د کمڅو د سرو ګلونو

د باغچو مالي.

غر

د ښارونو

او کوڅو

او د بامونو

له تورتمو زندانونو نه د وتو

شنو یادونو

د سفر او ازادیو ډګر.

غر

د هوسیو او بازانو

ددې سترېو سترېو منډو

او خویونو

دغه ښکلی

زړه راکښونکی انځور.

غر څومره ښکلی دی اشنا

دا څومره ښکلی دی غر!

۲۷/۵/۱۳۷۳

لغمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل او خنجر

یو روڼ د سبا باد یم تکل شته خو وزر نه شته

دا څنگه پسرلی دی؟ سهر شته مازیگر نه شته

ای شپې! ته دې له ستورو نه دا ورېې پلو ډک کړه

زموږ د ورځو برخه کې خو څاڅکی د لمر نه شته

جنډې نه شوې دېرو کې هغه شنې د چلم وربځې

وطن مې د شملو دی، خو یوه هم پر سر نه شته

یو گل چېرته کمڅو کې لکه ستوری زرغون نه شو

منگولې پر نکریزو او منگی پر گودر نه شته

راشنه نه شوه پر ژبه د چا بیا میوندي کرېکه

شپېلۍ پر کړو برېتو، یو غمی پر خنجر نه شته

ننگیاله چې دې خوا کې نه ((خزان)) شته نه ((ټکور شته))

والله چې په دې ښار کې غزل نه شته، هنر نه شته.

۱۳/۷/۱۳۷۳

کابل

کجاوې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دی؟ د کوم ځای دی؟ او چېرې درومي؟

نه پوهېږم!

چې د سهار د شنو وږمو د شنې زېږدا شېبه کې

د جامو غر په اوږو مات کړم

د شنه خوب د شنو اوبو په سین کې ولامبم او سترګې شمه

دی شي نږدې

سپینې جامې راځنې وتښتوي.

او د غنمو پر ورېښمینې پولې وخېږي او چیغې کړي چې:

ای لامبوزنه،

ای د سین سپینو کبانو،

ای د باغ مرغیو!

ما درته سرې، تورې جامې راوړې

راشئ دا سپینې او خیرنې جامې وغورځوئ!

څه شېبه وروسته ددې کلي د مرغیو

او کبانو جامې نوې شي

سین تور شي

ونې تورې

کلی سور

او کلی تور غوندې شي

بیا کجاوه پر اوږو بار کړي

خدای زده چېرته به ځي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

□□□

کله چې پاڅم

هغه وینم چې روان دی

او د دښتو پر نویو لارو منډې وهي

او کجاوه یې زما له تکو شنو خوبو ډکه ده

بیا د کوچیو د کاروان مخې ته تم شي

او هر خوب مې

موتۍ موتۍ پر وریو او اوښانو وپشي

کجاوه بیا تشه شي

بیا درمو له مخې شنه واښه راټول کړي

کجاوه له سره ډکه شي

موسکۍ شي

بېرته وخوځېږي

شپه شي، تیاره شي

نورو وریځو سره یوځای شي

باران شي

او له سترې کجاوې سره راوښځېږي

بیا د غنمو پر وربښمینو زلفو وخېږي

او چیغې کړي چې:

جامې مو سرې

جامې مو تورې،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خویونه مو ژېړ!

داسې یو زېړی راته وکړي

او روان شي

خدای زده چېرته به ځي؟

۱۸/٦/۱۳۷۳

کابل

چوپتیا

زما د کور ځراغ ماښام نه تر سبا سوځي

او له ماښامه تر سبا

د خپلې ښکلې تنهایۍ له تورو زلفو سره مینه کوم

ما یې د زړه پر دښتې کور کړلی

ما د چوپتیا له سپینو تیونه

د ژوند د چینې غړپ کړی دی.

❖❖❖

زما د کور ځراغ ماښام نه تر سبا سوځي

خو به مې خیال

لکه یتیمې مرغلرې

د غزل له یاقوتي شونډو راونه څڅېږي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور به د سترګو له هنداروو نه د خیال

او د غزل شنه انځورونه ټول کړم

نور مې د خیال واګې چوپتیا ته بښم.

۲٤/٦/۱۳۷۳

کابل

د عبدالقهار عاصي پر شهادت

یوه منثوره ویرنه:

زه هم درځم!

مورې چې سترګې غړولې

او مورې چې دادی سترګې غړوو

د مینې کیسه مو نه ده زده

مورې مینه نه پېژنو

وینه پېژنو

وینه او مړینه زمورې برخلیک دی

وینه او مړینه زمورې تاریخ دی.

٭٭٭

مورې لا مینه نه ده لیدلې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه هغه کوچی باد دی چې پر غولي مو هېڅکله شین نه شو

موږ مینه نه پېژنو

زموږ نوم یې له وینې او مړینې سره تړلی دی

رښتیا،

د((حسین)) او ((یزید)) کیسه دې زده ده؟

پېړۍ پېړۍ کېږي چې

د ((یزید)) په لاس کې توره شنه ده

یوه توره توره

یوه سره توره

هغه توره چې ((حسین)) پرې هره ورځ وژني

او د ((حسین)) پر مرۍ یې راکاږي

مګر تا د ((حسین)) مړینه لیدلې ده؟

مګر دا ((یزید)) نه دی چې هره ورځ مري؟

))مګر دا ((حسین)) نه دی چې هره ورځ زېږي؟((

هو،

موږ مینه نه پېژنو

وینه پېژنو

وینه او مړینه زموږ برخلیک دی

وینه او مړینه زموږ تاریخ دی

_خو څرنګه برخلیک؟

د ((حسین)) برخلیک؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو څرنګه تاريخ؟

د ((حسين)) تاريخ!

رښتيا،

زموږ نوم يې د ((حسين)) له نامه سره هم تړلی دی.

☒☒☒

ای تاته وايم!

موږ دې په ياد يو؟

زموږ جونګړې دې په زړه دي؟

اوکله دې زموږ پر جونګړو

هغه بې ييبرې لوګي نه دي هېر؟

هلته چې خاوره يې يوازې يوه لويشت ده

نيم يې زندان او نيمه يې هديره

هغه زموږ کلی دی

او هلته زموږ جونګړې شنې دي

هلته چې د نغريو پر سرونو لوګي له لوږې مري

او اوبه له تندې جل وهي

هلته زموږ کلی دی

زه او ته هلته پيدا يو

زموږ د کلي لاره پر ګلونو نه

پر اغزيو ده

پر دغو لارو زموږ يبلې او تناکې پښې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر لوړو

پر کاږو لګي

زموږ لارې قاتلې دي

زموږ لاروي قاتلان دي

دغه سترګې او قاتلې لارې

زموږ سترګو کاروانونو ته

اوبه نه

وینې ورکوي

زموږ د سترګو منزلونو وینې

زموږ د سترګو ارمانونو وینې

هوکې!

موږ مینه نه پېژنو

وینه پېژنو

وینه او مړینه زموږ برخلیک دی

وینه او مړینه زموږ تاریخ دی

رښتیا،

کله دې د سیندونو مړینه لیدلې ده؟

ګوره! سیندونه هم مري

او زموږ نوم یې

د سیندونو له نامه سره هم تړلی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای! کله چې تېپې پرښتې

لکه د وینو ځاځکي

دانه دانه له اسمانه ځاځي

تا د اسمان د زړه چاودون شېبه

ای! کله چې ورېځې

د سپوږمۍ د سپین کمیس تنۍ پرانیزي

تا د ستورو په سترګو کې

د وینو چغارې لیدلې دي؟

او کله چې ږلۍ

د غوټیو موسکۍ شونډې

په غاښونو ځیري

ته د ونو او ګلبوټو د ویرجن غزل کانو

پر زړه ویشتلی یې؟

هوکې،

سپوږمۍ مري

او ستوري هم مري

خو ته یې چېرې هدیرو ته ناست یې؟

دا تیارې دي چې هره ورځ مري

او دا

سپوږمۍ او ستوري دي چې

څو مري هومره زېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⊠⊠⊠

مورې چې رازېږېدلي يو

او مورې چې دادی ژوند کوو

له غزل سره زېږېدلي يو

او له شعر سره مو ژوند کړی دی

غزل مو د ډوډۍ مالګه

او شعر مو د کور چت دی

زموږ ژوند شعر دی

يو تريخ شعر

او زموږ شعر ژوند دی

يو تريخ ژوند

خو تا کله د غزل مړينه ليدلې ده؟

او کله د شعر مړينې ته ناست يې؟

موږ مينه نه پېژنو

وينه پېژنو

وينه او مړينه زموږ برخليک دی

وينه او مړينه زموږ تاريخ دی

رښتيا،

زموږ نوم يې د شعر له نامه سره هم تړلی دی.

⊠⊠⊠

پوهېږې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او ته دواړه له یوې ونې یو

ته لاړې

خو باور لرم چې زه هم درځم

څو دا شلېدلې ریښه یوه شي

باور لرم!

باور لرم!

۲٤/۷/۱۳۷۳

کابل

مور ته مثنوي

موري دا غر د غمو چېرته یوسم؟

دا هدیرې پر اوږو چېرته یوسم

راته میراث یو سور ګرېوان خو نه دی

دا یو یعقوب او یو کنعان خو نه دی

هره لوېشت څاه ده هره څاه کې یوسف

د هر کاروان د پښو درزا کې یوسف.

⊠⊠⊠

موري په وینو کې خوټېږي چړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه باران پر موږ ورېږي چړې

دا پر یوه ((حسین)) ژړا خو نه ده

دا یو څو ورځې کربلا خو نه ده

راغی په سر راته بادشاه شو یزید

زموږ د کلي شهنشاه شو یزید.

⊠⊠⊠

موږ په زړه کې یو پرهر خو نه دی

موږ تنها قتل د لمر خو نه دی

دلته هر ستوری او سپوږمۍ قتله ده

دلته هر ګل، هره غوټۍ قتله ده

موږ لوګی شو او سوزېږي وطن

موږ په سرو تورو قتلېږي وطن.

⊠⊠⊠

موږ یو ویر او یو ناکام خو نه دی

دا یو خوشال او یو بهرام خو نه دی

دلته یوازې مسیحا خو نه دی

دلته یوازې یهودا خو نه دی

دلته هر کاڼی او انسان شو قابیل

هر یو لستوڼی هر ګرېوان شو قابیل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⊠⊠⊠

موري يو غر دلته اباد خو نه دی

هغه پامير، هغه شمشاد خو نه دی

دلته کبان دلته سيندونه سوځي

دلته له تندي بارانونه سوځي

د باغ ناموس راته اغزيو لوټ کړ

پت د کېږديو مې پرديو لوټ کړ.

⊠⊠⊠

موري شملې شته خو سرونه نه شته

ډېري مو شته په کې کټونه نه شته

بادونه راغلل چلمونه مات شول

هغه د کلي چنارونه مات شول

موري زخمي دی موري وران دی ګودر

يو جل وهلی بيابان دی ګودر.

⊠⊠⊠

موري يو غم او زړه چاودون خو نه دی

موري د وينو يو جيحون خو نه دی

دلته هر کاڼي کې جيحون دی موري

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په خپل کور کې بېلتون دی موري

موري یو تندر دې پر کور ولګېد

ستا پر سپېځلې لمن اور ولګېد.

❖❖❖

موري زړګی دې را چې ویې ژاړم

دا مات منګی دې را چې ویې ژاړم

زه دې د مړې ونې بلبل نه شومه

سویو کمڅیو ته دې ګل نه شومه

سترګو ته اوښکې څو پیالې خو راکه

دعا دې نه غواړم ښېرې خو راکه.

۱۹/۸/۱۳۷۳

کابل

زېرى (۱)

زړګیه زېرى زېرى چې وږمه د سبا راغله

زما د تیارو کلي ته ډیوه د سبا راغله

باور مې کله نه شو چې به بیا پېښه راوکړي

دې قتلو پسرلیو کې غونچه د سبا راغله

حیران وم چې ماشوم غزل به کوم غوږ کې ویده کړم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاږه کاږه مالت ته مې نغمه د سبا راغله

کلونه پس به بيا پر جل وهلي دښتې ووري

له سپينو پرخو ډکه لوپټه د سبا راغله

نه مړ نه يې ژوندی کړم دې مغول يوازېتوب مې

ای وړيو هوجرو زېری پښتنه د سبا راغله.

۲۵/۹/۱۳۷۳

کابل

نيمګړی غزل

ولول زلفې خورې کړه غوړوه راباندې شپې

له تورو شپو دې جار شم وورِوه راباندې شپې

ړمنځ دې کړو کاکل کې اخر زړه راته زخمي

هر ځاځکی يې شو ستوری څڅوه راباندې شپې

ما ستا د خيال يو سيوری کړ د شپو له سپوږمۍ پور

سپوږمۍ شه لکه خيال مې بلوه راباندې شپې

هر خوب مې وړی وړی دی هر خوب وهلی جل

کېږدی مې د ليمو شه خوروه راباندې شپې

ستا سترګې پښتنې دي زه يو سترې مساپر

د سترګو په هوجرو کې تېروه راباندې شپې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس دومره چې سپرلی شم او یو ګل شم د کمڅو

خړوب مې په دې شپو کړه بهوه راباندې شپې

ارمان مې د نیمګړي غزل هېڅ نه شو پوره

په لېچو مې سر کېده زنګوه راباندې شپې.

۲۷/۹/۱۳۷۳

کابل

شپېلۍ (۱)

د غره په ذهن کې خوره شوه شپېلۍ

په سرو ماڼو مېلمنه شوه شپېلۍ

دا د کېږدۍ پلو خو واړوئ لږ

تللې کوچۍ وه راستنه شوه شپېلۍ

ورې زلمي شول، اوښې پېغلې شولې

لکه خېرې په غرونو شنه شوه شپېلۍ

ستورو جامې د اتڼ واغوستلې

د هسک د دښتو ترانه شوه شپېلۍ

پښتني غرونو په کې ساه پو کړې

ځکه درنه او پښتنه شوه شپېلۍ

راته یې ښکل کړلې غمبورې د خیال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د غزل د کور ډیوه شوه شپېلۍ.

۳۰/۹/۱۳۷۳

کابل

د زرتشت خوب

زرتشت ترونې لاندې پروت دی

د سترېا او د خولو دا خونړی سېلاب یې باد ته اېښی

زرتشت جل وهلی

زرتشت له ډېرو مودو پس د سترېو سترګو تورو څمڅو کې

د خوب له پرښتو سره تر غاړې وتی

زرتشت ویده دی

زرتشت جل وهلی.

☒☒☒

زرتشت ویده دی

زرتشت جل وهلی

زرتشت د خوب د پرښتو د وربلونو د ماښام پر ځنګله نه مړېږي

زرتشت د ښکلو پرښتو د اننګیو په هندارو کې خوبونه ویني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرتشت ویده دی

زرتشت جل وهلی

ای د ځنګلونو

او د غرونو لویه خدایه!

نه پوهېږم

هغه مار چېرته دی؟

۱۸/۱۱/۱۳۷۳

کابل

راته وناخه هنداري!

نن مې اوښکې

دا د سترګو له صدف نه څڅېدلې مرغلرې

زما د خیرې اوبو ورې ګرېوانه خړې ډولۍ کې

لکه ناوې سرې منګولې د بڼو پر ځنګله ایښې

د پښتون کور ناوکۍ ده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوله ژاړي

نن مې اوښکه ناوې شوې

راته وناڅه هنداري!

✕✕✕

نن مې کب د سرو ويرونو

د غمونو د ويرجن سيند

د تورتمو، لېونيو او ياغي ځپو د زړه پټې کېږدۍ نه

د ښکاري خندا د جال مزو کې کېوت

نن مې لوند ګرېوان وچ شوی

خو يو ځاځکی په کې شين دی

ته به وايې د لمر کور دی

ته به وا د سپوږمۍ شپه ده

نن مې اوښکه ناوې شوې

راته وناڅه هنداري!

۲۷/۱۱/۱۳۷۳

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

درځنې لاړم کلیه!

څومره ښایسته دي

زموږ د کلي چم کې

دا د شنه سین په شنو اوبو کې

د کبانو بچي.

څومره ښایسته دي دې ویالو کې

د هیلیو دغه سپینې لوښې

د دوی نازکې منډې

د دوی نازکې چیغې.

⊠⊠⊠

څومره ښایسته دي

زموږ د کلي

د سپېدارو ترټیکریو

غرمني خوبونه

او مازیگر په شنو چینو کې

د کرۍ ورځې سترِیاوو مینځل.

⊠⊠⊠

څومره ښایسته دي

زموږ د کلي په چېلو کې

د انگورو ښیښې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ګیلاسو د وړو وړو نیالګیو

ګڼې، ګڼې شنګلې

چې سرې مرۍ یې دي

زموږه د باغو

د ښاپیریو یاقوتي غوړوالۍ.

☒☒☒

ځومره ښایسته دي

زموږ د کلي

د غوزانو هسکې، هسکې ونې

او د ښاخونو په هر رګ کې یې

د مست زړګي د وینو لپې

چې ترې غریبې پېغلې اخلي

خپلو شونډو ته

د حسن خدایي رنګونه.

☒☒☒

ځومره ښایسته دی

دې ګودر کې

زموږ د پېغلو د شینکیو منګوټیو

د چاودون

او ماتېدلو اواز.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښومره ښايسته دی

دا زموږ د کروندګرو

د ښېرو کلی.

ښومره ښایسته ده

دا زموږه د لوګرو

دا هاږ دېره.

زه درنه ځم

د خدای پامان

درځني لاړم کليه!

مادې د حسن په مالت کې

ددې وخت د سوداګرو

وینې ښښونکې سترګې چېرته پرېږدي؟

دروغ

ډېرو ډېرو ښکلو مې

پر دښتې د سینې، د تورو زلفو شپې زرغونې کړې

ډېره د اورنيو اننګيو د لمبو د سيند ښپو کې

زما د شونډو بېړۍ تاوه شوه راتاوه شوه

شپه د تورو زلفو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وږمه د اننګو شوم

خو دا ګل

او دا شاعر زړګی د چا نه شو

ډېرې مودې وشوې چې مې زړه

د ستا د زلفو په ځنګله کې

د ماښام د شپېو ستورى دى

زه د هېچا نه شومه

يوازې ايکې ستا شومه

تا هم راته دروغ ووې دروغجنې،

درواغجنې!

درواغجنې!

هغه ګل، هغه شاعر زړګی مې بېرته را.!

١٣٧٤ل

کابل

غزلبولې

ما يې په سترګو کې کېږدى وهلې

خدايه! ګرداب کې مې بېړی وهلې

چې يې په شپو کې خپل غر هم شي ترې ورک

هغو کمځو کې مې غوټې وهلې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې یې نن لاره کې سم شین شومه

نیمو شپبو کې مې پېړۍ وهلي

دا د باران څه زړه چاودون خو نه و

ما یې پر بام باندې سلګۍ وهلي

ترې غزلبولې چغې هم نه ورې

بیا یې پر ټپ راته پټۍ وهلي.

سیند ته غزل

رژېږي پاڼې پاڼې تش ګرېوان شولې ای سینده!

یو ښار وې د هندارو ولې وران شولې ای سینده!

یوه مسته نغمه نه شوې په ورا کې د کبانو

نه دې سپینو هیلیو ته جانان شولې ای سینده!

پرون خو د شپبو د ناوې پېغله ښکلا ته وې

خو نن یې لکه زلفې پرېشان شولې ای سینده!

سپین ږیرې جاله وان د کلي نه شته مودې وشوې

دا اوس ولې په سترګو کې حیران شولې ای سینده!

اشنا ګوره چې بیا دې د څپو زمرې ګونګې دې

ارامه غلو وهلی یو کاروان شولې ای سینده!

یو لور وې د شنو ولو خو اوس ښکارې چې په خپله

کېږدیو غوندې ونه د بیابان شولې ای سینده.!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۷٤

کابل

غزل

د غره تر غاړې ناست يم شپه سپوږمۍ سره کومه

خبرې دې جانانه! له شپېلۍ سره کومه

ستا سترګې خو کوچۍ شولې ايلبند په ايلبند ګرځي

اوس جنګ د هغو سترګو له هوسۍ سره کومه

نازونه خو تا وکول پر ما باندې زوال شول

د خال پر ځای دې مينه ترووږمۍ سره کومه

ماخوب درځنې وړی دی خپه چې نه شئ ستورو!

ګيلې يې لکه وربځې له سيلۍ سره کومه

يو غر دی او څو کاڼي يوه شنه کبله نه شته

باران شوم ژړاګانې له کږدۍ سره کومه.

۲/۱/۱۳۷٤

لغمان

شپېلۍ (۲)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپېلۍ د پرخو پرخو شونډو په غرمو وري

شپېلۍ د سترې شپنې لارې ته کېږدی وهلې

شپېلۍ په للمو للمو غرو اورې.

⊠⊠⊠

شپونکیه! ماته دې شپېلۍ مه شه

د جل موسم دې،

د جل شپې دې

او د ورېځو اوښې بیا شنډې دي

راته یو ځاځکی د باران خو شه!

باران پښتون شو

د خپل کور پر بامو نه وورېږي

باران ورغلی په پردیو ووري.

⊠⊠⊠

شپېلۍ پر للمو للمو غرو اورې

شپېلۍ د سترې شپنی لارې ته کېږدی وهلې

شپېلۍ د پرخو پرخو شونډو په غرمو اورې.

٨/١/١٣٧٤

کابل

غوښتنه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مادي د تن سپينې ښيښې نه هغه سره شراب لا نه دي څښلي

ما دي يوازې دوه غوټۍ د اننګو ښکل کړې

خمار دې کړمه خو نشه دې نه کړم

د بېسدۍ هغه شيبه دې نه کړم

تندې اخيستی يم

شراب قطره قطره خو راکړه

د مرغلينو ښيښو منځ کې

د خوږې ګناه کاله ته

اجازه خو راکړه!

١٤/١/١٣٧٤

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وينو غزل

مادې اوړېدې لارې څارلې خو اشنا مه راځه

قدر دې نه شته پسرليه پر دې خوا مه راځه

موږه د شپې د تيو روړېدې يو سبا څه کوو

وړانګې دې ټولې کړه ورځه دلته سبا مه راځه

موږ د مرګې غشي پر زړه هر مازيګر خوړلي

د نظر غشيه پر دې سوې کربلا مه راځه

دلته سارا د ديدن قتله ده، هر کاڼې قتل

دلته يو پل د مجنون نه شته دی ليلا مه راځه

د وير په چم کې خنداګانې اوربدی کله شم؟

يو اسويلی شه راته ډکه له خندا مه راځه

د ذهن وران يو کور مې شته په کې د وينو غزل

دي بې قدری کې د ښايست غزلې بيا مه راځه.

١٥/١/١٣٧٤

کابل

غر (٣)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غر مې د زړه پر هره پاڼه لکه ګل شین دی

غر مې چې زړه سمسورې دښتې کې کېږدی وهلې

لکه د ستا چې کشماليو کې کاکل شين دی.

⊠⊠⊠

زړه مې کوچی دی

وينه مينه په کې غره کړلي

کوچی بوډا شو،

کوچی مري،

خولا دغره په مينه موړ نه شو

کوچی دغره پر شګو ناست دی

دغره کاڼو ته لمونځونه کوي

کوچی چنار دی پاس د غره په تور وربل شين دی

غر مې د زړه پر وطن ټوله لکه کابل شين دی.

٢٥/١/١٣٧٤

لغمان

غر (٤)

ماته د غره د لاسو بوی راځي

مېږې وېدې دي زما ړوند سفر په خوب کې ويني.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

❖❖❖

هلته به غر دشنه سپرلي د دسترخوان پرسرلګیا وي

د باران پر رنځو ځاځکو به لاسونه مینځي

غره به د ځانګو پر وربښمینو تیو خوله ایښي وي

او ګلورینې پې به ځاځي ځاځکي ځاځکي له ګرېوانه د غره

هلته به سپین سهر ساقي وي

د غوټیوکنډولیوکې به وېشي دوړ موشراب دغره پرجل وهلوکانو

هلته به سیورو د څېړیو ته شپونکی اشناشپېلۍ غږوي

ماته د غره د لاسو بوی راځي.

مېږې وېدې دي زما ږوند سفر په خوب کې ویني.

۲۵/۱/۱۳۷٤

کابل

آس (۲)

آس لکه بوت هسې حیران ولاړ دی

نور يې له پوندو نه ګردونه د زلمو پر څنو نه وورېږي

آس لکه مست ښامار،

دغاړې هسک بېرغ پرخپلوشلواوخوب ورو اوږو نه شي ورلاى.

❖❖❖

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

آس لکه بوت هسې حیران ولاړ دی

نورېې د تورو غزلونه د ګامونو تندرونو کې زرغون نه شول

نورېې د لوړو غرو له څوکونه ارنه ورلې دشنوشنوتوپانونوکیسې

دا آس بې تورې،

بې جنډې

څومره بدرنګ ښکارې!

۱۰/۳/۱۳۷٤

کابل

خوب

پرېږده یوه بله پیاله هم په سر واړومه

⊠⊠⊠

بېګاه مې خوب لیدلی

له سرو ګلابو پرښتو راته جامې اودلې

ستورې مې زانګې دګرېوان په لیکو

دلاس غل مې رانه ورک دی

ستا دزلفو توروشپو نه راته شپې راوړې

اود غنمو نارنجې فصل کرې راته په سترګو کې

د ورو نارنجې خوبونه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده یوه بله پیاله هم په سر واړومه.

۱۰/٤/۱۳۷٤

کابل

غر (٥)

غر،

سیند،

ځېری،

زه له همدغو جوړ یم

غر مې هډوکي

سیند مې وینه

او هر رګ مې د ځېریو ځانګه

زما یې نوم د غره او سیند اوځېریو په لاسو لیکلی.

غر د ځېریو شنه شمله په سر د کلي پر دېرو خور دی

د خدای له شنه تخته پرې ووري لکه سپین باران

د پېغلو پېغلو ستورو حورې

سیند تر غېږې لاندې ناځي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ځپې ځپې تيونه يې اوبه اوبه شول.

⊠⊠⊠

سيند،

څېړې:

زه له همدغو جوړ يم

مور مې د غره د سرو لمرونو د توپان هغه زړه ابۍ ده

ټوله ورځ

د لمر په سرو وړانګو ډوډۍ پخوي

پلار مې دغره هغه ګوربت دی

چې تر سيورو د وزرونو يې

د وربځو د کاروان د توپاني او ښانو پل وچ دی.

⊠⊠⊠

غر،

سيند،

څېړې:

زه له همدغو جوړ يم

چې د ګناه او ګناهونو ميندې لنګې شي،

له خولې د جبرائيل نه د غضب څګونه لارې وکړي

نوح مې د غره پر سره کېږدۍ غوړوي

زموږه غرونه توپان نه پېژني

د ازادۍ او عشق نومونه ملايکو ته زما د غرو شملو ښوولي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⊠⊠⊠

مورمې د سنید څپو ته ناسته ده

په لمر راته ډوډۍ پخوي

پلار مې ګوربت دی

راته بولي د څېړيو د شنو ځانګو

اود لوړو لوړو غرو د شملو سرود.

۲۰/٤/۱۳۷٤

کابل

دا کښتونه- دا بادونه

دا ترځو باران د اوښکو؟

دا ترځو د تورو وربځو چپاوونه؟

دا ترځو قتل د لمر، قتل د سيورو؟

داترځو زما کښتونه، ستا اسونه؟

⊠⊠⊠

دا ترځو زګېروي د باغ، د سپوږمۍ چيغې؟

دا ترځو د شپو په موټو کې قمچينې؟

دا ترځو د بې حيا پردې په تورو

راته وژني پښتنې پښتنې مينې؟

⊠⊠⊠

دا ترځو د مينې تور سفر ته لارې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ترخو نېزې د باد، كمڅۍ د ګلو؟

دا ترخو پر دې هوجرو يرغل د واورو؟

دا ترخو تبر په غاړه کې د ولو؟

⊠⊠⊠

دا ترڅو دا خوارې څمكې، خوارې سپارې؟

دا ترڅو دغه نهر نهر فصلونه؟

دا ترڅو زخمي ورغوي د لوګرو؟

دا ترڅو يې له تڼاكو نه باجونه؟

⊠⊠⊠

دا ترڅو د ريا سپين څادر پر ولو؟

دا ترڅو په رڼا ورځو كې لمونځونه؟

دا ترڅو تسبې په بنګو كې لړلې؟

دا ترڅو په تورو شپو كې ګناهونه؟

⊠⊠⊠

دا ترڅو مې بې پتي د سرو غوټيو؟

دا ترڅو د ستا اغزي زما باغونه؟

دا ترڅو په دې پردي پردي ټوپكو

قتلوي دا زما خويندې، زما ورونه؟

⊠⊠⊠

دا ترڅو وطن زمونږ واک د پرديو؟

دا ترڅو وطن زمونږ حكم د نورو؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ترخو زموږ د باغ پېغلې بلبلې

ګډوي راته هوجرو کې د سرزورو؟

⊠⊠⊠

دا ترخو به نه اذان نه جوماتونه؟

دا ترخو به نه ساقي نه يې جامونه؟

دا ترخو د ابليس سره لمبه لاس کې

راته سيزي کله کور کله ښارونه؟

⊠⊠⊠

داترخو د ورور په وينو کې منګولې؟

دا ترخو د مور په سترګو کې کوکارې؟

دا ترخو مې د وطن ابۍ شهيده؟

دا ترخو مې د ولس، دا لارې لارې؟

⊠⊠⊠

ما ويل چې که ها سيورى دلته وشي

زه به بيا لکه انګور ببرته زلمى شم

ما ويل چې که ها لمر ببرته ژوندى شو

زه به ټول لکه ماښو ورته لوګى شم.

⊠⊠⊠

ما ويل چې که دا شپه چېرته سبا شوه

بيا به نه زيږي بګوې له تيارو نه

ما ويل چې د اسمان شمله به وچوي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې ښکلو ښکلو ستورو له غونچو نه.

ماویلې چې یو ځلې که سپرلی شو

بیا به جوړ شي پر کمڅو د ګلو غرونه

ما ویلې که یوه څپه شوه وېښه

بیا به زېږي له لښتیو نه سیندونه.

خو مې کښت دې لېونو اسونو لوټ کړ

د لورونو غاړې یوړلې زنګونو

د کوچیو د کاروان مخې ته تم دي

دا اسمان اسمان اغزي زما د غرونو.

۱۳/٤/۱۳۷٤

لغمان

غزل

موسم ومه د جل، رانه باران شولې ورېمې!

څادر مې شوې، تنې مې د ګرېوان شولې ورېمې!

دا زه وم چې مغرب ومه دښکلو د سجدو

داته یې چې سجدوته مې یزدان شولې ورېمې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زه هغه زه نه يم ټول تصوير يم ستا د مخ

زه سيورى ستاد سترګو، ته مې ځان شولې وړمې!

يوه شمعه مې بس وه د تياره كاله د شپو

تيارو ته مې د كلي چراغان شولې وړمې!

تالو كې ژبه وچه د غزل مې وه پرون

نن ټول شومه غزل چې مې جانان شولې وړمې!

٥/٥/١٣٧٤

كابل

اورنى پر درمندونو

دلته مه راځه اشنا پر كلي جنګ دى

هر مالت او هر ګودر په وينو رنګ دى

دلته ښكلې كمځۍ سيورې دي باغ نه شته

دلته مېشت د تيارو زور دى څراغ نه شته

دلته شنه دي لور تر لورې توپانونه

دلته مړه دي په نغريو كې اورونه

دلته ځاله د ګوربتو په اور سوې

دلته زېږې له زمريو نه بګوې

دلته شرنګ نه شته مړوند كې د بنګړيو

دلته پل كلي كې ورک دى دسړيو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مري له ډېرې لوږې تنوروته

دلته اور اخلي له تندې نه سيندونه

د پردېسو ګاولي نه شته په دېرو کې

د رباب ستونی وچ شوی دی هوجرو کې

دلته تيتې د پښتون لوړې شملې دي

سپکې شوې مو د ميندو لوپټې دي

هر قدم کې پايکوبي ده د دېوانو

هر لوېشته کې کورګی دی د پېريانو

لمر يې وواژه د شپو دلته يرغل دی

قتل شوی مې په شونډو کې غزل دی

تاووي راته پر ژبو زنځيرونه

سړوي راته ککرو کې اورونه

درښتيا لوريې چې ويښه کړه تربور شو

چې د حق ناره يې جګه کړه منصورشو

چې يې ((نان)) ته ((ډوډۍ)) ووېلې فاشست شو

چې ډېره پرمخ نه وه کمونيست شو

يو خنجر دی څو چړې دي څو لاسونه

راته ريبي د وطن دمور رګونه

رالوېدلې دنيکه دسر پګړۍ ده

خواره شوې د زړې ابۍ کېږدۍ ده

يو ((اکبر)) بيا ددې غرونو بچی نه شو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ((ايوب)) د ميوندونو سرې نه شو

فرهاد شته دی، تېشه شته خو غږ يې نه شته

پښتانه هسې ژوندي دي زوږ يې نه شته

دا چې نن د خونړي کاروان رهبر دی

د اوبو د ژيو هغه سوداګر دی

د زرتشت اور يې شهيد کړ سيلاب راغی

اورنی پر درمندونو درياب راغی.

۲۲/۵/۱۳۷٤

کابل

زېږدا

هغه ګړی خدای د جنت د ښکلو حورو

د ليمو پاڼو کې

د ښکلاګلو ته په لپو ورکولې اوبه

چې ته راوزېږېدې

او ته د خدای دباغيچو د سرو ګلونو

هغه شنه ((وړمه)) شوې.

٦/٧/۱۳۷٤

کابل

زېږې (۲)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په سترګو کې يې شين فصل د وير کرلی

د لمر زخمي زخمي کوترو ته

يو زېرى دباران خو مې شه!

کوچيان په سره وچکالۍ راغلل

دې وږو وږو وريو ته د اوښکو دسترخوان خو مې شته!

۹/۷/۱۳۷٤

کابل

بې نښې

پوهېږم نه،

له کومه ځايه يې پر ما باندې راپېښه کړې؟

دلته يې سيورى هم د ځمکې په سر خور نه دى

په سپينه تنده کې يښه د تبر نه شته

د زلفو باغ نه يې دښار د بازارې ګلونو بوى نه خېږي

نه يې خو ښکلوانګوکې د شنوکليودتاودوبادونو مچه ښکاري

پوهېږم نه،

له کومه ځايه يې پر ماباندې راپېښه کړې؟

داسې حيا د پرښتو سترګو کې هم نه شته

دا سترګې نه دي

د حيا چينې دي.

۲٦/۷/۱۳۷٤

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل

غر (٦)

د باد له څېو مې د غره د هغه شنه ځنګله سلام راځي

باد مې د غره د سپینو کاڼو په هندارو کې د خپل زلمیتوب خوب لیدلی

باد مې د کلي دتیارو شپو تورو زلفو ته د غره د رڼو ستورو کجاوې راوړې.

☒☒☒

که چېرې نه وای غره!

زما په سترګو کې نوځالې د ګربتو ځایېدلې کله؟

مابه دلمر تېپي تور زنو ته دپاڼو پر ورنونو طلایي خوبونه چېرې پلټل؟

او که ته نه وای غره!

ما به د خپلې هسکې غاړې دغه دنګ اس ځغلولو چېرې؟

۲۲/۷/۱۳۷٤

کابل

خوب ته سرود

خوبه! ځادر راباندې وغوړوه

نور مې ویده کړه چې ویښتیاوو سترې کړی یمه

نور مې ویده کړه چې له ویښې نه مې کرکه راځي

زه چې ویده یم ویښ یم

خوبه! ځادر راباندې وغوړوه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه قربان دې شم

نور ماته ددې ورځو دا بربنډې پېغلې مه راښيه

زه يې د سترګو په هندارو کې

د اور اود سکروټو او لمبو ازانګې نه شم ليدی

زه خپله لاره بې له شپو په رڼو ورځو کې موندلای نه شم

ورځ مې د سترګو په هندارو کې اورونه کړي.

خوبه ويده مې کړه

څادر راباندې وغوړوه.!

۳۰/۷/۱۳۷٤

کابل

تش صدف

ځانګه مې وچه ده غوټۍ نه لري

هغه کوچۍ يم چې کېږدۍ نه لري

هغه صدف يم چې ترې لوټ شوه سيپۍ

زه هغه شپه يم چې سپوږمۍ نه لري.

۱٤/۸/۱۳۷٤

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد رشاد ته د هغه د څلوراويايمې کليزې په مناسبت:

جامِ جم

مشواڼې يې رانه يوړه قلم نه شته

بت پرست يم خو مې ښکلی صنم نه شته

يويې ته يې دامنې؟ چې ټول وطن کې

بې له څو تنو نه زوی د ادم نه شته

ستا درنې پګړۍ ته څه وکړم حيران يم

دې مالت کې بې له ځوزو شرشم نه شته

نن دې نوم ځکه په خوله اخيستی نه شم

ما مينځله خو جانانه زمزم نه شته

زه دې سترګو کې هر رګ د جهان وينم

څومره دروغ دي داچې بل جامِ جم نه شته.

۱۷/۸/۱۳۷٤

کابل

له خوشاله تر ننګياله

مالي راشه اغزو د زړه پر ګل وهلی يم

((سقاو)) په زړې تورې د((مغول)) وهلې يم

رقيب به مې د زړه له وينو تشه((ژۍ))کړې ډکه

خو سر مې د ايل نه دی که يې سل وهلی يم

يو ګل څه په کمڅو کې د پښتو دناوې نه يم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناره د ((اناالحق)) يې په کاکل وهلی يم

حيران يم د ((اکبر)) پر مړي بيا څه پسات شوی

پرديو مې د خپل کور په درشل وهلی يم

تقدير به مو وي داسې له خوشاله تر ننگياله

همدا چې کله غيرو، کله خپل وهلی يم.

۷/۱۰/۱۳۷٤

کابل

((ياسير)) نه مري

((ياسير)) روان دی دايمان بېرغ په لاس کې

د خپل ژوندد دوروستني ټکي شهيدپه خپلو وينو مينځي

((ياسير)) له سره زېږي

((ياسير)) په زړه د اناالحق فصل کرلی

اهريمن د توپانونوپرې څپېړې اودتندرپرې سپرغۍ ووروي

فصل د مرگ نه پېژني

((ياسير)) دشنه فصل د وړو پر وېښمنو کمڅو سوری کړی.

⊠⊠⊠

((ياسير)) دلمر له کلي ځي د زنداني ستورو خلاصون ته

توري ورېځې د شهيد زړه په سرو وينو ولي

((ياسير)) د ښکلې ځوانيمرگې سپوږمۍ غوږ کې

د مسيح دژبې دم د رغېدلو ولوست

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

((یاسیر))دخپلونارو ونه ددې شپو په اسماني دښتو کې کېنوله.

((یاسیر))روان دی د سفر د لارې غرونه، ځنګلونه ریبي

((یاسیر)) دېوانو ته بلنه د جګړې ورکړې

((یاسیر)) لګیا دی دمنزل مزې په پښو کې د یارانو شیندې

او ورته ښیې د فلاح سرود

((یاسیر)) دخدای (ج) د پاکې مینې د اسمان ستورى

((یاسیر)) د ((قاف))دغره د ځوکودښایسته ښکلو پیریانو غزل.

۳/۱۲/۱۳۷٤

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چغوتصویر

زماد چغو شین تصویردې مات کړ

زما نصیب، زما تقدیر دې مات کړ

هغه ریبار خوب مې اوس هم نه راځي

څه د دیدن ښکلی زنځیر دې مات کړ

راته په برندو سترګو ګوره خو مه

زما د زړه د کوټې تیر دې مات کړ

شپه شهرزاده وه، کیسې وې او عشق

دغه دټول عمر شوګیر دې مات کړ

چې یې راوستې زلزلې پر وطن

ګراني کچکول د کوم فقیر دې مات کړ.

٦/١٢/١٣٧٤

کابل

غر (٧)

د غره پر کلي مې د سرو ګلونو سیند راغی

زمادغره په وینو سرې تیږې ډولۍ شوې

د سپرلي ناوې ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غر مې د وينو او ګلونو د غه سرې سرې پګړۍ دواړه تړي.

د وربځو اوښې مې د غره په تورو څڼو

هر سهار څري

غر مې شپونکی دی

دشنوپاڼوپه شنولوښوکې دتوروشپوله تيو ځنې ستوري لوشي

غر مې رمو سره نارې د سرو لمرونو کوي

غر مې د وينو تار په لاس کې

له غوټيو نه جامې جوړوي.

غر مې ښېرۍ ښېرۍ راخور دی

پر ټپي ګوربتو سيورى کوي

غر مې لاسونو د زخمي زخمي ګوربتو کې

له شپو سره جګړې ته

د رڼو ستورو لورونه کري

زما د غره ګوربت د زړه د رڼو وينود ياقوتو له ډېرې نه

راته باد د ازادۍ وورو ي

زماد غره نوم

دسرو وينو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دګل

او ازاديو نوم دی

غرمې د وينو او ګلونودغه سرې سرې پګړۍ دواړه ترې.

۲۳/۱۲/۱۳۷٤

کابل

خوب په ايينه کې

لمرشود شنو پرخو ښيښې یې راته ماتې کړلې

څه د ګلپېغلو لوپټې یې راته ماتې کړلې

ګوره ګوزار مې د پښتون اشنا څه سم ولګېد

زولنې پاتې شولې پښې یې راته ماتې کړلې

زمادزړه خم یې که تش کړ، تشوې دې خير دی

خومره ظالمه ده پيالې یې راته ماتې کړلې

مايې د سترګو ايينې کې و يو خوب ليدلی

دې مې کور وسو ايينې یې راته ماتې کړلې

داسې سجدې سجدې چې وايې ړوندخونه یې ملا

چېرته سجدې وکړم کعبې یې راته ماتې کړلې.

٤/۱/۱۳۷۵

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذبیح الله انیل ته:

له ابلیس سره

کلونه وشول چې مې روح

دخدای د مینې د غوټیو په شینکۍ څولۍ کې نه ځایېږي

ماد ابلیس اشنا د ښکلو سترګو پاڼوکې

د حسن اود مینې غوړولی ځادر

خدای رانه کرکه لري

مګر شاعر ابلیس مې سترګو

اود شونډو جاودو دښتو کې لګیا دی

راته زړي د غزل کړي

څوک مې دښکلې شاعرۍ په قدر نه پوهېږي.

ꕥꕥꕥ

کله چې شپه شي

د خوږې ګناه د پېغلې د سرو شونډو جام پر سر واړوم

ابلیس د حورو د سرو شونډو د سرو پاڼو

کلیمې پټې کړي

اود غزل لونګین خور کړي زماد شونډو پر شاعرو پاڼو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله دې خوب کې د ((حوا)) د چمبو غېږ ليدلی؟

چې يې غزل ته ((آدم)) مست شي ان له شپې نه ترسبا پورې

هغه چمبه، هغه غزل زه يم

نو ته چې ځې راپسې ژاړې ولې؟

لکه ابليس درسره مل يمه زه.

۲۸/۱/۱۳۷۵

داستاد روهي په مړينه:

هغه غر، هغه سيوری

ډک جام مې له منګولو د جانان ونړېده

يو ستوری له لمنې د اسمان ونړېده

دا شپې به دکيسو دزمانې راته څوک راوړي

ای عشقه چې رباب د ادم خان نړېده

يوشين قامت چې رنګ دی اويوشين سيوری چې نه شته

يو ګټ مې له دې غره نه د افغان ونړېده

حيران يم د غزل شبنم به خدايه چېرته تم شي

زموږ چې د شعرونو سايبان ونړېده

څولی به څنګه رنګه د پښتو دابۍ نه وي

يو غر غوندې روهي د روهستان ونړېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۱۳۷۵ل کال غبرگولی.

ویر، مینه

هلته پر مړو ژاړي

خو زه او ته لکه جوړه بتکې

د غیږو غیږو ځپو غرونو کې بربنډ ناځو.

⊠⊠⊠

هلته پر مړو ژاړي

هلته د وچې کربلا د تیږو ښار کې

د سرو وینو نالیدلې سرې غوټۍ ښکلوي

خو زه د کب په شانې

ستا دمچکو سمندر کې لامبم

ته لکه سره انګور په وینو لنده

زما د لاسو د ونې څانګو کې ټالونه وهې

موږ نه ((یزید)) او نه ((حسین)) لیدلی.

کابل

د عاشورا ورځ

۸/۳/۱۳۷۵

پیرمحمدکاروان ته:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه او ژوند

یوه زړه ونه خوره ده پرې

تر سیوري یې یو ځوان ناست دی

یوه سپینکۍ پیشو یې غېږ کې ویده

اود ورځپاڼې په هر توري کې یې سترګې سترګې.

شونډې چلم ته ورنږدې کړې

ورنه واخلې د لوګیو امېل

ورو ورو په شونډو کې موسکی شي

د پیشو په غوږ کې نارې کړې او ووایې چې:

-پیشو تا مینه کړې؟

مینه د چرسو یوه شنه نشه ده

مینه ورځپاڼه ده

په ژوند کې یې پو ټکی د رښتیا نه شته.

-پیشو! پوهېږې چې ژوندون څه دی؟

ژوند دشنو چرسو د وریښمینې نشې شین واټ دی

چې د ارمان اس په کې وځغلې

او سترړی شې

او ومرې په کې

او دکوخو سپو ته یې تشه شان کیسه پاتې شي

پیشو! تا مینه کړې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو! ژوندون څه دی؟

۱۶/۳/۱۳۷۵

کابل

کوچۍ په باران کې

ستورو د شپې پر تیو خولې ایښې ارام ویده دي

د شپې مانۍ نه دسپوږمۍ پېغله زلمو ونو ته نه راګوري

نری باران ووري

او د بادونو هوسۍ

د ځوانې دښتې د تیونو پرګلونو څرې

هلته یو سترۍ کوچۍ

دپټاسو دستمال په لاس کې د باران د طلایي مچیو

له شنې ورا تېرېږي

په لاره ځي، ځان سره وايي کوچۍ:

نری باران دی

له کېږدیو نه د سپو د ویښې غږ نه راځي

درخو به خوب وړې وي

دا خو به څوک ویښه کړي؟

ستورو درواغ وویل.

۲۱/۳/۱۳۷۵

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې لمر ګل وکړي

کله چې ټال د شپې راوشلېږي

د سترګو په هنداروکې د لمر کوترې ځالې وکړي

کوترې سپين وزرونه پرانېزي

دخوب د شنوځنګلونوماتوڅانګو نه دانې ټولې کړي.

کله چې مخ د سهار ګل شي

اودشاتو مچۍ ټولې شي پرې.

کله چې کاڼي د ښوونځيو د تبيو تندی ښکل کړي

او ماشومه نجلۍ

له تور کميس او سپين سالو سره په لاره کې خوره وره شي

لکه د ورېځو او سپوږمۍ د ودېدلو شېبه

کله چې ووړ ماشوم د تورې تختې مخ باندې

د سپين تباشير خال کېږدي

او شېبه وروسته ماشوم وړی شي

د ووړ جزدان له واښکو نه د ږيو مهار لرې کړي

د وچې ډوډۍ ښکار وکړي

راشئ مين شئ پرې

او مينه وکړئ

زه چې زلمی وم هره ورځ مين وم.

۳۰/۳/۱۳۷۵

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باغ غزل

سپرلی شو پېغلې دښتو ته ورمو کې وايي څه

ای ونې! شينکی باد درته نغمو کې وايي څه

شاعر سيند مې نن خدايزده چې ليکلی کوم غزل

لړ تم شه ورته عشقه! چې څپو کې وايي څه

رمو ته د ګلانو سهار څه ويل شپېلۍ؟

کوچۍ موسکا دې ګوره چې اينو کې وايي څه

يو ورېم دې کېږدۍ نه د ګرېوان ووت څه يې وې

يو خوب دې په ټوکريو د ليمو کې وايي څه

يو باغ يې خو زرغون کړ چې غوټۍ وکړې لاسو

ستا خيال مې نور د سترګو په زانګو کې وايي څه؟

٤/٤/١٣٧٥

کابل

يو شين انځور

له مانه څه شی غواړې؟

ماته د پلار تر مړينې وروسته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې خېزونه په میراث پاتې دي

اس

او هوجره

او یوه سره په وینو وللې توره.

□□□

له مانه څه شی غواړې؟

دغه د منډېو

او د وینو

او ډوډۍ د واده شین انځور؟

۱۳/٤/۱۳۷۵

کابل

بیه

کلونه وړاندې مې ورته ووې:

دا ستا د شونډو خاڅکی په څو دی؟

وې: ستا د پلار او د نیکه وینه

او نن مې بیا ترې، پوښتنه وکړه:

ټول پېغلتوب دې وایه په څو دی؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته یې ووې:

ګرانه!

یوازې یوه ډوډۍ!

۳۱/٤/۱۳۷۵

کابل

دوه پرښتې

دوه پرښتې لکه جوړه بتکې

زما د کور په ایینو کې لامبي

☒☒☒

پرښتې! ای پرښتې!

لاس دې زرغون،

پل دې زرغون،

خو وایه نن دې راته څه راوړي؟

))هغه زرغون ګل د سپوږمۍ څنو نه((

☒☒☒

پرښتې! ای پرښتې!

لاره دې سپینه،

شپې دې سپینې،

وایه تا راته نن څه راوړي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

))دا د سپینکي لمر د لاس سپینه توره((

پر پګړۍ ګل،

لاس کې مې توره شنه شوه

پښتو! سپین آس شه

چې د وخت د مغولو جنګ له ورځم.

۲/۵/۱۳۷۵

کابل

ونه

سکروټې دي، لمبې دي خو تږوکېږي يوه ونه

کلونه پس دې ښار کې زرغونېږي يوه ونه

رګ رګ کې يې د پاڼو خير که وينه پاتې نه ده

ريښه يې په اوبو کې ده غوړېږي يوه ونه

د څانګو په کېږديو کې يو غږ د شپېلۍ نه شته

کوچۍ ښارو رادرومه چې لوېږي يوه ونه

منم چې به لوګر راته کښت لو کړي د لونګو

تالو نه د لاره کله تېرېږي يوه ونه؟

سپېرو سپېرو شملو ته به سبا ګلونه راوړي

په سر مې چې نن سيورى سيورى کېږي يوه ونه.

۸/۵/۱۳۷۵

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل

دا جل، دا برسات

شوګیر چې درته شپو پر څنو مات راوړی دی

یو خوب مې درته سترګو کې سوغات راوړی دی

دا ډک جام چې نن رېږدي په لاسو کې د فرغون

موسی له کوه طور څنې تورات راوړی دی

دا چا ویل چې ورېږي د پښتون شولې هوجرې؟

دې ورومیکائیل ته هم خیرات راوړی دی

شېبه پر لمبو سره ده او شېبه پر ګلو سره

دې خاورې کله جل، کله برسات راوړی دی

ساعت وروسته رازېږو دا ساعت خیر دی چې مرو

تقدیر راته بس دغسې حیات راوړی دی

سپېڅلی مسلمان دی خو يې زده نه شوه سجده

دې قام ته خدای دخپل غرور زکات راوړی دی.

۳۱/۵/۱۳۷۵

کابل

د خوب کوترې

ما بېګاني خوبونه

د ښکلې سیند په طلايي هندارو ټول مات کړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوب زخمي زخمي کوترې مې

د سترې او کوچې سیند د څپو کېږدۍ کې نه ځایېږي

کبه!

دا څه مې وکړل؟

⊠⊠⊠

سیند مې د خوب زخمي کوترو ته یو بام نه لري

د سیند لاسونه خو د غره کاڼو پخوا پرې کړي

څوک به زما د خوب کوترو ته په لپو کې دانې ورکړي؟

کبه!

دا څه مې وکړل؟

کبه!

زما د خوب زخمي زخمي کوترو ته

یو سیوری، یو پناه خو شه!

کبه!

زما د خوب زخمي زخمي کوترو ته

د سترې درد دوا خو شه!

))نه... نه!

مور مې لګیا ده له سهاره تر ماښامه په زړو ګوتو جامې مینځي

لور مې تمامه ورځ ایینې سره خبرې کوي

زما هم خوب راځي.((

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیند لا روان دی

سیند بهېږي پسې

د خوب کوترې مې کوچۍ شوې بېرته نه ستنېږي.

۵/۶/۱۳۷۵

کابل

مات لمر

یو ستوری ستورو وواژه یو لمر د سبا مات شو

د غرونو په لاسونو مې یو غر د سبا مات شو

منم چې سپین سبا دی شپه کوچۍ شوه چېرته لاړه

موسم د سبا راغی خو وزر د سبا مات شو

دا بیا مې د نشو په ګناه څه نیسې زاهده؟

ساقي لاړه منصور شو او ساغر د سبا مات شو

دا شپې پرېږده اوږدې شي ان چې ستوري ځانګې وکړي

کلاله! ستا په لاس کې چې هنر د سبا مات شو

مورِ وړ د رڼا نه یو تښتېدلو ورېځو راشئ!

رهبر د سبا نه شته دی، لښکر د سبا مات شو.

تله ۱۳۷۵

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دار- هغه چنار

پښتنو وینو غوټۍ وکړې بهار دی

ساقي ګوره چې پېړۍ وروسته مو وار دی

پوروړي څه د تاک د پېغلې نه یو

هر یو رګ یې زموږ د سرو وینو ابشار دی

زنګ وهلې تورې غړپ د لمبو غواړي

ساقي زار شم راکوه یې چې خمار دی

لا د ژیو سوداګر سره جګړه ده

لا خو پاتې جوړ د هغو اوبو ښار دی

رباب ګونګ دی ادم هېرې چیغې غواړي

چا ترې وړی د درخو د غاړې هار دی

شنو زمریو ددې غرو ته خبر ورکړئ

چې اباد لا د زړو بګوو غار دی

بیا پر غاړو د شملو غرونه اوچت شول

اور ګډ شوی د ټیکریو پر بازار دی

هره پېغله ملالۍ، هر ځوان ایوب دی

هر سنګر مو سور میوند د کندهار دی

وریځو دا مو د یو ځو ستورو نېزې دي

لا کاروان مو د لمرونو خو په لار دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازموينې ته يې وخته! څه حاجت شته؟

يو په دوو توتو لوی، بل په انګار دی

هر يو ښاخ يې چې و دار د ژيدارانو

هغه ووړ نيالګی هسک شوی لوی چنار دی

ته په نشته غوږ کړه خولی په سر وړه

ما ترلی د خوشال بابا دستار دی

اوس نو زر لالي د نورو ترينه زار کړئ

چې مې ځوړند خپل لالی پر سر د دار دی.

۳/۸/۱۳۷۵

کابل

مينې ته...

مينې! له شرمه در کتلی نه شم

پېريان د ((قاف)) له غرونو راغلل

بيا د عشق د پرښتې د ګرېوانه غاړې ته لاس اچوي

ابليس لګيا دی پر زمزمو، د ګناه خپله کېږدی غوړوي

مينې له شرمه در کتلی نه شم!

⌧⌧⌧

مينې له شرمه درکتلی نه شم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلۍ الوتې زموږ د باغ

د سرو ګلونو د ښایسته وو

پاکو میندو په کمڅو کې تومتونه اوبې

مسیح تېره توره په لاس د تومتونو په

واټونو کې زنګېږي او خپل غم ته خاندي

نور په دې ښار کې لېونی د مینې پاتې نه دی

مینې له شرمه در کتلی نه شم!

☒☒☒

مینې له شرمه درکتلی نه شم

چې مو هر غږ پر هوا خور شي دلته څمکه، دلته خاوره

ترې د غرو په څېر ماران زېږوي

دلته جنډه د یوه نر پر قبر هم نه شته

شیطان پر څمکې بادشاه شوی او زموږه پر سرونو

هغه تخت د سلیمان ګرځوي

پېریان یې حمد بولي،

مرغان پرې سیوری کوي،

اوبه زموږ له لپو تښتي او بادونه مو په کاڼو ولي

دلته له زړه اسم اعظم هېر دی

مینې له شرمه درکتلی نه شم!

☒☒☒

مینې له شرمه درکتلی نه شم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور مو د کلي د ګلونو په کاله کې

پېغلتوب د ګل غوټېو چېرته هم نه شته

او ابراهیم د خپلې ښکلې نازولې د جمال او د عفت

د لوټ کوخو کې د غارت قصې ته خوب وړی دی

نور مو د باغ نجونو ته ((هسکې)) او ((کرېې)) شملې

دښمنې ښکارې.

مینې له شرمه درکتلی نه شم!

١٦/٩/١٣٧٥

کابل

شپه

ای شپې!

راځه چې څو د خوب په کرونده کې مې ځايېرې خونه

☒☒☒

شپه د کمڅو د غرونو ټال کې ځنګېدلې راغله

پلو د تورو ورېځو

په کې پاولې د ستورو

لګه:

کوچۍ پېغله رمه کې د ښايسته وریو

خو د سپوږمۍ هنداره ماته ده ای شپې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به د خپل حسن

او عشق

د پېغلتوب تماشه چېرې وکړې؟

۱/۱۳/۱۳۷۵

کابل

غزل

بیا رانغلې بنیو ته په پستو پستو وزرونو

زما د خوب کوترې ستا د سترګو له بامونو

څلو وهلي ګوره څه خواره واره پرې ګرځي

د شونډو بوراګانو مې ستا د شونډو پر ګلونو

په خپل شرنګ به ویده شمه، په خپل شرنګ به راویښ شم

بنګړې مې کړه د لېچو ګرځوه مې په لاسونو

زما مینه یو سیند دی او ستا زړه ووړ کوتی کلی

دا سیند چېرته جانانه او کېږدی د حبابونو

لاښکارې چې موده لېونتوب مې پوره نه ده

یو څوک راته نارې وهي د غرونو له سرونو.

۱۳۷٦ ورى

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

ښايي چې ژوند يو ګنهکار وي

چې تراوسه پورې

لا د زمان د اسماني سکوت

د دنګو، دنګو غرو غاړو کې

لکه پر غز ((حنيفه))

چې د الله د مخلوقاتو د ((قاتل))

او د سرو وينو د سېلاب د بهوونکي په نوم

د خدای له شرمه

زنداني د توري خمڅې پاتې

هاسې د خپلو سرو غچونو

په کوم خوب تللی وي

ځکه:

د ژوند د بنده ګانو هغه شنه خوبونه

د شيطانانو

له تورجنو خوبو

تور پاتې شول.

۱۳۷٦

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هوجرې او دا شملې

نه ساقي شته، نه جانان شته مازیگر دی

ځومره تږی د پېړیو مې ساغر دی

پسرلی نه دی پرې نوم د سپرلي مه ږدئ

ډوب په وینو کې یو سور چریک د لمر دی

د نارنجو ښاخ منم ورته بنګړی شو

خو مات شوی مې مړوند د سپین سهر دی

نازولې سپوږمۍ مه خېږه شه تمه

چې د وریځو اوښ ولاړ درته پر سر دی

شنه منګي مې د جنکو پر ولو مات شول

د نامرده مغل یون پر دې ګودر دی

رانه اخلي د رڼو ستورو ناموس مې

چې ویده د شپو په تیکو کې خنجر دی

ته دې غشي وروره ګوندې چې ویښ شم

لامې پاتې ځای په زړه کې د پرهر دی

د دېرو د قام شملې ورنه لوګی کړئ

د هوجرو طالب ختلی په سنګر دی.

۱۹/۱/۱۳۷٦

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیک

څو مياشتې وشوې چې در تللی نه شم

لارو کې ډبرې شنې دي

ګلان د اوښکو وروم پرې

ټوله ورځ د ستا د ياد ښکلې زانګو زنګوم.

⊠⊠⊠

همدا چې لمر شين شي

زمونږ د ښار هغې زړې دښته کې

زمونږ د ښار مين په کانو ولي

زمونږ په ښار کې د مينو د سنګسار پسرلی بيا راغلی

نو لوپټه دې غوارم

په کې د خپلو تورو سترګو يو انځور

د نارنجي غږ پر وريښمينو تارو واوبه

راوېې لېږه

چې ستا د ياد هغه خيالي حورې مې

زانګو نه باد يو نه سي

راته سنګسار يې نه کړي

څو مياشتې وشوې چې درتللی نه شم

لارو کې ډبرې شنې دي.

١٢/٢/١٣٧٦

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړوند

مړوند يو خوب، مړوند سترګيا نه لري

مړوند د غره د ابۍ پۍ رودلي.

تا د سکندر کله ژړا ليدلې؟

يو سپين مړوند پرې د سرو تورو ګوزارونه کوي

يو سپين مړوند يې د غرور د اسويال ربلی

سکندر له ليرې لارو راغی د فيلانو له سرو تېر شوی

سکندر د پاروپاميزاد ښاپېريو شنه خوبونه ويني

يو سپين مړوند ورته جګړې ته وتی

ورباندې تندر د مړوند ووري

خو ای د سپين مړوند ((روښانه)) پېغلې

تورې په ورو،

تورې په پام وروه

سکندر په تورې هغه سپينه ډوډۍ نيمه کړله

نقاب دې سپين مړوند ته اور واچاوه.

۱۹/۲/۱۳۷٦

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لور غزل

پلو پرې د مخ خور کړه غوړېدلي دي سرونه

جانانه! ستا وربل ته موږ کړلي دي سرونه

دې قام ته د منصور وایه کوم دار شته دی که نه شته؟

لوګرو که هر څو ورنه رېبلي دي سرونه

د یار د سینې دښته کې د هار نسیمه وروځه

غمي نه دي دې ټال کې زنګېدلي دي سرونه

څراغ چې شي دې دښته کې د وخت سترې کاروان ته

په لوړ ښاخ د چنار کې څړېدلي دي سرونه

چې سرې سیلۍ شوې ګونګې او د لور غزل یې وچ کړ

هر ګل مو هرې پاڼې ته ښندلي دي سرونه

ایرې شول خو یو چم د ټیټېدلو یې زده نه کړ

الله مو د غیرت پر لمبو وللي دي سرونه

رقیب پر ډمو وپلوره موږ سر داو کړ پر حورو

یو چاته په سوغات کې مو لېږلي دي سرونه.

۲۵/۲/۱۳۷٦

کابل

غزل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپرلی که راوړی نه شئ ترې د سترګو انځور راوړئ

دې شپو ته سبا نه شته یوه لپه د نور راوړئ

منم چې یو سر نه شته دی چې غچ یې د سر واخلي

دې دار ځنې ملګرو خو دا سر د منصور راوړئ

چې پښو لاندې کړ وریځو، چې د شپو ډمې پرې خاندي

د لمر تېږې آسونو نه لوېدلی غرور راوړئ

د سترګو تور مو بار که د ((یعقوب)) کړ پر اوښانو

دې وږې مېلمنې ته لږ د ستورو انګور راوړئ

راځې چې تور ماښام کې رانه وړې چې زلمی عقل

یوه یې له تاکونو نه په بدو کې لور راوړئ

په شونډو کې همت که د خندا راوړلو نه شته

دې ښار ته خو تابوت د ځوانیمرګه سرور راوړئ.

١٦/٣/١٣٧٦

لغمان

زما د چم ونه

زما د چم ونه بربنډه ده

شرمېږم ورنه

د باد رهزنو ترې د شنو پاڼو جامې وړې دي

په سپین ټټر یې یو څو ځاځکي دي د خامو پیو

ځانګې یې زړه روي،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیونه يې ارپ وړي دي.

□□□

ونې! سپرلی دی

واورې نه شته چې کفن شي درته

زما د مور شنه لوپټه هم بېګاه غلو وړې ده

ما مې خيالي ټادر ګرو کړ

ــد کلو وړی ومــ

د پلار شمله خو مې له وخته توپانو وړې ده.

□□□

زما د چم ونه بربنډه ده

شرمېږم ورنه

مور مې سر توره ده

ټیکری نه لري

نه څه شمله شته

نه څه خوردی ټادر

زموږ دېرې مازیګری نه لري.

یو سیوری، یو ګل

مرغوا! چوپ شئ ماله خوب راځي

دلته د زړونو باغچې شنډې دي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سیوری او یو گل نه شته

دلته د سین سپینو هندارو کې

د لمر

د طلايي کبانو رنګ تور شو

دلته د شونډو د موسکاوو هوسۍ

قتلې شولې

غشو یووړې

او بنګړیواله سپوږمۍ

دلته د تاک پېغلو ته

د ستورو بنګړي نه اچوي

مرغیو!

چوپ شئ

ماله

خوب راځي

مرغیو چوپ شئ ماله خوب راځئ!

⊠⊠⊠

دلته د باغ د شهزادګۍ بکارت مات دی

د سپرلي ښکلې شهۍ

د قاف دېوانو وړې

دلته پر ونو

د ((ایوب)) سیوری راخور دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرې پاڼې

هر اندام نه يې چينجي ووري

دلته تيارې

د شپو په بلاربو اسپو راغلې

د رڼا درمو لو کوي

دلته کورونو ته

د ژوند له شوم شيروار نه د سپېدو کټوې تشې راځي

مرغيو!

چوپ شئ

ماله

خوب

راځي.

۱۲/٤/۱۳۷٦

کابل

گناه

خومره نېکمرغه يم گناه کومه

تمامه ورځ ورېځې د باد له ژرندو باسم

او د لمر په تناره کې پسرلي ته ترې ډوډۍ پخوم

خومره نېکمرغه يم گناه کومه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د کور دا دېوالونه

د څو خاورو

څو اوبو

او د څه لمر

څو ترکیبونه نه دي

زما له کوره دېوالونه د ښیښو راتاو دي

زما او زما د کاله ختېه یې

د تاک

او د انګورو

او شرابو

په لاسو ایښې ده

ما مې د سترګو د راڼه نور په وسعت

دومره شراب څښلي دي.

☒☒☒

دومره مغرور یم چې

د هسک د نازولي دربار سیوري لاندې

خپله ځواني راته پېغور ښکاري

خو مانه لوی غلام د ښکلو نه شته

یوه شېبه زما د لاس بېرېۍ

د ښکلو د سینو په سمندر کې

سترې شوې نه ده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لکه پلار هسې یم

پلار مې تر مړینې نه یوه ګړۍ دمخه هم

د شنو غنمو وږو لاندې

زموږ د کلي د بزګر له ارتینې سره بربنډ پروت و.

۱۳/٤/۱۳۷٦

کابل

کله چې لمر شین شي

کله چې لمر شین شي

ستادیادونوشنه ګلان مې د زړګي پرمساپرې دښتې ځانګې وکړې،

وغوړیږي

کله چې لمر شین شي.

☒☒☒

کله چې لمر شین شي

ستا دیادونو طلایي کبان په ښکلو او زرینو وزرو

زما د سترګو په چینو کې ستا د سترګو تصویرونونه خوبونه مینځي

کله چې لمر شین شي.

☒☒☒

کله چې لمر شین شي

ستا دیادونو هغه پېغله هوسۍ راشي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر بېګاه زما د زړه په جل وهليو کروندو کې څري

کله چې لمر شين شي.

⊠⊠⊠

زما د زړه دښته کې څاڅکي دباران نه ووري

زمادسترګوچينه وچه ده،د اوښکومرغلرې ورنه غلو وړي دي

څوکاله وشول چې ړلۍ مې د زړګي پرفصل ووري او کېږدۍ مې

توپانونو وړې

نو ستا د ياد هغو ګلونو ته باران،

هغو کبانو ته اوبه،

اودې هوسۍ ته به شپونکی څنګه شي.

⊠⊠⊠

بېګاه شپونکی باد ستا د څڼو له غرو راغی

په پګړۍ کې يې يو ټکی د يو ګل نه و

له نرۍ ملا نه يې لمر هغه زرين وستنی نه و راتاو

چاپې په تشې او ريښې ريښې بخڅۍ کې يود ستورونارنج نه وايښی

نور مې په کلي کې باد نه چلېږي، باد هم مساپر شو ورنه

څومره تنها،

څومره يوازې ده

زما دکلي ښکلې نازولې سپوږمۍ.

⊠⊠⊠

بېګاه مې خوب ليدلی:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ دکلي دچنارو تر شنو سيورو لاندې

پر هغو لويو پلنګي کټونو

يو څو کارغان ناست دي

ږلۍ د لښتو وروي،ګډوي ځان ته زموږدکلي سپينې هيلۍ

زموږ د کلي په دېره کې د چلمو د کړو وړو لوګيو پر ځای

خورې ورې دي د ښايسته هيليو تکې سرې د پېغلو وينې

کلي کې يو سيورى د بربېتو

او يو شرنګ د سپينو تورو نه شته

رښتيا!

د کلي په دېره کې

د زلميو ځنډورو

د اتڼ هغه سکڼې ماښام درياد شي که نه؟

☒☒☒

ستا ديادونو شنه ګلان مې

د زړګي پر مساپرې دښتې ځانګې وکړي

وغوړېږي،

کله

چې

لمر

شين

شي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲/۷/۱۳۷٦

پېښور- پښتونخوا

غزل

څه ښکلی سوداګر دی څومره ښکلی باران پلوري
یو اس د سپینو وربځو دی د وربځوګلان پلوري
د ستورو په تېشو یې جوړې کړي ورته څنې
نن دلته په دې چم کې یو کافر دی بتان پلوري
یو بار یې د رنګ راوړ د سپرلي جوارګر ګورئ
چې څومره یې ګران راوړ چې یې څومره ارزان پلوري
یو شین لوګی راخوردی یو سور اور دی لګېدلی
یو مست زردشت راغلی دی یو غلی اذان پلوري
بازار یې د نور لوټ کړ د اسمان سپینې کوترې
له لمر ځنې ټیک اخلي اود ستورو کاروان پلوري
د باد په نیلي سپور د سهار سپین شهزاده راغی
د شپو بربندې پېغلې پرې شلېدلی ګرېوان پلوري.

۱۳۷۷ کال د پسرلي لومړۍ شپه

لغمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوباد، يو منصور

يوباد رالگېدلی ماله ځانه سره وړي

د زړه اس مې له باره د ارمانه سره وړي

د شپو پراوښ يو غل دی زموږ کلي ته راغلی

گلونه او باغونه له باغوانه سره وړي

يو پل وم چېرته لرې ستا پر لاره زرغون شوی

يو لوټ مې اوس له بادوله بارانه سره وړي

يو څوک دی ستا لاس شراب يې ټول راځني وڅښل

دا سره کېږدی د خوب مې له توپانه سره وړي

زموږه يې په سترگو کې د شپو دوړې شيندلي

دا لوی کاروان مو ځکه له ځاروانه سره وړي

ناري د اناالحق يې ورته وچې کړې پر ژبې

منصور وطن مې دارته له ايمانه سره وړي

۱۷/۱/۱۳۷۷

لغمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳٤٦ل کال، د لغمان ولایت د الینګار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینګار ولسوالۍ د سلینګار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لیسه کې شامل شو. پر ۱۳٦٦ل کال له نومورې لیسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳٦۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانګې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نومورې څانګې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته دپښتو څانګې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نومورې څانګه کې د ماسټرۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د(پوهندوی) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره،استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او((شمشاد))مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکي ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنګه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استادیون پر ۱۳۸۱ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرګې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرګې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرګې غړی، بیاد جرګې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرګې دلومړي منشي په توګه انتخاب شو.استاد یون په دې جرګه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرګې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرګې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول.استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرګه کې د نومورې جرګې د دارالانشا د غړي په توګه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنګسالارانو او ځینو تنظیمي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زیات فشار له امله له کاره ګوښه شو.ملګرو ملتونو (UNAMA)استاد یون ته وړاندیز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد یون ونه منله او خپلې استادۍ ته یې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته یې د ځینو ملګرو په زیات ټینګار او غوښتنه، د جمهوري ریاست د ملي امنیت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د ریاست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي.استاد یون پر ۱۳۸۵ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده یې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد یون د خپلواک لیکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېرفرهنګي او ټولنیز خدمتونه ترسره کړي،په ګڼو چاپي، رادیويي او ټلويزيوني مرکو کې يې د و اقعیتونو او حقایقو د څرګندبیان له امله د خلکو په زړونوکې ځای نیولی دی. که څه هم ډېر خلک د یون لیکنې، مرکې او نظریات خوښوي، خو یو شمېر داسې خلک هم شته، چې د یون سرسختي مخالفین دي. د هغه ملي او ګټورو نظریاتو ته هم غلط رنګ او تعبیر ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره یې زورواکي او د سیاسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد یون نظریات خپلو شخصي او تنظیمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه یې په ټینګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد یم، هر کله چې یون کومه لیکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې یې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سیاسي بهیر کې یې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړې او ځانونه یې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس دمشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد یون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرایطو کې بیا هم خپل فرهنګي، سیاسي او ټولنیز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنی فرهنګي کار، چې تاسو یې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر یو نیم کال راهیسې پرې په منظم ډول کار شوی، اوډل شوي او دادی ستاسو مخې ته ایښودل کېږي، په داسې یو دولتي دفتر کې چې بوختیاوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دی.استاد یون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړی،په پېښور کې یې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو (دافغانستان دکلتوري ودې ټولنې) او(د پښتني فرهنګ د ودې پراختیا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو لیکوالو په لسګونو اثار، ایډیټ او چاپ کړي دي. دغه راز یې په سلګونو کورنیو مشاعرو، ادبي غونډو او سیمینارونو کې ونډه اخیستې ده، خپله یې هم په لسګونو مشاعرې،سیمینارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سربېره پر دې، په يو زيات شمېر، ملي او نړيوالو کنفرانسونو کې يې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده.
دلته به يې د اثارو يادونه وکړو:

اثار

الف- پنځونې:

کتاب نوم ځرنګوالی چاپکال

�متکور لومړی شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

�په اورونو کې سندرې دويمه شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

ب- راټولونې:

�هيلې ګډه شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

�نيمګړې ارمانونه د حيران شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

�د لوونو فصل ګډه شعري ټولګه دويم ۱۳۸۷

�د نازو انا ياد د سيمينار د ليکنو ټولګه دويم ۱۳۸۷

�د استاد الفت نثري کليات داستاد الفت نثرونه درېيم ۱۳۸۷

�سيندونه هم مري د اسحق ننګيال شعري منتخبات دويم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

�د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه

ديپوهنوال روستارتره کې اثر دويم ۱۳۸۷

. �د افغانستان فرهنګي ميراثونو ته يوه کتنه

د نينسي دوپرې اثر دويم ۱۳۸۷

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

�په افغانستان کې د جګړې جنايتکارانو محاکمه

د پوهنوال روستار تره کی اثر دويم ۱۳۸۷

د- يونليکنې:

�د اماراتو سفر د اماراتو يونليک دويم ۱۳۸۷

�که يون دی يون دی د اروپا يونليک لومړی ۱۳۸۷

�دپنتاګون ترڅنډو د امريکا يونليک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

�د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته يوه لنډه کتنه دويم ۱۳۸۷

�استاد زيار د پښتني فرهنګ يو ځلاند ستوری دويم ۱۳۸۷

�دکابل پوهنتون د ادبياتو پوهنځي پښتو کتابښود دويم ۱۳۸۷

�د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زيانونه دويم ۱۳۸۷

�د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷

�له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دويم ۱۳۸۷

�ساينسي پرمختياوې دويم ۱۳۸۷

�بېړنۍ لويه جرګه ولسواکي او زورواکي دويم ۱۳۸۷

�انديال خوشال لومړی ۱۳۸۷

�هيله د خپلو سريزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷

�کلتوري يون لومړی ۱۳۸۷

�فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

�مرکه او مرکې لومړی ۱۳۸۷

�خوشال په خپل ایډیال لومړی ۱۳۸۷

�دکتابونو په وړمو کې لومړی ۱۳۸۷

�افغانستان په سیاسي کړلېچ کې لومړی ۱۳۸۷

�پښتو لیکنی سمون لومړی ۱۳۸۷

�اوسنۍ رسنۍ لومړی ۱۳۸۷

�که نړیوال ماته وخوري؟ لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري،الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنګي کارو زیار کې ورته دنور زغم او اوسېلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library